

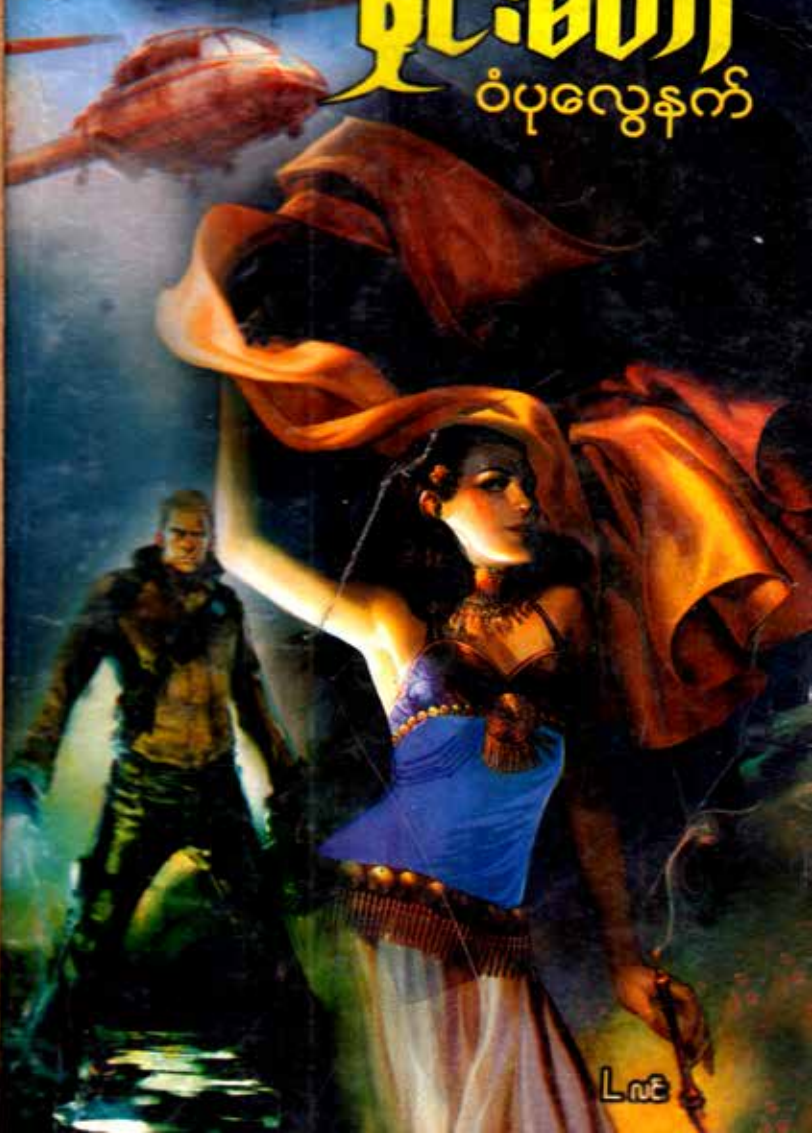
(လှိုင်းပေါက်စွန်းစားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထု)

နှိုင်းမဟာ

ဝံပုလွေနက်



မြန်မာ့စာပေ



၂၀၁၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း
အုပ်စု
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- (၁၀၀) ကျပ်
- ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။

အတွင်းနှင့်ပျက်နာပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အိမ်မိန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပျက်နာပုံနှိပ်သူ
ကွန်ပျူတာ
ပြန်ဆိုရေး
အတွင်းဖလင်
စာအုပ်ချုပ်

- Lလင်း
- အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- ကိုအောင်ကျော်
- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅.၈၃

နှိုင်းမဟာ
ဝံပုလွေနက်/နှိုင်းမဟာ - ရန်ကင်း
သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၂။
၂၂၂-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ၊
(၁)ဝံပုလွေနက်

တရပ်ပြည်၏ အဆင့်မြင့် လက်နက်စက်ရုံကြီးတစ်ခုကို ည၏လရောင်အောက်တွင် လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။ စက်ရုံကြီးထဲ သို့ဝင်သော ဂိတ်ဝမှစပြီး ထုတ်လုပ်ရေးနေရာထိ လုံခြုံရေးဂိတ်များ ကို အဆင့်ဆင့်ချထား၏။

“ကျီ...”

သံမဏိတံခါးချုပ်ကြီးပွင့်သွားပြီး အထဲသို့တရပ်စစ်ဘက် ဆိုင်ရာအရာရှိများ အင်ဂျင်နီယာချုပ်ကြီးနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ ဝင်လာကြသည်။ ခန်းမကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတည်တည့်တွင် နောက်ဆုံးတီထွင်ထားသော တိုက်ခိုက်ရေးရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို စစ်ခိုလ်ချုပ်ကြီးများ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြပြီးနောက်...

“သိပ်ပြီး ကြည့်ကောင်းတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပါလား မစ္စတာဌေး...”

မစ္စတာဌေးဆိုသူမှာ ထိုရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို တီထွင်ခဲ့သော ဒေါင်းနက်ဝှဲဖြစ်သည်။ သူ၏စိတ်ကူးပုံရိပ်ကို လက်တွေ့ကျကျ ဖော်ထုတ်ထားသော ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ကောင်းဖို့ထက် တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည် မြင့်မားဖို့ အဓိကကျပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်... တစ်ဖက်ရန်သူအတွက် ကျွန်ုပ် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဟာ သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်... ရန်သူ စစ်မြေပြင် တင်မကဘူး။ တခြားနေရာတွေအတွက်ပါ အများကြီးအသုံးဝင် ပါတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်ရေးလက်နက်မျိုးစုံပါပြီး အဆင့်မြင့်နည်းပညာတွေကို သုံးထားတယ်... နောက်ပြီး ဒီရဟတ်ယာဉ်ရဲ့ အဓိကအကျဆုံးနဲ့ အကြောက်ရဆုံးလက်နက်က နေရောင်ခြည်စွမ်းရည်နဲ့ ပစ်ခတ်တဲ့လက်နက်ပါ ဗိုလ်ချုပ်... အမေရိကန်နဲ့ ရုရှားတွေ အာကာသတိုက်ပွဲမှာအသုံးပြုမယ့် နေရောင်ခြည်စွမ်းအင်ကို ကျွန်ုပ်ကထည့်ပြီး အသုံးပြုထားတာ... ရန်သူနယ်မြေထဲကို မိုင်ထောင်နဲ့ချီပြီး ပျံသန်းလို့ရတယ်။ ရန်သူ ပစ်ခတ်မှုတွေကို တန်ပြန်ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ ကိရိယာတွေလည်း တပ်ဆင်ထားတယ်...”

“မစ္စတာဌေးရဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ဟာ စစ်မြေပြင်အတွက် အကောင်းဆုံးပဲဗျာ...”

“တိုက်ပွဲအတွက်တင်မကဘူး... သတင်းထောက်လှမ်းနိုင် တဲ့ ဂြိုဟ်တုနည်းပညာတွေကိုပါ ထည့်သုံးထားတာပါ”

“လေးစားပါတယ် မစ္စတာဌေး... ခင်ဗျားရဲ့ စွမ်းဆောင်မှု ကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါမယ်။ ဒါနဲ့ စမ်းသပ်ပျံသန်းမှုကို ဒီည စမယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ်... ညတိုက်ပွဲအတွက် ဒီရဟတ်ယာဉ် ကြီးရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေကို ဗိုလ်ချုပ်တို့တွေ့ရှိသွားအောင်လို့ ပါ... လေယာဉ်မှူးတွေလာတာနဲ့ စမ်းသပ်ပျံသန်းမှုကိုစတင်ပါ မယ်။ ကဲ... အပေါ်တက်ပြီး ပြင်ဆင်ထားတာတွေကိုကြည့်ရ အောင်...”

“ကောင်းပြီ... မစ္စတာဌေး”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီး ပစ်ခတ်မှုအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော မယ်မြေကို ပစ်ခတ်မှုထိန်းသိမ်းရေးမှော်စင်ကနေ ပြလိုက်သည်။

“တည်ဆောက်ထားတာတွေက သံမဏိဟံတိုင်းတွေ သံကူကွန်ကရစ်ဟံတိုင်းတွေနဲ့ အခိုင်အခံပါလား...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ချုပ်... ဒါမှ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရဲ့ စွမ်းအား

ကို သိနိုင်မှာပါ...ဟိုမှာ လေယာဉ်မှူး(၂)ဦးလာနေပြီ”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို မောင်းနှင်မည့်လေယာဉ်မှူး(၂)ဦးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မစ္စတာဂူးကို အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး ရပ်နေသည်။

“သူတို့(၂)ယောက်က ဒီရဟတ်ယာဉ်ကြီးအတွက် သီးသန့် လေ့ကျင့်သင်ကြားထားတဲ့ ဗိုလ်မှူးနှစ်ဦးပါ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှ လေသူရဲ တစ်ယောက်စီကို လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့အရည်အချင်းနဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရဲ့စွမ်းအားဟာ တိုင်းပြည်အတွက်အကျိုးရှိမှာပါကွာ...”

“ခွင့်ပြုပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး...”

“ကောင်းပြီ”

ထိုနောက် ရဟတ်ယာဉ်မှူး(၂)ဦးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အလေးပြု၍ မျှော်စင်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး...ရဟတ်ယာဉ်ကြီးထား ရာ အခန်းထဲဝင်သွားကာ...ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်တက်သွားကြ သည်နှင့်...

“တီ...တီ...တီ”

“ကွီ...”

အခန်းကြီး၏ သံမဏိအဖုံးကြီးမှာ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပျံ

တက်ရန် ပွင့်သွားလေပြီ...

“ဒတ်...ဒတ်...ဒတ်”

ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာတွေ စတင်ပြီးလည်ပတ်ကာ ပျံတက် တော့မည်ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာဂူး...ရဟတ်ယာဉ်ကြီးအမည်ကို ဘယ်လိုပေး ထားသလဲ”

“ဝံပုလွေနက် . . .ရန်သူအတွက် ပရိယာယ်ကြွယ်တဲ့ သူရဲကောင်းပေါ့”

“သိပ်ကောင်းပါတယ်...”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ ကောင်းကင်ထက်သို့ပျံတက်သွားပြီး ဖန်မှတ်နယ်မြေဆီသို့ ပျံသန်းသွားလေပြီ...

နေ့အလင်းရောင်တွင် အသံသာကြားရပြီ။ ရဟတ်ယာဉ် ကို ရေခဲမြင့်တောင် မဖမ်းနိုင်အောင် တီထွင်ထားသည်။

“ရှီ...ဂျိုင်း”

“ဟာ...”

အလွန်သေးငယ်လှသော ရောင်ခြည်တန်းလေး၏ ပေါက် ကွဲအားမှာ ကြောက်မမန်းလိလိပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ရဟတ် ယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေသော ဗိုလ်မှူးဝေါင်ချဉ် ကိုယ်တိုင်

ပင် အံ့ကြသွားသည်။ ဗိုလ်မှူးဝေါင်ချဉ်ဘေးမှ ဗိုလ်မှူးဝူဝီဝါက နောက်ထပ်ပစ်မှတ် တစ်ခုကိုပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဂျိန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

ခုံးပျံပစ်အားဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် အပြည့်ရှိသော သံမဏိ ခံတပ်ကြီးပင် ပြုလဲသွားသော လေဆာခုံးကျည်လက်နက်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေစဉ်...

“ဟင်... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဝူဝီဝါ”

“မင်းကို သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတာလေ...”

ဝူဝီဝါ သူ့ခါးကြားမှသေနတ်ကို ထုတ်ပြီး... ဗိုလ်မှူး ဝေါင်ချဉ်ကို ချိန်ရှယ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းသဘောက ဘာလဲ...”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ... ဒီရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူသွားမလို့”

“ဘာကွ ဝူဝီဝါ... မင်းရှူးနေလား”

“ဝေါင်ချဉ်... မင်းနဲ့ငါ စကားအများကြီးမရှိချင်ဘူး။

မင်း ငါနဲ့ပူးပေါင်းမလား... အသေခံမလား”

“မင်းလို သစ္စာဖောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ... ဘူး... အသေခံမယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စကားပဲ... ကဲ...”

“ဒုတ်... ဒီ”

ဝေါင်ချဉ် လည်ပင်းကို သေနတ်ကျည်ခံဖောက်ဝင်သွား သည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ ဘယ်ဘက်သို့တိမ်းစောင်းသွားသည်။ ဒါကို ဝူဝီဝါ ပိုင်နိုင်စွာပြန်ထိန်းပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို စစ်ဗိုလ်ချုပ် ကြီးတွေ ကြည့်နေသည့် မျှော်စင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး... ပစ်ခတ် ခုန် ပြင်လိုက်ချိန်တွင်...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အောက်ကိုဆင်းတော့...”

မစ္စတာဝူး၏ ကွန်ပျူတာပေါ်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်၌ ပြဿနာပေါ်နေသည်ကို ပြသနေလေပြီ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ပါသွားပြီ...”

“ဘာ...”

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မစ္စတာဝူးတို့ အောက်ကိုရောက်သည် နှင့် သံမဏိနံရံကြီးဆီသို့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှ ပစ်ခတ်မှုများပြုလုပ် လေပြီ...

“ဝုန်း... ဂျိန်း...”

“ဟိ... တိ... တိ... တိ”

စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံး အချက်ပေးဥသံများ ပေါ်ထွက်

လာပြီ။ ပစ်ခတ်နေသော ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကိုပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

“၅...၃နး”

မြေပြင်မှ ဘယ်လိုပင်ပစ်ခတ်ကြသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်ကြီးအတွက်ထိရောက်မှုမရှိပေ။ ရဟတ်ယာဉ်ကြီး၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးနေလေပြီ...လေတပ်ဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားပြီး တိုက်လေယာဉ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်ချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ ပျံသန်းထွက်ပြေးလေသည်။ ဝံပုလွေနက် ပျံသန်းထွက်သွားသည့်နေရာမှာ တရုပ်၊ လာအိုနှင့် မြန်မာတို့၏ ရွှေတြိဂံနယ်ဒေသ၏ တောနက်ကြီးဆီသို့ပင် ဖြစ်သည်။ တရုပ်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တိုက်လေယာဉ်များ လိုက်နေသည့်ကြားမှ... ဝံပုလွေနက်ရဟတ်ယာဉ်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။



“ခြေခံဝေဒီရေး”

ကြိတ်ဒေသ သုံးပွင့်ဆိုင်အစည်းအဝေးကြီးကို တရုပ်ပြည်မကြီးတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုခရီးစဉ်တွင် ရဲချုပ်ကြီးနှင့် အတူ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုကိုလိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။

အစည်းအဝေးခန်းမကြီးတွင် တက်ရောက်လာကြသူများကို တရုပ်တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက စတင်ပြီး စကားပြောလေသည်။

“ခုလို... မြန်မာနဲ့ လာအိုနိုင်ငံက တာဝန်ရှိသူများကို ဖိတ်ကြားပြီး တွေ့ဆုံရတဲ့အခါကကိစ္စကတော့ တရုပ်၊ မြန်မာ၊ လာအိုတို့ရဲ့ နယ်ချင်းစပ်နေတဲ့ တြိဂံနယ်မြေထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကို ပူးပေါင်းပြီးရှာဖွေပေးဖို့ပါပဲ...ပထမဦးဆုံးရဟတ်

ယာဉ်ကြီးရဲ့ အန္တရာယ်ကြီးမားမှုကို သိအောင်ပြောပါမယ်... တရုပ်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ နောက်ဆုံးတီထွင်ခဲ့တဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးတစ်စင်းဖြစ်သလို ဒီရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခေတ်မီလက်နက်တွေက ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းနေပါတယ်... ဒါကြောင့် ဒီရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့ လက်ထဲကိုရောက်သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ အမြန်ဆုံးရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်အောင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးစေလိုပါတယ်... တက်ရောက်လာကြတဲ့ ညေညည်တော်များအနေနဲ့ မရှင်းလင်းတာကို မေးမြန်းနိုင်ပါတယ်..."

တရုပ်တာဝန်ရှိသူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တက်ရောက်လာကြသည့် လာအိုတာဝန်ရှိသူများမှ မေးသင့်သည်များကို မေးခဲ့ကြသည်။ စစ်ငြိမ်းသူတို့ အလှည့်ရောက်သည်နှင့် ရဲချုပ်ကြီးမှ...

“ပထမဆုံး သိချင်တာက ခုပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဟာ တစ်စင်းတည်းသာ ရှိတဲ့ရဟတ်ယာဉ်လား... ဖြေသင့်တယ်ဆို ဖြေပါ။ မဖြေသင့်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းပါတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ယခုပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဟာ ပထမဦးဆုံးတီထွင်ပြီး စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ရဟတ်

ယာဉ်ကြီးဖြစ်တာမို့ တစ်စင်းတည်းပဲရှိပါသေးတယ်... အရှင်းဆုံးပြောရရင် နောက်ထပ်ထုတ်လုပ်ဖို့လည်း ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရဲ့ ဖော်မြူလာရော ပါသွားပါသလား”

“ဖော်မြူလာတော့ ပါမသွားပါဘူး... ဒါကြောင့်ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ပြန်ပြီးမယူနိုင်ရင်တောင် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တဲ့အထိ ကြိုးစားရပါမယ်...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူသွားတဲ့ လေယာဉ်မှူး(၂)ယောက်လုံးရဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကိုရော... လိုက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လိုက်ပြီးပါပြီ။ လေယာဉ်မှူး(၂)ယောက်လုံးရဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကို သီးသန့်ဖိုင်လုပ်ထားပါတယ်... လေ့လာချင်တယ်ဆိုရင် လေ့လာနိုင်ပါတယ်”

ရဲချုပ်ကြီးထံသို့ လေယာဉ်မှူးများ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဖိုင်တွဲကို လာရောက်ပို့ပေးလေသည်။ ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပုံစံကို ပိတ်ကားပေါ်တွင် ပရိုဂျက်တာဖြင့်ထိုးပြပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကြီး၏ နောက်ဆုံးပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့် နေရာများကိုပါ မြေပုံဖြင့် ဖော်ပြထားလေသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့်... စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုကိုတို့ အနားယူခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“စစ်ငြိမ်း မင်းဘယ်လိုကောက်ချက်ချမလဲ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...အချက်(၂)ချက် တော့တွေးမိတယ်”

“ဘာတွေလဲ လုပ်ပါဦး...”

“ပထမအချက်ကတော့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူသွား တဲ့သူတွေဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ... အဖွဲ့တစ် ဖွဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအဖွဲ့ဟာ သာမန်လူဆိုးဂိုဏ်းလိုအဖွဲ့မဟုတ်ဘဲ ခေတ်မီနည်းပညာတွေနဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ် မင်းကို”

“မင်း...ဘာကြောင့်ထင်မြင်တာလဲ”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့နေရာ အခြေအနေ ကိုကြည့်ပြီးပြောတာ...သာမန်စခန်းတစ်ခုကို ဆင်းသက်သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းကို...ခေတ်မီနည်းပညာတွေနဲ့ တည်ဆောက် ထားတဲ့နေရာတစ်ခုကို ဆင်းသက်သွားတာပဲ...တရပ်တိုက်လေ ယာဉ်တွေကလည်း ခေတ်မီပြီး ထောက်လှမ်းနိုင်တဲ့စက်ကိရိယာ တွေ တပ်ဆင်ထားကြတာပဲ..တော်ရုံတန်ရုံတောထဲကို ဆင်းသက် သွားတာကတော့ ရှာဖွေတွေ့နိုင်တာပဲ ခုဟာက လုံးလုံးကိုသံလွန်စ ပျောက်သွားတာ...”

“အင်း...မင်းပြောတာ လုံးဝသေချာတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်

တစ်ချက်က...ဘာလဲ”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ပြန်ပေးဆွဲတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီး...ဖော်မြူလာကို သိချင်လို့များလား”

“ခုချိန်မှာ သေချာပေါက်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူးကွ”

“ဒါနဲ့...ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ လေယာဉ်မှူး(၂)ဦးရဲ့ ကိုယ် ခေးမှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်ကြည့်ဦးမှာလား...”

“ရဲ့ချုပ်ကြီး ခွင့်ပြုရင်တော့ ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်...စိတ် ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်။ ခုရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို မောင်းနှင်သွား တဲ့ လေယာဉ်မှူးတွေဟာ ဗိုလ်မှူးအဆင့်တွေနဲ့ နောက်ဆို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့်တောင် ရောက်နိုင်သူတွေဖြစ်ရက်နဲ့...သူတို့ ရာထူးတွေကို စွန့်တဲ့အပြင် တရပ်အစိုးရရဲ့ အမြင်ဆုံးဥပဒေကို ကျူးလွန်တာဆိုတော့ အရမ်းကိုစိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေ ဘယ်...”

“ငွေကြောင့်လားမှ မသိတာ...”

“ငါ့စိတ်အထင်တော့ ငွေကြောင့်မဖြစ်နိုင်ဘူး...ဘာလို့ ဒီစကားကို ပြောရသလဲဆိုရင် လေယာဉ်မှူး(၂)ဦးလုံးရဲ့ ချမ်းသာ မဟာ တရပ်ပြည်ရဲ့ထိပ်တန်းသူဌေးစာရင်းမှာရှိတယ်”

“မင်းက သိတာပြန်လှသည်လား...”

“မြန်ဆို တရုပ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိနဲ့စကားပြောရင်း သိခဲ့ရတာပဲကွ...”

“တရုပ်ပြည်ရဲ့ နိုင်ငံရေးပေါ်မှာများ ဖြစ်နေမလား...”

“မပြောတတ်ဘူး မင်းကိုရေ... တရုပ်ပြည်မှာရောက် တုန်း အေးအေးသက်သာအနားယူကြတာပေါ့ကွာ... ငါတို့ပုခုံးပေါ် ကို တာဝန်မှမရောက်သေးတာ သိပ်ပြီးခေါင်းထဲမထားတာပဲ ကောင်းတယ်”

“တရုပ်ပြည်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်နေရမလဲ မသိဘူး”

“အများဆုံးနေရ (၂)ရက်ပေါ့ကွာ...”

“စစ်ငြိမ်း...”

“ဘာလဲ... မင်းကို”

“ရဲချုပ်ကြီးခွင့်ပြုရင် လျှောက်ပြီးလည်ချင်တယ်ကွာ...”

မင်းက ရောက်ဖူးပေမယ့် ငါကရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ရဲချုပ်ကြီးလာရင်... မင်းပြောကြည့်ပေါ့”

“ဟာ... မပြောရဲဘူး မင်းနဲ့ ရဲချုပ်ကြီးက အဆင်ပြေတာ မင်းပြောပေးကွာ”

“မပြောနိုင်ဘူးကွာ...”

“လုပ်ပါ... စစ်ငြိမ်းရာ၊ ငါ့မဒီလေးက တရုပ်ပြည်က သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုခုဝယ်လာရမယ်ဆိုပြီး... ပူဆာလိုက်လို့ပါ... မင်းကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... အပြင်ထွက်တဲ့စရိတ် မင်းခံရမယ်နော်”

“ခံပါ့မယ်ကွာ...”

“ကဲ ဒါဆို... ရဲချုပ်ကြီးပြန်လာချိန်ကိုစောင့်ရင်း တရေး လောက်အိပ်ရအောင်”

“OK...”



ရဲချုပ်ကြီးနှင့်အတူ ညစာစားသောက်ပြီး၍ ထိုင်ပြီးစကား ပြောနေစဉ်...

“စစ်ငြိမ်းသူ...”

“ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်ရှိပါ”

“ကျုပ်တို့ပြန်မပြည်ပြန်ရောက်တာနဲ့ စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်လုပ်ရတော့မယ်”

“ဘယ်လို စစ်ဆင်ရေးလဲ ရဲချုပ်ကြီး... ထောက်လှမ်းရေးက ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ရမယ့်စစ်ဆင်ရေးလား...”

“ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ရမယ် ထင်တာပဲ... တပ်မတော်ခြေလှုပ်တပ်ဖွဲ့ပေါင်းပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို တောနင်းရှာဖွေပေး

မယ်... ကိုယ့်နယ်နိမိတ်ဘက်မှာ ရှာရမှာ၊ ဒါကို မင်းကတာဝန်ယူရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သူတို့နဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေတော့ ဆွေးနွေးတာပြီးပြတ်သွားပါပြီ... မနက်ဖြန်ပြန်ဖို့ပဲရှိတယ်၊ မင်းတို့လည်းရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အပြင်လေးဘာလေးဈေးဝယ်သွားချင် သွားလေ... ကျုပ်တော့ အနားယူတော့မယ်”

မင်းကိုကို ဆန္ဒပြည့်ဝသွားသည်။ ရဲချုပ်ကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး (၂)ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့်...

“အတားကားနဲ့ လစ်မလား...”

“သိပ်အဝေးကြီး သွားမှာမှမဟုတ်တာ... လမ်းလျှောက်ပြီးသွားချင်တယ်ကွာ...”

“မင်းသဘောပဲ မင်းကိုကို...”

တရပ်ပြည်၏ ညနေခင်းအလှကိုငေးမောကြည့်ရင်း... ကောင်းတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“ဝူး... ကျွို... ဝုန်း”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ကားတစ်စီးမှာ စစ်ငြိမ်းသူတို့နှင့် သိပ်မကွာသောတစ်ဘက်က ပလက်ဖောင်းကို ကျော်သွားပြီး၊ ဘေးမှသစ်ပင်ကိုဝင်ပြီးတိုက်လေသည်။

“မင်းကို... သွားကြည့်ရအောင်”

“အေး...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့(၂)ယောက် လမ်းကူးလာခဲ့ကြပြီး... ဂ.ဘားနားသို့ အပြေးကလေးရောက်လာတော့ ကားထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆွဲထုတ်မှ ဖြစ်မယ်...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး အငှားကားတစ်စီးကိုတားကာ ဆေးရုံသို့လာခဲ့ကြတော့သည်။ ဆေးရုံရောက်မှ သူမ၏ကား လိုင်စင်ကတ်ထဲမှ လိပ်စာအတိုင်း အိမ်ကိုအကြောင်းကြားပေးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့လူနာ သတိရလာပါပြီ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုကိုဒဏ်ရာရသော အမျိုးသမီးအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

သူမမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးကလေး မှေးပြီးနေသဖြင့်...

“မင်း သတိရလာပြီလား...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကိုကယ်ခဲ့တာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းအိမ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ခုလို တခြားနိုင်ငံသားတွေက ကူညီပေးခဲ့တာဆိုတော့... ကျွန်မအတွက် အမှတ်ရဆုံးဖြစ်နေမှာပါ။ ရှင်တို့က တရပ်ပြည်ကိုအလည်သက်သက် လာကြတာလား”

“အလုပ်တစ်ခုနဲ့ လာခဲ့ကြတာပါ...”

“ဪ... ကျွန်မနာမည် အိုင်ဝမ်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကျုပ်က စစ်ငြိမ်းသူ... သူက မင်းကိုကို”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်စိတ်ဆက်ပြီး နှိန်တွင် အခန်းထဲသို့အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ဝင်လာပေမယ့်... စစ်ငြိမ်းသူတို့(၂)ဦးကို ခပ်တည်တည်နေကြသဖြင့် အိုင်ဝမ်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆေးရုံမှပြန်ပြီး သွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“အိုင်ဝမ်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တဲ့သူတွေလဲ မသိဘူး... မျက်နှာတွေက ခပ်တင်းတင်းပဲကွ၊ နှုတ်ဆက်ဖော်တောင်မရဘူး”

“သူတို့လည်း သူတို့အကြောင်းရှိမှာပေါ့၊ မင်းကိုရာ... ငါတို့နဲ့ဆက်နွယ်စရာမှ မရှိတာ ဆက်ဆံရေးမပြေလည်လည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး... တစ်ခုတော့ သိလိုက်တယ်”

“ဘာလဲ... စစ်ငြိမ်း”

“အိုင်ဝမ်းဟာ... သူတို့(၂)ယောက်ကို ကြောက်ရတဲ့ပုံပဲ”

“ပင်းဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ...”

“သူတို့ကို အကဲခတ်ပြီးပြောတာပါ... အိုင်ဝမ်းမျက်လုံးတွေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အားနာနေပေမယ့်... သူ့ကိုကယ်ခဲ့တဲ့သူတွေဆိုတာတောင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့မပြောရဲတဲ့ အခြေအနေကိုလေ့လာမိလို့ပါ”

“ရှေ့က စတိုးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝင်ဝယ်ပြီး တစ်ခါတည်းပြန်မယ်ကွာ... တော်ကြာ ရဲချုပ်ကြီးဆူနေဦးမယ်”

စတိုးဆိုင်ကြီးထဲတွင် မင်းကိုကို... သူ့ချစ်သူမှာလိုက်သော ပစ္စည်းတွေကိုဝယ်ယူပြီး... စစ်ငြိမ်းသူကတော့ ခရီးဆောင်နိုင်ယာရိစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်သာ ဝယ်ယူပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ရောက်မှ တက္ကစီဝားကာပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ တရပ်

ပြည်သူဘက်အလှတွေကို ငေးမောရင်း...

“တရပ်ပြည်ကြီးရဲ့ တိုးတက်မှုက အံ့ခမန်းလိလိပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းအင်အားကြီးနိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ တောင့်တင်းမှုတွေအပြည့်ရှိနေပြီလေ... အာရှနိုင်ငံတွေဘက်မှာ တရပ်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးဈေးကွက်တွေက ထိုးဖောက်ပြီးရောက်နေတာကိုကြည့်ရင် အာရှတိုက်စီးပွားရေးကို လွှမ်းမိုးထား နိုင်ပြီလို့ ပြောလိုရတယ်”

“ငါတို့မြန်မာပြည်မှာ တရပ်ပြည်လုပ်ပစ္စည်းတွေက... အစားအသောက်၊ အဝတ်အစား၊ စက်ပစ္စည်းနဲ့ ကလေးကစားစရာပစ္စည်းတွေက နေရာဝင်ပြီးယူနေပြီ... အင်းလေ ချီးကျူးစရာပဲပေါ့ကွာ”

တည်းခိုသော ဟိုတယ်ကိုရောက်သည့်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြတော့သည်။



အခန်း ◀ ၂ ▶

၂၂

မြန်မာပြည်ကို စစ်ငြိမ်းသူတို့ပြန်ရောက်ပြီး၊ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုပြုလုပ်ပြီး... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ရှာဖွေရမည့်တောကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာဦးဆောင်သော တပ်ဖွဲ့ဝင်များ စခန်းချထားကြသည်။

“ကိုစစ်ငြိမ်းသူနဲ့... ကိုမင်းကိုကိုတို့ လာကြဗျာ”

ညနေစောင်းအချိန်သာ ရှိပေမယ့်... တောနှင့်တောင်တန်းကြီးများကြောင့် မိုင်းညို့လို့နေလေသည်။ ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ တစ်ယောက် ယာယီတံစခန်းရှေ့တွင် ရေနွေးသောက်နေစဉ်... စစ်ငြိမ်းသူတို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့... ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာတို့ တောထဲကိုဝင်ဖို့လမ်း

ကြောင်းကို ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စကို ပြောမလိုဘဲ ကိုစစ်ငြိမ်းသူ၊ ကျွန်တော်တို့ဝင်ရမယ့်နေရာက တြိဂံနယ်စပ်တောကြီးဖြစ်ပြီး... အန္တရာယ်က အရမ်းများတယ်၊ ပြီးတော့ တောကြီးထဲကိုရောက်ရင်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတော့ အရမ်းစွတ်ပြီးဝင်လို့ မသင့်ဘူးထင်တာပဲ... လမ်းပြတစ်ယောက်တော့ ရှာရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ... ဒီတောကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရွာထဲမှာပြောဆိုသံတွေကိုကြားပြီးပြီ အမည်ကြားရတာတောင် ကြောက်သီးထတယ်...”

“ဘယ်လိုနာမည်မျိုးလဲ လုပ်စမ်းပါဦး...”

“ပြန်လမ်းမဲ့တော့တဲ့...”

“ဟ... ကြောက်စရာပါလား”

“တောက ကြမ်းတဲ့အပြင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ အန္တရာယ်လည်း ကြီးတယ်တဲ့... ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဂျပန်စစ်တပ်တွေ ဒီဘက်က ဆုတ်ပြေးတာ တစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်ကြဘူးတဲ့...”

“ဒါဆိုရင်တော့ လမ်းပြတစ်ယောက်မဖြစ်မနေ ရှာရတော့

မယ်... ဒီရွာမှာ မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရသလောက်တော့ တစ်ယောက်မှ ဒီတောထဲကို နံ့နံ့စပ်စပ်ရောက်ဖူးတဲ့သူ မရှိဘူး... ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်... သူက ဒီရွာထဲမှာမနေဘူး၊ ရွာအစွန်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ မုဆိုးကြီးပဲ”

“သူ့ဆီကို သွားပြီးအကူအညီတောင်းရင် မကောင်းဘူးလား...”

“မဖြစ်မနေလိုအပ်နေတာဆိုတော့ သွားပြီးအကူအညီတောင်းရမှာပေါ့...”

“စကားမစပ်... ဒီလူက ရွာနဲ့အဆင်မပြေဘူးလား”

“မပြေဘူးပဲ ဆိုရမှာပေါ့... ဒီလူကြီးက တစ်မျိုးပဲ စကားပြောကြမ်းတယ်၊ ရွာကလူတွေနဲ့ ရောရောနှောနှောမနေဘူးတဲ့...”

“အကူအညီတောင်းလို့ လွယ်ပါ့မလား...”

“ပြေလည်အောင်တော့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ... ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာနေခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့(၂)ယောက် သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ကိုစစ်ငြိမ်းသူ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ နှစ်ဦးသည် စခန်းချထားသည့်နေရာမှ ရွာထဲသို့ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရွာထဲရောက်မှ လူငယ်တစ်ဦးကို လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။

“ဪ... ညီလေး”

“ဘာများလဲ ဆရာ...”

“ခု သွားမယ့်လူကြီးနာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ...”

“ဦးရာဟူးလို့ ခေါ်တယ်... လူကပ်ကြီးပါဗျာ၊ စကားပြော

ရင် ဘုန်းဘောက် သူ့မျက်နှာကြည့်လိုက်ရင် အမြဲဒေါသထွက်နေတဲ့မျက်နှာမျိုး၊ ပြီးတော့ သူကပြောသေးတယ်... လူတွေထက် သူ့ဆီမှာ မွေးထားတဲ့ခွေးတွေက စကားပြောရတာ အဆင်ပြေတယ်တဲ့... သူပြောမှပဲ ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံးက သူ့ခွေးတွေလောက် ဆက်ဆံရေးမကောင်းသလို ဖြစ်နေတယ်...”

“သူက ခွေးတွေအများကြီး မွေးထားတာလား...”

“(၃)ကောင်တည်းပါ တကယ့်ခွေးတွေဆရာ... လူ(၂)

ယောက် (၃)ယောက်လောက်ကို တစ်ကောင်တည်းနဲ့ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်... ဦးရာဟူး ရွာထဲကို သူ့ခွေး(၃)ကောင်နဲ့လာပြီဆိုရင် ရွာထဲက ခွေးတွေ ဟောင်သံတောင်မကြားရဘူး... ပြီးတော့ သူ့ခွေး(၃)ကောင်ကို သူကအလှည့်ကျ တစ်ကောင်စီတောပစ်သွားရင် ခေါ်သွားသလို ကျန်တဲ့(၂)ကောင်က အိမ်မှာဘီလူး(၂)ကောင်စောင့်သလားမှတ်ရတယ်၊ ခြံထဲဝင်ဖို့မပြောနဲ့ ခြံရှေ့ကတောင်

ဖြတ်မသွားရဲဘူး...

စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာကြရင်း ရွာအလွန်ကို ရောက်တော့မှ...

“ဟိုမှာ...မီးရောင်လေး လှမ်းပြီးတွေ့နေရတဲ့ တဲလေးပဲ ဆရာ...”

“ကျေးဇူးပဲကွာ...မင်းလိုက်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ရဲရင် လည်းပြန်တော့”

“ဆရာရယ်...လိုက်တော့ မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့ ပြန်ပါ ရစေ...”

“ကောင်းပြီကွာ...”

လူငယ်လေးပြန်သွားသည်နှင့် ခြံကြီးနားသို့ စစ်ငြိမ်းသူတို့ နှစ်ယောက် ကပ်လာခဲ့ကြသည်။ စစ်ငြိမ်းသူ ခြံကြီးနားသို့ရောက် သည်နှင့် အထဲကို အကဲခတ်ပြီး...

“ဦးရာဟူး...ဦးရာဟူး”

တဲထဲမှ ပြန်ထူးသံကို မကြားရပေမယ့်...လူရှိနေသည် ကို စစ်ငြိမ်းသူ သဘောပေါက်သဖြင့်...

“မင်း အပြင်ကစောင့်နေ...ငါဝင်မယ်”

စစ်ငြိမ်းသူ ခြံတံခါးကို ဖွင့်မည်အပြု...

“ဂီ...ဂီ...ဖြောင်း”

ခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင်ပြေးလာလေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူ ခြံတံခါးကိုအမြန်ပြန်ပိတ်ပြီး ခါးပတ်ကြီးကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဂီ...ဂူး...”

ခွေးနက်ကြီးမှာ ခြံတံခါးဝတွင် မာန်ဖီပြီးတိုက်ခိုက်ရန်

အသင့်ပြင်နေသောကြောင့်...

“မင်းတို့သခင်နဲ့ လာပြီးတွေ့တဲ့ညည်သည်တွေကို ဆက်ဆံ တာ ရိုင်းနေတယ်...မင်းက မလာနဲ့ဆို မလာရုံဘဲပေါ့ကွာ”

“ဂီ...ဖြောင်း...အူ...အူ...အီ”

စစ်ငြိမ်းသူ ခြံတံခါးကို အလျင်မြန်ဆုံးဖွင့်လိုက်ပြီး...

ခြံထဲကို လှမ်းဝင်သည်နှင့် ခွေးနက်ကြီးက ခုန်ပြီးကိုက်သည်ကို ခါးပတ်ဖြင့် လည်ပင်းကိုရစ်ပတ်လိုက်ပြီး၊ မြေပြင်တွင် ဖိထား လိုက်သည်။

“ဝေါင်း...ဂီ”

နောက်တစ်ကောင် ပြေးပြီးဝင်လာပြန်သည်။

စစ်ငြိမ်းသူ မြေပြင်ကခွေးနက်ကြီးကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး၊

ပြေးဝင်လာသော ခွေးနက်ကြီး၏ ခေါင်းကိုခြေထောက်(၂)ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြီး လိမ်ထားလိုက်သည်။ စစ်ငြိမ်းသူ လုပ်မည်ဆိုလျှင်ခွေးတွေ

ကို နာကျင်အောင်လုပ်နိုင်သော်လည်း မလုပ်ဘဲ အသာအယာပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ မင်းကိုကို အံ့အားသင့်နေသည်မှာ ပထမတိုက် ခိုက်လာသော ခွေးနက်ကြီးမှာ စစ်ငြိမ်းသူလက်က လွတ်သွားပေ မယ့်...နောက်တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ရပ်ကြည့်နေ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခွေးကြီးမှာ စစ်ငြိမ်းသူခြေထောက်ကြားတွင် အားကုန်ရုန်းကန်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှမရုန်းနိုင်ဘဲ...အားလျော့ သွားတော့သည်။

“ဂီ...ဂါး...”

နောက်တစ်ကောင်ကလည်း စစ်ငြိမ်းသူနောက်ဘက်ဆီမှ တစ်ရိန်ထိုးပြေးပြီး ခုန်၍တိုက်ခိုက်သည်ကို အသာအယာပင် ရှောင်လိုက်ပြီး...နောက်တစ်ကြိမ်ခုန်ပြီး အကိုက်တွင် နောက်ခြေ ထောက်(၂)ချောင်းကို ကိုင်ပြီး၊ လေထဲမှာ တစ်ပတ်လှည့်ပေးလိုက် သည်နှင့် မြေကြီးပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဂီ...ဂါး...ဂါး”

“ဟေ့ကောင်တွေတော်တော့ ရပြီ...မင်းတို့မနိုင်ဘူးလေ၊ ဘာလို့နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်နေတာလဲ...ကိုယ့်နေ ရာကိုယ်သွားတော့...”

အိမ်ကြီးထဲမှ...မီးအိမ်ကိုဆွဲပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်း

မွေးများနှင့်လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ကဲ...မင်းတို့(၂)ယောက်လုံး တဲပေါ်တက်ကြပါ”

ဦးရာဟူး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် တဲကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ ကြသည်။

“မင်းတို့ ရွာကိုရောက်နေတဲ့ တပ်မတော်စစ်ကြောင်းက ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရာဟူး...”

“ဘာလဲ...ပြန်လမ်းမဲ့တောကြီးထဲကို လမ်းပြလုပ်ပေးဖို့ လာပြီးခေါ်တာ မဟုတ်လား”

“ဟင်...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ လာခြင်းအကြောင်းကို ဦးရာဟူးကြံပြီး သိနေခြင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာလဲ...ငါသိတာကို အံ့အားသင့်နေတာလား၊ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ မင်းတို့တပ်ဖွဲ့ ပြန်လမ်းမဲ့တောထဲကို ကျွမ်း တူင်တဲ့ လမ်းပြမပါဘဲဝင်ရင် သေမင်းခံတွင်းဝကို သွားကြသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့...ဒါကြောင့် ပြန်လမ်းမဲ့တောကို ကျွမ်းတဲ့ငါ့ဆီကို ဖြစ်မနေ ရောက်လာမှာပဲ၊ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ကောင်တွေက ဒီပြန်လမ်း တောကြီးထဲကို တောစပ်လောက်ပဲ ရောက်ဖူးကြတာဆိုတော့

ဘယ်သူမှ လိုက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးရာဟူး ကျွန်တော်တို့ခုလာတာလည်း တိုင်းပြည်အတွက် သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့လာကြရတာပါ... ဒါကြောင့် ကူညီပေးစေချင်ပါတယ်”

“အမိန့်နဲ့သာ ရွာကလူကြီးတွေလာခေါ်ရင်... ငါလိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလို အကူအညီတောင်းတာမျိုးဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်က မငြင်းတော့ပါဘူး... ပြီးတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့အရေးဖြစ်နေတယ်...”

“ဒါဆို... ဦးရာဟူး လိုက်ပေးမယ်ပေါ့”

“လိုက်ပေးရမှာပေါ့ကွာ... ငါ့ခွေး(၃)ကောင်ကို အနိုင်ယူတဲ့ မင်းရဲအရည်အချင်းကို သဘောကျတာလည်းပါတယ်... မင်းက ခွေးတွေရဲ့အားနည်းချက်ကို ကောင်းကောင်းသိပုံရတယ်”

“ကျွန်တော့်အဘိုးက တောလိုက်ခွေးနဲ့ မုဆိုးလုပ်ခဲ့တော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဘိုးဆီရောက်တိုင်း အဘိုးသင်ပေးခဲ့လို့ ခွေးတွေရဲ့အားနည်းချက်ကို သိနေတာပါ”

“မင်းတို့ တောကြီးထဲကို ဘယ်နေ့ဝင်မှာလဲ...”

“ဦးရာဟူး အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ဝင်ချင်တယ်”

“တစ်ခုတော့ ကျုပ်မေးချင်တယ်... ဖြစ်နိုင်ရင်တော့

ပြောပေါ့ ဒါကလည်း ဝင်ရမယ့်လမ်းကြောင်းကို ရွေးချင်လို့ပါ...”

“မေးနိုင်ပါတယ်... ဦးရာဟူး”

“တောထဲကို ဝင်ကြတာ... ရန်သူ့စခန်းကို ရှာဖွေဖို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကိုရှာဖွေဖို့လား ဆိုတာပါ”

“ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးကို ရှာဖွေဖို့ပါ...”

“ဒါဆိုရင် တစ်တောလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာဖွေရမယ့်ပုံစံပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်... မြန်မာနိုင်ငံနယ်နိမိတ်ထဲမှာ ရှာဖွေရမှာပါ”

“အင်း... ဒါဆိုလည်း မြစ်ထဲက ဆန်တက်သွားပြီးမှ တောကို ဖြတ်ပြီးတက်မယ်”

“ဦးရာဟူး ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ”

“မနက်ဖြန် ခရီးစပြီးထွက်မယ်... စောင့်နေပါ ကျုပ်လာမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ... ဦးရာဟူး”



ရေတံခွန် စမ်းချောင်းတွေမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို မိနစ်
ပိုင်းအတွင်း နှုတ်ယူနိုင်တဲ့အန္တရာယ်တွေ ရှိကြတယ်... ဗိုလ်ကြီး
ကျော်စွာတို့လည်း တောတောင်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ
ရှိမှာပါ... ဒါပေမယ့် ခုတောကြီးနဲ့တော့ မတူဘူး။ ဒီတောကြီးက
ကမ္ဘာ့အကြောက်ရဆုံး တောကြီးတစ်ခုဆိုတာကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
ဘုန်းက မဟာမိတ်တပ်က ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက မှတ်တမ်း
ဘင်ခဲ့တယ်...”

“ဦးရာဟူး သိရင်ပြောပါဦးဗျ...”

“ကျုပ်သိသလောက်ကတော့ သူနဲ့သူ့တပ်ဖွဲ့ဝင်
အယောက်(၃၀) ဂျပန်တပ်တွေနောက်ကို လိုက်ရင်း... ဒီတော
ကြီးထဲမှာ (၁၀)ရက်လောက်နေခဲ့ရတယ်။ တောထဲမှာ ဂျပန်တပ်
တွေရဲ့ အလောင်းတွေကို မြင်မကောင်းအောင်တွေ့ရပြီး... သူတို့
ဘိုက်စရာမလိုဘဲ အားလုံးဟာ တောကြီးရဲ့သတ်ဖြတ်ခြင်းကို
ခံခဲ့ကြရတယ်... ဒါကို ပြင်သစ်ဗိုလ်မှူးကြီးက သဘောပေါက်
တာနဲ့ သူတပ်တွေကို တောကြီးထဲက ထွက်ဖို့ပြင်ချိန်မှာနောက်
ထုခွားပြီး... သူနဲ့ရဲဘော်(၅)ဦးသာ မသေဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ
တယ်။ သူတို့(၆)ဦးတောင် တောကြီးထဲမှာ တရားကျင့်ကြံနေတဲ့
ခုတော်စင် တစ်ပါးက လမ်းညွှန်လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ...”

ဘဝနိုး ◀ ၃ ▶

မော်တော်ကြီးတစ်စီးဖြင့် စစ်သူငြိမ်းတို့ စတင်ပြီးခရီး
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မော်တော်၏ ဦးပိုင်းတွင် စစ်ငြိမ်းသူ၊ မင်းကိုကို၊
ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာနှင့် မုဆိုးကြီးဦးရာဟူးတို့ထိုင်လျက်.. ဘေးဘက်
ကမ်းတွေကို ကြည့်ရင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“တောကြီးက ကြည့်လေကြည့်လေ ကြောက်ဖို့ကောင်း
လာသလိုပဲ...”

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာတို့ တောထဲကိုရောက်ရင် ပြန်လမ်းမဲ့
တောကြီးရဲ့မာယာထောင်ချောက်တွေကို တွေ့ရဦးမှာပါ...”

“မာယာထောင်ချောက် ဟုတ်လား... ဦးရာဟူး”

“ဟုတ်တယ်... သိပ်လှတဲ့ပန်းတွေ မြက်ခင်းပြင်တွေ

“ပြန်လမ်းမဲ့တောကြီးဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲလား... အင်း ကျွန်တော်တို့တော့ ပြန်လမ်းမဲ့တောကြီးထဲမှာ ဘာတွေတွေ့ရဦး မလဲမသိပါဘူး...”

“ဦးရာဟူးက ဒီတောကြီးကို အတော်လေးကျွမ်းကျင်နေ ပြီနော်...”

“ကျုပ် ကျွမ်းကျင်တာ...ဟိုကောင်(၃)ကောင်ကြောင့် ဦးရာဟူး သူခေါ်ဆောင်လာသော ခွေးနက်ကြီး(၃)ကောင် ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီ(၃)ကောင်ဟာ ဘယ်လိုပါရမီကြောင့်လဲတော့ မသိ ဘူး၊ ပြန်လမ်းမဲ့တောကြီးရဲ့ အန္တရာယ်ကို သိနေတယ်...ကျုပ် ဆီကို ဒီကောင်(၃)ကောင်ရောက်ခဲ့ပုံက ဆန်းတယ်...”

“လုပ်စမ်းပါဦး.. ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ဂျီသားခြောက်လေးစားဦး မောင်စစ်ငြိမ်းသူတို့ပဲ စားပါ... ကျုပ်အတွက်တော့ ဂျီသားခြောက်တွေက စားရလွန်းလို့ ရိုးအီနေပါပြီ”

ဦးရာဟူး ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး နောက် ခွေးနက်ကြီး(၃)ကောင်နှင့် ဆုံခဲ့ပုံလေးကို ပြောပြလေသည်။

“တစ်နေ့ ကျုပ်တောထဲကို အမဲပစ်ထွက်ရင်း...တော ကြီးရဲ့ ပထမဦးဆုံးမာယာကို တွေ့လိုက်ရတယ်... သမင်တွေ

ဒရယ်တွေ ရေသောက်နေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုဆီကို ရောက်သွားတယ်... ကျုပ်လည်းဝမ်းသာပြီး၊ စိတ်တိုင်းကျ ဒရယ်တစ်ကောင် ကို ဒူးလေးနဲ့ပစ်ဖို့ချိန်ရင်း ကျုပ်တစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်တယ်... အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ စမ်းရေတွေက မစီးဘဲရပ်တန့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ စမ်းချောင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေက အပင်သေးသေးလေးတွေနဲ့ အသီးတွေကပြုတ်သိပ်နေ အောင်သီးနေကြတယ်... ကျုပ်သဘော ပေါက်လိုက်ပြီ ဒါဟာ တောချောက်တာတစ်ခုပဲဆိုပြီ။ နောက်ကို ပြန်ပြီးလှည့်ထွက်တော့ လမ်းစပါပျောက်နေသလို ဖြစ်သွားတယ်”

ဦးရာဟူး သူ့စကားကို ခဏနားပြီး... သူ့ရဲ့ဖက်ကြမ်း ဆေးလိပ်ကို မီးညှိဖွာလိုက်သည်။

“ဦးရာဟူးကလုပ်ပြီ... ကောင်းခန်းရောက်မှ နားရတယ် လို့ဗျာ”

“ခဲတွင်းချဉ်လာလို့ပါ... မုဆိုးဆိုတာ ကိုယ်သွားတဲ့လမ်း ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ သတိလက်လွတ်မသွားတတ်ဘူး... ဒါဟာ တောကြီးရဲ့ထောင်ချောက်တွေကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့အတွက် ကြီး စားတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုပဲဆိုရမှာပေါ့.. ကျုပ်အဖေကလည်း ဒီပညာ ဆီ မုဆိုးအတတ်ထဲမှာ အရေးပါဆုံးသင်ကြားပေးခဲ့တယ် လေ..

တောကြီးက ဘယ်လောက်ပဲထောင်ချောက်တွေဆင်ဆင် ကျုပ်ရဲ့ အမှတ်အသားတွေနဲ့ ပြန်လမ်းကိုရအောင်ပြန်ခဲ့ရင်း...လမ်းမှာ မိုးကသည်းထန်စွာရွာတာနဲ့ ဂူထဲကို မိုးခိုဖို့ဝင်ခဲ့ရတယ်.. ကျုပ်ဂူထဲမှာ မိုးခိုနေတုန်း ခွေးလေး(၃)ကောင်မိုးရေထဲမှာ ပြေးလာ တာကိုတွေ့လိုက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ လသားအရွယ်ခွေးပေါက် လေး(၃)ကောင်..ဂူထဲကို မဝင်ရဲဘဲ အပြင်မှာရပ်နေတာနဲ့ ကျုပ် တစ်ကောင်ချင်းမပြီး ဂူထဲကိုခေါ်ခဲ့ရတယ် . . .(၃)ကောင်လုံး ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကြောင့် ပြေးလာခဲ့သလဲ မသိဘူး။ ကြောက်စွဲ ပြီး ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်တော့တာပဲ။ ကျုပ်လည်းဂူထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ထင်းခြောက်လေးတွေနဲ့ မီးမွှေးပြီး..ဒီကောင်(၃)ကောင် လုံးကို အချမ်းပြေအောင်လုပ်ပေးရင်း ဂူထဲမှာ ညအိပ်ခဲ့ရတယ်.. မနက်မိုးလင်းလို့ သူတို့အမေပြန်တွေရှင် ထားခဲ့ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခွေးမကြီးကို ရှာမတွေ့တာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့ရ တာ ခုချိန်ထိပဲဆိုပါတော့ ဗျာ...ပြန်လမ်းမဲ့တောကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ပေးစရာမလိုဘဲ တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့(၃)ကောင်ပဲ..သူတို့(၃)ကောင်ကြောင့် ကျုပ် လည်းဒီတောကြီးထဲကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်သွားတတ်ခဲ့ရတာ ပဲလို့...

“ဦးရာဟူးအတွက် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ (၃)ကောင်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာရေ...”
 “ဦးရာဟူး ရှေ့မှာရေပြင်က လည်နေပါလား...”
 “ဟင်...မော်တော်စက်ကို ရပ်လိုက်တော့...”
 ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ မော်တော်ကြီးကိုရပ်ခိုင်းပြီး...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဦးရာဟူး”
 “ဒီနေရာဟာ...ငါးနက်ကြီးချိုင့်ဝှမ်းပဲ။ တစ်နှစ်ကိုတစ်ခါ တော့ ဒီငါးကြီးက အန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်..ဒါ ရေပေါ်တက်ပြီး အစာရှာတဲ့ပုံစံပဲ...အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ မောင်းလို့ရမယ်”
 “ဝုန်း...”
 “ဟာ...”
 “ဟင်...”
 ရေလှိုင်းဂယက်ကြီးက မော်တော်ကြီးကို ရိုက်ခတ်မှု ကြောင့်...မော်တော်ကြီးယိမ်းထိုးသွားလောက်အောင် ငါးနက်ကြီး မှာ ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲဆိုတာ မပြောတတ်အောင်ပင်...
 “ဟာ...ဟို...ဟို...မှာ”
 “ဟိုက်...”

လွန်စွာကြီးမားသော ငါးပါးစပ်ကြီးပေါ်ထွက်လာပြီး မော် တော်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူတို့ ပါလာသော

သေနတ်များနှင့် ပစ်ခတ်သော်လည်း ငါးကြီးမှာမဖြူပေ။

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ မော်တော်ပေါ်မှာ . . . ဂက်(စ်)အိုး ပါတယ်မဟုတ်လား။”

“ပါတယ်... ကိုစစ်ငြိမ်း။”

“ဒီ ဂက်(စ်)အိုးကြီးကို ရေထဲချဗျာ”

“အင်း...”

ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ သူ့ရဲဘော်များကို ဂက်(စ်)အိုးကိုရေထဲ ပစ်ချခိုင်းလိုက်ပြီး... ထိုဂက်(စ်)အိုးမှာ ငါးနက်ကြီးဆီသို့ရေစီးနှင့် မျောပါသွားနေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယူပြီး ဂက်(စ်)အိုးကို ချိန်ရွယ်ကာ ဂက်(စ်)အိုးငါးနက်ကြီးပါးစပ်သို့ ရောက်သည် နှင့်...

“ခိုင်း...”

“ဝုန်း...”

ဂက်(စ်)အိုးပေါက်ကွဲခြင်းကြောင့် မော်တော်ကြီးတစ်စင်လုံးယိမ်းထိုးသွားကာ မော်တော်ပေါ်တွင် ပါလာကြလှူအားလုံး ပြိုလဲကျကုန်သည်။ ငါးနက်ကြီးဘယ်လောက်ထိ အထိနာသွားသလဲမသိ . . . ရေအောက်ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ပြန်ငုပ်သွားသည်မှာ ပြန်ပြီးမပေါ်လာတော့ပေ။

“ဦးရာဟူး... ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီကောင်ကြီး ဒီဂက်(စ်)အိုးပေါက်ကွဲမှုကို သေလုမတတ်ခံစားရမှာပဲ... အပေါ်ရေပြန်စီးနေပြီဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးရေနက်ထဲကို ရောက်သွားပြီ မော်တော်မောင်းမယ်ဆိုရင် မောင်းလို့ရပြီ” ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ မော်တော်ဆလင်ကို အချက်ပြလိုက်ပြီး မော်တော်ကြီးကိုပြန်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“တောထဲမှာ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မသိဘူး... ရေထဲမှာ ဝဲပြီးတွေ့တဲ့ငါးကတော့ ကမ္ဘာဦး ရေသတ္တဝါကြီးလားမှတ်ရတယ်”

“ကျုပ်က အမြတ်ထွက်တယ်”

“မင်းက... ဘာအမြတ်ထွက်တာလဲ မင်းကို”

“ဒီမှာ ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာနဲ့ ငါးကြီးကိုရိုက်ယူထားတာ၊ တကမ္ဘာအကြီးဆုံးငါးကြီးဆိုပြီး လူတွေသိအောင် ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ထည့်ရမယ်...”

“ဗိုလ်ကြီး ထမင်းစားလို့ရပြီ...”

“အေး... ခုလာခဲ့မယ်”

ရဲဘော်လေးလာပြီးခေါ်သောကြောင့် မော်တော်ပဲ့ပိုင်းသို့ လာခဲ့ကြတော့သည်။



၇^၁ ညနေဆည်းဆာအချိန်ကလေးတွင် မော်တော်ကြီးသည် ကျောက်ငူကြီး(၂)ခုကြားတွင် စီးဆင်းနေသော ချောင်းမကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“နာရီဝက်လောက် မောင်းပြီးရင်တော့ ရောက်ပါပြီ...”

“ဦးရာဟူး...”

“ဘာများလဲ...မောင်စစ်ငြိမ်းသူ”

“ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ပြီးမှ ကမ်းပေါ်ကိုတက်ကြရမှာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်..မနက်အလင်းပေါက်မှ ခရီးစဉ်ကိုစကြမယ်”

“ဒီနေရာက ကျောက်ဆောင်တွေတော်တော်များတာပဲနော်...”

မင်းကိုကို၏ အမေးစကားကို ဦးရာဟူးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ရေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

စစ်ငြိမ်းသူတို့အားလုံး ရေထဲကိုငုံကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေရောင်ငါးများစွာကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“လှလိုက်တဲ့ရွှေငါးတွေပါလား ဦးရာဟူး...”

“ဒီငါးတွေက လှသလောက်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ... အသားစားငါးတွေဗျ”

“ဟင်...”

ဦးရာဟူးပြောသည့် ရွှေရောင်တောက်ပနေသော ငါးတွေက မယုံနိုင်အောင်ပင်...

“ဘာလဲ... ကျုပ်ပြောတာကို မယုံဘူးထင်တယ်”

“မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး... အံ့သြဖို့ကောင်းနေလို့ပါ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ စကားပြောနေစဉ်... အဖြူရောင် ငှက်တစ်ကောင်မှာ ရေပေါ်တွင်မျောနေသော သစ်တုံးပေါ်သို့နားရင်း... ရေထဲမှအစာကို ထိုးဆိတ်စဉ်...

“ဟာ...”

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေကြသူအားလုံး ရွှေရောင်ငါးများ၏ ရက်စက်မှုကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖြူ

ရောင်ငှက်ကလေးမှာ.. ရွှေရောင်ငါးအုပ်ကြီးကြားတွင် လူးလွန်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...တွေ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... ရေထဲပြုတ်ကျလိုက်တော့ မစဉ်းစားဝံ့အောင်ပဲ...”

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာရေ... ချောင်းရေကိုကြည့်ဦး ကြည့်စိမ်းပြီးရေကူးချင်စရာနော်... မသိဘဲဆင်းကူးလိုက်တော့ ဘဝပြောင်းသွားမယ်”

“အင်း... ကျုပ်တို့လာရတဲ့ခရီးကတော့ တကယ့်မရဏ ပါးစပ်ထဲကို လာရသလိုပါပဲဗျာ...”

“ဒါနဲ့... ကိုငြိမ်းစစ်သူ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဒီတောကြီးထဲမှာ ရှိမယ်လို့ထင်သလား”

“ဒီစကားကို ဖြေရတာ အရမ်းခက်တယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရပ်ထောက်လှမ်းရေးဂြိုဟ်တုက နောက်ဆုံးရတဲ့ ဓာတ်ပုံအရဆိုရင် . . . ရဟတ်ယာဉ်ကြီး မြန်မာ့ပိုင်နက်တောကြီးရဲ့အစပ်မှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတာ... ထပ်ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ သတင်းမရတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ ဟိုတလောက မြန်မာ့ပိုင်နက်တောကြီးထဲကို သူတို့

ဂြိုဟ်တုထောက်လှမ်းရေး ခေတ်စီစက်တွေနဲ့ ရှာဖွေကြသေးတာပဲ ဘာမှ မတွေ့သွားဘူးမဟုတ်လား...”

“မတွေ့သွားဘူးလေ . . . ဒါကြောင့် ခြေလျင်ရှာဖွေရေး လုပ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတာပေါ့ . . . လာအိုနဲ့ တရပ်ပြည်တောကြီးတွေထဲမှာလည်း ရှာဖွေမှုတွေ လုပ်နေကြပြီလေ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးက နောက်ဆုံးပေါ်နည်းပညာတွေနဲ့ တီထွင်ထားတာဆိုတော့ မသမာသူလက်ထဲကိုရောက်သွားရင်... သူတို့နိုင်ငံအတွက်တင်မကဘူး... အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေအတွက် ပါ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးတွေက စိုးရိမ်နေကြတာပေါ့.. ရဟတ်ယာဉ်ကြီးတစ်စီးလုံးကို ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့အောင်ဖွက်ထားနိုင်တဲ့ တစ်ဖက်အဖွဲ့ကိုလည်း မခေဘူးလို့တွက်ထားရမယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ...”

“ကိုငြိမ်းစစ်သူ ပြောသလိုဆိုရင် အင်အားတောင့်တင်းပြီး ခေတ်မီလက်နက်တွေနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ . . . တကယ့် ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါဝင်တဲ့အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်နေမလား...”

“ဖြစ်ဖို့များတယ်လေ... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးပြေးသွားတဲ့ ဗိုလ်မှူးဆိုရင် တရပ်ပြည်မှာ လေသူရဲကောင်းတံဆိပ်ရထား

တဲ့သူဆိုတော့ သူလိုလူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲပေါ့...

“ရှေ့က ရေလယ်ကျောက်ငှက်နားမှာရပ်မယ်...”

ဦးရာဟူးစကားသံကြောင့် ပြောလက်စ၊ စကားကိုရပ်ပြီး မော်တော်ကြီးကို ရေလယ်တွင်ရှိနေသော ကျောက်ငှက်နားသို့ တိုးကပ်ပြီး ကျောက်ချထားလိုက်သည်။ အမှောင်ထုကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးနေလေပြီ...

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ...”

“ဦးရာဟူး ဘာပြောချင်လဲ...”

“ညဘက်ကို ကင်းအဖွဲ့တွေချထားဖို့တော့ လိုမယ်နော်”

“စိတ်ချ...တပ်မတော်မှာ လုံခြုံရေးသတိအမြဲရှိနေတာပါ”

ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ သူ့ရဲဘော်များကို လုံခြုံရေးအတွက် စီမံပေးနေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူ၊ မင်းကိုကိုနှင့် မုဆိုးကြီးဦးရာဟူးတို့ ကတော့ ရေလယ်ကျောက်ငှက်နားပေါ်သို့ တက်ကာထိုင်ရင်း... ကမ်းဘက်ကိုကြည့်ပေမယ့် မှုန်ဝါးဝါးပဲတွေ့နေရလေသည်။

ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီမို့ စားသောက်ရန်... မော်တော်ကြီးပေါ်သို့ပြန်ပြီး တက်ခဲ့ကြရင်း...

“ဦးရာဟူး...ဒီနေရာမှာ ညဘက်အန္တရာယ်ပြုတတ်တဲ့

သားကောင်တွေ ရှိတတ်သလား”

“ကမ်းခြေနားဆိုရင်တော့ သားကောင်ကြီးတွေ အန္တရာယ် ရှိတတ်တယ်...ရေလယ်ပိုင်းကို လာပြီးအန္တရာယ်ပြုတတ်တာ ဆိုလို့ မျောက်ဖြူအုပ်စုလောက်ပဲ ရှိတာပါ...ဒီကောင်တွေက လာခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က သတိမလစ်တာအကောင်းဆုံးပေါ့”

ညစာ စားသောက်ပြီး မုဆိုးကြီးဦးရာဟူး၏ တောတွင်း အတွေ့အကြုံတွေကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးနားထောင်တာ ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အိပ်ဖို့ကိုယ်စီပြင်ကြတော့သည်။

စစ်ငြိမ်းသူ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွေးများ နေသောကြောင့် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ဘဲဖြစ်နေသလို.. မော်တော်ရပ်ထားသည့်နေရာအတွက်ပါ စိုးရိမ်သလိုဖြစ်လာသဖြင့် မအိပ်တော့ဘဲ အပြင်သို့ထွက်လာတော့ မုဆိုးကြီးဦးရာဟူးကို... လုံခြုံရေးတာဝန်ကျနေသော ရဲဘော်များနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာဗျာ မောင်စစ်ငြိမ်းသူ...ဘာလဲအိပ်လို့မပျော်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးရာဟူး...ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှု တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီဆိုရင် အိပ်မပျော်ဖြစ်တတ်လို့ မအိပ်ဘဲထွက်လာတာ...”

“မောင်စစ်ငြိမ်းသူနဲ့ ကျုပ်ကတူနေပြန်ပြီ...ကျုပ်လည်း

ဒီညကို စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ မအိပ်ဘဲဒီမှာလာပြီးနေပေးနေတာ”

“ဦးရာဟူးပြောတဲ့ မျောက်ဖြူတွေများ ရောက်လာမလား မသိဘူး...”

“မျောက်ဖြူအန္တရာယ်က ဒီလောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ဒီကောင်တွေ သေနတ်သံ ဆက်တိုက်ကြားတာနဲ့ အနားကိုကပ်ဖို့ မပြောနဲ့ သုတ်ခြေတင်တော့တာ ကျုပ်စိုးရိမ်တာ တခြားအန္တရာယ် တွေပါ...”

“ဝိုး... ဒုတ်”

“ဟင်... ဟာ”

မီးခြားတစ်စင်း မော်တော်ကြီးဘေးကို ထိမှန်ပြီး မီးစွဲနေခြင်းကြောင့် အမြန်ဆုံးငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး... ရဲဘော်အားလုံးကို အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာနှင့် မင်းကိုတို့ပါ ထွက်လာပြီး နေရာ ယူထားသည်။

“ဝိုး... ရှိ... ရှိ”

မီးခြားတွေကို ကမ်းခြေမှ မော်တော်ကြီးဆီသို့ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်ပေးမယ့်... ထိရောက်မှုက သိပ်ပြီးမရှိလှပေ။

စစ်ငြိမ်းသူတို့ဘက်မှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကာ ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာမှ ညကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့်... ကမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်...”

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ... ဘာတွေ့လို့လဲ”

“လူရိုင်းလိုလိုကောင်တွေဗျ...”

“ဟာ...”

စစ်ငြိမ်းသူ... ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာလက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို ယူပြီးကြည့်တော့ အာဖရိကတောထဲမှလူရိုင်းပုံသဏ္ဍာန်လိုလို အုပ်စုကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မြန်မာပြည်မှာ မကြားဘူးတဲ့ အကြောင်းအရာပဲ...”

“ကျုပ်တစ်သက်... ဒီလိုလူရိုင်းမျိုးမတွေ့ဖူးဘူး”

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ ဒီကောင်တွေရေထဲဆင်းလာပြီ... မော်တော်ကိုအနီးကပ်ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ့်ပုံပဲ”

“ကိုယ့်ကို ရန်မူလာမှတော့ ပြန်ပစ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ...”

ဒီကျည်ဖောက်ပြီးတာနဲ့ ပထမဆုံး သေနတ်သံပေးပြီး ခြောက်ပစ်ပစ်မယ်... ဒါမှ ဆက်ပြီးတိုးလာရင်ပစ်တော့”

“ဟောင်း...”

မီးကျည်ကို ပစ်တင်လိုက်သည်နှင့် ကမ်းခြေမှရေထဲသို့ ဆင်းလာသော လူရိုင်းများကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှင့် သေနတ်သံပေးပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြသည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ဘက်မှ တားလိုက်သော်လည်း ဆက်ပြီး ကူးခတ်လာခြင်းကြောင့် ဒုတိယမီးကျည်ကိုဖောက်ပြီး ပစ်ခတ် လိုက်ရသည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ဒက်...ဒက်”

“အပစ်ရပ်...”

မိနစ်ပိုင်းလောက် ပစ်ခတ်မှုများကြောင့် လူရိုင်းတော် တော်များများ အထိနာသွားပြီး . . .ကမ်းခြေသို့ ပြန်ပြီးဆုတ် သွားကြသည်။ သေနတ်ထိမှန်သည့် လူရိုင်းများကို တစ်ယောက် မကျန်ရအောင် ပြန်သယ်ယူသွားသည်ကို တွေ့နေရသည်။

“အံ့ဩစရာပဲဗျာ...”

“အံ့ဩစရာ ကောင်းသလို... စဉ်းစားစရာတွေလည်း ပါနေပြီ ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ”

“ကိုစစ်ငြိမ်းသူက...ဘာစဉ်းစားမိလို့လဲ”

“ခု လူရိုင်းတွေဟာ လူရိုင်းအစစ်တွေလား အတုတွေ”

လားဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုခုတော့ချနိုင်မှာပဲ”

“မနက် ကမ်းပေါ်ကိုတက်ရင် သဲလွန်စတော့ ရမှာပေါ့”

“စစ်ငြိမ်း...”

“ဘာလဲ...မင်းကို”

“ငါတို့ အာဖရိကတောကြီးထဲများ လမ်းမှားပြီးရောက်လာ သလားပဲကွာ...ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးရာဟူး လူရိုင်းတွေဘက်မှ ပစ်ခတ်သောမီးမြားများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည်ကိုမြင်ပြီး...

“ဘယ်လိုမြင်လဲ...ဦးရာဟူး”

“ဒီမြားလက်ရာတွေက ပြန်ဟုလက်ရာမျိုးမဟုတ်ဘူး... လာအိုမှဆိုးတွေ အသုံးပြုတဲ့မြားတံမျိုးနဲ့ဆင်တယ်”

“ဟူး...ခေါင်းစားစရာတွေတော့ တွေ့ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“မနက်ကျရင်တော့ အဖြေသိရမှာပေါ့”

စစ်ငြိမ်းသူတို့လည်း ပြန်ပြီးမအိပ်တော့ဘဲ...ညအန္တရာယ် ကို နားစွင့်ပြီးနေကြတော့သည်။

“ဦးရာဟူး...”

“ဘာများလဲ...မောင်စစ်ငြိမ်းသူ”

“ကျွန်တော်တို့ခုရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ နယ်စပ်နဲ့

နီးသလား...”

“သိပ်ပြီးမနီးဘူး... (၅) မိုင်လောက်တော့ဝေးသေးတယ်”

“စောစောက ကောင်တွေဟာ လာအိုတက်ကများဖြစ်နေ
မလားလို့ တွေးမိလို့ပါ...”

“အင်း... ပြောလို့တော့မရဘူး... ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့လာပြီး
ကျက်စားနေသလားမှ မသိတာ၊ အရင်နှစ်တွေက မတွေ့မိဘူး...
ခုမှ ရောက်လာရင်တော့မပြောတတ်ဘူး... ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရတာ
က ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ တောထဲမှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီးနေကြ
တာဟာ အံ့ဩစရာပဲ”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲပေါ့ဗျာ... မနက်ကျမှပဲဆက်ပြီး
အဖြေရှာတော့မယ်ဗျာ... ခရီးဆက်ရမှာဆိုတော့ တစ်မေးလောက်
သွားပြီး မေးလိုက်ဦးမယ်... ဦးရာဟူးလည်း ခဏလောက်မေး
လိုက်ပါဦး၊ လုံခြုံရေးရဲဘော်တွေရှိနေတာပဲ”

“ခဏအကဲခတ်ပြီးရင် အိပ်မှာပါ”

စစ်ငြိမ်းသူ... အိပ်ရမည့်နေရာဆီသို့ပြန်လာခဲ့ပြီ၊ သူတို့
အတွက်စဉ်းစားစရာတွေက ခေါင်းထဲသို့စိတန်းပြီး ရောက်ရှိလာ
လေပြီ...။



အခန်း ၄

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်တော့ ညကဖြစ်ပွားခဲ့
သောနေရာတွင် ခြေရာလက်ရာအားလုံးတစ်ခုမှ မကျန်ခဲ့သည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“တကယ်ပီရီသေသပ်တဲ့ ကောင်တွေပဲ... သဲလွန်စ
တစ်ခုခုကို ချန်မထားခဲ့ဘူး”

စစ်ငြိမ်းသူ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“သဲလွန်စ မကျန်ခဲ့တာဟာ သံသယဖြစ်စရာတစ်ခုပဲ”

“မင်း ဘယ်လိုသုံးသပ်လဲ...”

“ညက ကောင်တွေဟာ လူရိုင်းတွေမဟုတ်ဘူး... ထင်
သက်ထင်မှားဖြစ်အောင် လှည့်စားတဲ့သဘောပဲ တစ်ခုတော့

သတိထားစရာဖြစ်ပြီ... ဒီကောင်တွေ ငါတို့တပ်ဖွဲ့ကို ချောင်
မြောင်းတိုက်ခိုက်လာနိုင်တယ်နော်”

သေချာတယ် ကိုစစ်ငြိမ်းသူ... သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က
ဘာလဲဆိုတာတော့ အသိအာဇာနည်တယ်”

“ကျွန်တော်တွေမိတာ (၂)ချက်ရှိတယ်...”

“ဘာတွေလဲ လုပ်စမ်းပါဦး...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရှာတာကို သိလို့ တားတာလား...
ဒါမှမဟုတ် သူတို့တောထဲမှာ ခိုအောင်းနေတာကို မသိစေချင်လို့
ဟန့်တားတာလား... ဒီ(၂)ခုပဲရှိတယ်”

“ဒီထဲက တစ်ခုကတော့ သေချာမှာပါ... ကဲ ဦးရာဟူး
အန္တရာယ်နယ်နိမိတ်ထဲစပြီး ဝင်လို့ရပြီလား”

“ခဏလေးစောင့်...”

ဦးရာဟူး သူ့ခွေးနက်ကြီး(၃)ကောင်ကို ရှေ့ပြေးလွှတ်လိုက်
ပြီး အပြန်ကိုစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာ ခွေးနက်ကြီး(၃)
ကောင် ပြန်ရောက်လာသည်နှင့်...

“မိုလ်ကြီးကျော်စွာ... သွားလို့ရပြီ”

“ရဲဘော်အားလုံး သတိကိုကိုယ်နဲ့မကွာဘဲ သွားကြပါ
ရှေ့ဆုံးတွင် ဦးရာဟူး၊ စစ်ငြိမ်းသူနှင့် ခွေးနက်ကြီး(၃)

ကောင်မှ ဦးဆောင်ပြီး ခရီးကြမ်းကိုဆက်တော့သည်။ ခွေးနက်ကြီး
(၃)ကောင်၏ လမ်းပြခေါ်ဆောင်မှုကောင်းသဖြင့် ခုချိန်ထိဘာ
အန္တရာယ်မှ မတွေ့ရဘဲသွားနိုင်ခဲ့ကြ၏။

“ဂီ...”

“ဟင်...”

ရှေ့မှ သွားနေသောခွေးနက်ကြီး ခြေစုံရပ်ပြီး နေလိုက်ခြင်း
ကြောင့် စစ်ငြိမ်းသူနောက်မှ လိုက်လာကြသူများကို ရပ်ကြရန်
အချက်ပြလိုက်လေသည်။

“မောင်စစ်ငြိမ်းသူ ရှေ့ကနေရာကို အကဲခတ်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ခွေးနက်ကြီး(၃)ကောင် စိုက်ကြည့်နေသော နေရာကို
ကြည့်လိုက်တော့ ချုံကြီးတစ်ခုနှင့် အပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်
ကြသည်။

“ဦးရာဟူး... ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်... ဘာဖြစ်လို့
ထဲဆိုတော့ ဒီလိုအပင်ကြီးနားမှာ ဒီလောက်ထူထပ်တဲ့ ချုံပုတ်
မရှိနိုင်ဘူး မောင်စစ်ငြိမ်းသူ”

“သေချာတယ် ဦးရာဟူး... ချုံကြီးရဲ့အောက်ခြေပိုင်းက

လှုပ်နေတယ်”

“တိုက်ပွဲတစ်ခုတော့ တွေ့ပြီ...”

စစ်ငြိမ်းသူမှ ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာကို ပြောပြလိုက်ပြီး...

ရဲဘော်တွေကို နေရာယူခိုင်းထားလိုက်သည်။

“သူတို့က စပြီးမတိုက်ခင် ကိုယ့်ဘက်ကစရာမှာပေါ့...”

ဒါမှ စောစောမြန်မြန်ကိစ္စရှင်းမှာ...”

စစ်ငြိမ်းသူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် ချုံကြီးဆီသို့ သေချာစွာ ချိန်ရှယ်ပြီး...ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

“ခိုင်း...အား...”

“ရှိုး...ရှိုး...ရှိုး...”

တစ်ဖက်ဆီမှ မြားတံများမိုးရွာသလို ရောက်ရှိလာသည်။

စစ်ငြိမ်းသူတို့ တပ်ဖွဲ့အားလုံး နေရာအကာအကွယ်ကောင်း၍ ဘယ်သူမှ ထိခိုက်မှုမရှိပေမယ့် တစ်ဖက်မှပစ်ခတ်မှုသည် ခေါင်းပတ် ဖော်လိုမရ...

“လူအင်အား များတယ်နဲ့တူတယ်...”

“မများဘူး ဦးရာဟူး...ဒီမြားတွေကို လူတွေပင်နေတာ မဟုတ်ဘူး...တီထွင်ထားတဲ့စက်တွေနဲ့ပစ်နေတာ”

“ဟင်...”

“ဟိုမှာတွေ့လား...လာနေတဲ့မြားတွေက တညီတညာ တည်းလာနေကြတာ...လူတွေပစ်ရင် ဒီလောက်ထိညီညာစရာ မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ လောင်ချာကိုသုံးပြီး အနီးကပ်ဝင်စီးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်...”

“ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တာပဲ...ဆရာလုမြိုင် လက်နက်ကြီး နဲ့ပစ်ဖို့ပြင်ထားလိုက်ပါ။ ပစ်မှတ်က ဟိုချုံကြီးပဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

တပ်ကြပ်ကြီးဆရာလုမြိုင် နေရာကောင်းကိုရွေးပြီး... လောင်ချာကိုပခုံးပေါ်သို့တင်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဝိုး...ဝန်း”

လောင်ချာထိမှန်ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ စစ်ငြိမ်းသူနှင့်ရဲဘော် တွေက ချုံကြီးဆီသို့ အပြေးတက်သွားကြသည်။ လောင်ချာထိမှန် ၍ သေဆုံးနေသော လူ(၂)ယောက်နှင့် ဒဏ်ရာရထားသည့် လူ(၁)ယောက်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း...ဘာလူမျိုးလဲပြောစမ်း”

“ကျွန်...ကျွန်တော်မြန်မာလူမျိုးပါ”

“ဟို (၂)ယောက်ကရော...”

“လာအို လူမျိုးတွေပါ...အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာရထားသောကြောင့် ထိုလူသည်းတွား
နေသဖြင့်...

“ဆေးမှူး သူ့ကိုအရင် ဆေးကုပေးလိုက်ပါ...”

“ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းကို ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ...မင်းဘက်က အမှန်တိုင်း

ပြောပြဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်...ကျွန်တော်သိသမျှကို ပြောပုံ

မယ်...”

ဆေးမှူးက ထိုလူဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေး
လိုက်သည်။

“ဒီမှာ နားကြမယ်ဟေ့...လုံခြုံရေးကင်းအဖွဲ့ နေရာယူ
ပြီးစောင့်ကြည့်ကြ”

ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ ရဲဘော်များကိုနေရာချထားပြီး . . .

စစ်ငြိမ်းသူတို့နားကို ပြန်ပြီးလာခဲ့သည်။

“စင်းနာမည် အရင်စပြီးပြော...”

“လာရှူးလို့ခေါ်ပါတယ် . . . ပအိုဝ်းနွယ်စုကပါ အဖေက

လာအို အမေက ပအိုဝ်းပါ”

“မင်းတို့က ဘာလို့တောထဲမှာ ခိုအောင်းနေတာလဲ...”

“ကျွန်ကော်က လူသတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးရှောင်
တိမ်းနေရင်းက ပဒူးဝါဆိုသူနဲ့တွေ့ပြီး... ဒီတောထဲကိုရောက်ခဲ့
ရတာပါ...”

“ပဒူးဝါကရော...ဘာလူမျိုးလဲ”

“လာအိုလူမျိုးပါ ဗိုလ်ကြီး...”

“ဟိုမှာ ရှိတဲ့အဖွဲ့ကရော... လာအိုလူမျိုးတွေချည်းပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး... လူမျိုးပေါင်းစုံ လူကောင်းတွေ
တော့မဟုတ်ဘူး ရာဇဝတ်မှုတွေကျူးလွန်ထားတဲ့ကောင်တွေပါ”

“အင်အား ဘယ်လောက်ရှိလဲ...”

“အယောက်(၃၀)လောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကရော...ဘာလူမျိုးလဲ”

“မြန်မာတစ်ဦးပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“သူက တောထဲမှာမနေဘူး ပြိုပေါ်မှာနေတာပါ... ဒီမှာ
ဦးဆောင်နေတဲ့သူက ထိုင်းလူမျိုးတစ်ဦးပါ တစ်လမှတစ်ခါလောက်

ပဲ တောထဲလာတတ်ပါတယ် . . . ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ မသိဘူး။

“မင်းတို့ တောထဲမှာဘာလုပ်ရသလဲ...”

“ခုချိန်ထိဘာမှ မလုပ်ခိုင်းသေးဘူး... အခု ဗိုလ်ကြီးတို့ တပ်ကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းတာ ပထမဦးဆုံးပါပဲ။ ကျွန်တို့အချိန်တွေဆို တောထဲက စခန်းမှာပဲ လက်နက်သင်တန်းတွေတက်ရပါတယ်”

စစ်ငြိမ်းသူသည် လာရူးစကားကို လေးလေးနက်နက် တွေးပြီး...

“မင်း တောထဲကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

“(၆)လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်...”

“သူတို့ကရော... အရင်ရောက်နေတာပေါ့”

“ခု ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတွေက ကျွန်တော်နဲ့ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့် ရောက်လာကြတဲ့သူတွေပါ . . . ဪ ကျွန်တော်ပြောဖို့ တစ်ခုကျန်ခဲ့တယ်”

“ဘာများလဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ မရောက်ခင် အရင်တစ်ဖွဲ့ ရှိခဲ့ဘူး တယ်.. သူတို့အဖွဲ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားသလဲတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော် ရောက်တဲ့ညဘက်ကြီးမှာ ခေါ်သွားကြတာပဲဗိုလ်ကြီး.. ကျွန်တော်

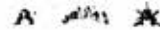
သိတာ ဒါအကုန်ပါပဲ”

“ကဲ... ကဲ မင်းလည်းနားလိုက်ဦး။ ငါတို့ခရီးမဆုံးသရွေ့ တော့ မင်းလိုက်ခဲ့ဦးပေါ့ကွာ... မင်းသူတို့ စခန်းသိတယ်မဟုတ် လား...”

“သိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော်လိုက်ပြပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲတစ်ခုကို မဖြစ်မနေခွဲရ တော့မည်ဖြစ်သည်။



“ဒိုင်း...”

စစ်ငြိမ်းသူ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လူ၏ပေါင်ကိုထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်နှင့် နောက်မှလိုက်လာသော (၂)ယောက်မှ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီဆွဲကာ ပြန်ပြီးဆုတ်ပြေးသွားသည်။

“လာရှူး မင်းတို့နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းက ကောင်တွေလား...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ရဲဘော်တွေက မိန်းကလေးဆီကိုအပြေးသွားပြီး...တွဲခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မိန်းကလေးမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ် လာအိုလူမျိုးဖြစ်နေသည်။

“လာရှူး...မင်းစကားပြန် လုပ်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

စစ်ငြိမ်းသူ သူတို့သိချင်သည်များကိုမေးခိုင်းလိုက်သည်။

“သူ့အမည်က တွန်ကူးလို့ခေါ်တယ်...ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ နယ်စပ်ဒေသမှာ ဆေးလာကုရင်း ဖမ်းဆီးခြင်းခံရတာလို့ ပြောပါတယ်...ခု သူတို့လစ်တုန်းထွက်ပြေးလာတာတဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“အေးလေ...ငါတို့နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ပြီး ကယ်

လာရှူးလမ်းပြခေါ်ဆောင်သော နေရာဆီသို့ လာခဲ့ကြစဉ်-
“ဟင်...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့တက်သို့ ပြေးလာနေသောမိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် နေရာယူပြီးနေလိုက်ကြသည်... မိန်းကလေးနောက်တွင် လူ(၃)ယောက်လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လိုက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“အင့်...”

မိန်းကလေးမှာ ပြေးလွှားရင်း ခလုတ်တိုက်မိကာ မြေပြင်တွင် လဲကျသွားသည်နှင့် နောက်မှပြေးလိုက်လာသူ(၃)ဦး ဗိုလုလုတွင်...

ခွင့်ရတာ သူ့အတွက်ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ... ဒီစစ်ဆင်ရေးပြီး မှပဲ သူ့ကိုစွဲကို ဆောင်ရွက်ပေးလို့ရမယ်၊ ခုတော့ ငါတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

လာရူး ပြောပြချက်ကို တွန်ကူး ခေါင်းညိတ်ပြီး... သူတို့ ရိုးရာအတိုင်း လက်အုပ်ကလေးချီကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ပြောလေသည်။

“လာရူး... မင်းတို့စခန်းနဲ့ နီးပြီလား...”

“ဟိုရှေ့က မြင်နေရတဲ့ကျွဲချီတောင်ကြီးအောက်မှာ သူတို့ စခန်းပဲ...”

လာရူးပြောသော ကျွဲချီတောင်ကြီးဘက်ကို ခရီးဆက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့ရောက်တော့... တောင်ခြေရှိစခန်းတွင် လူရိပ်ကို မတွေ့ ရတော့ပေ”

“ဒီကောင်တွေ စခန်းရွှေ့သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်...”

“သေချာတယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ... စခန်းဟောင်းထဲဝင် ပြီး ကြည့်ကြတာပေါ့...”

“ဟို... ဟို...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ စခန်းဆီသို့သွားမည်အပြု... တွန်ကူးက မသွားဖို့တာမြစ်တာကြောင့် လာရူးကို မေးခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဒီကောင်တွေစခန်းထဲမှာ မိုင်းတွေထောင် ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်”

“ဟူး... တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့တပ်ဖွဲ့ စခန်းဟောင်းသို့ မဆင်းကြတော့ဘဲ.. အနီးဆုံးနေရာတွင် စခန်းချလိုက်ကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ...”

“ကိုစစ်ငြိမ်း... ဘာပြောချင်လဲ”

“ကျွန်တော် စခန်းဟောင်းကိုဝင်ပြီး လေ့လာချင်တယ်”

“ဟာ... အန္တရာယ်ကြီးတယ် ကိုစစ်ငြိမ်း”

“အန္တရာယ်ရှိလည်း စွန့်စားပြီးဝင်ရမှာပဲ... ဒီစခန်းမှာ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စတစ်ခုခုရမယ်လို့ ထင်နေမိတယ်...”

“အင်းလေ... ကိုစစ်ငြိမ်း ဆန္ဒပြင်းပြနေရင်တော့ မတားတော့ပါဘူး ရဲဘော်တွေခေါ်သွားလေ”

“မိုင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာကြီးအေးကို ကိုပဲခေါ်သွားမယ်”

“(၂)ယောက်တည်း သွားမှာလား...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ...”

စစ်ငြိမ်းသူ... ဆရာကြီးအေးကိုနှင့်အတူ စခန်းရှိရာသို့

တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာအေးကို သတိတော့ထားဗျာ...”

“ဝုတ်...ဝုတ်...”

“ဟင်...”

နောက်ဘက်မှ ခွေးဟောင်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ မုဆိုးကြီးဦးရာဟူးနှင့် ခွေးနက်ကြီး(၁)ကောင် လိုက်
လာသည်။

“ဦးရာဟူး...”

“မောင်စစ်ငြိမ်းတို့အတွက် အကူအညီပေးနိုင်အောင်
လိုက်လာခဲ့တာပါ... ကျုပ်ရဲ့ဒီကောင်ကြီးက (၃)ကောင်ထဲမှ
ယမ်းအနံ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တယ်”

“ဦးရာဟူးခွေးတွေကတော့... ပါရမီရှင်တွေပဲ စစ်တပ်မှ
ဆို အတော်ကိုအကျိုးရှိမှာပဲ”

စခန်းဟောင်းကြီးနားသို့ ရောက်သည်နှင့်...

“ကဲ...သားကြီးရေ မင်းတာဝန်ပဲ သွားရာတော့”

ခွေးနက်ကြီး စခန်းဟောင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး...

အပေါက်သို့ရောက်သည်နှင့် မြေကြီးကို ကုန်းနမ်းကာ၊ စစ်ငြိမ်းသူ
တို့ကို လှမ်းကြည့်သဖြင့်... ခွေးနက်ကြီးနားသို့သွားပြီး တပ်ကြပ်
ကြီးအေးကို မြေအနေအထားကို ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ခါးကြားမှ
အေးမြောင်နှင့် မြေကြီးကို တူးဆွလိုက်သည်နှင့် မိုင်းတစ်လုံးကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စနက်တံကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဆရာအေးကို ဒီမိုင်းအမျိုးအစားတွေက... ဘယ်က
ထုတ်တာလဲ”

“လက်ရာကတော့ မာရုပ်စစ်ဘက်ကသုံးတဲ့ မိုင်းမျိုးပဲ
အမျိုးအစားတူတာပဲ ရှိပါတယ်... ပုံစံကတော့ မတူပါဘူး”

“ကဲ... ဖေ့သားကြီးရေ ပထမတာဝန်ကတော့ ကျေပြီး
အက်ပြီးကူညီပါဦးကွာ”

ခွေးနက်ကြီး စခန်းအတွင်းသို့ဝင်သွားသည့်လမ်းအတိုင်း
အက်မှလိုက်ပြီး ဝင်ခဲ့ကြရတော့သည်။

“ဝုတ်...”

“ဟင်...”

ခွေးနက်ကြီး နောက်ဘက်သို့ အပြေးကလေးပြန်လာခြင်းကြောင့်... ထိုနေရာကို စစ်ငြိမ်းသူတို့ သွားကြည့်ပြန်ရာ ချိန်ကိုက်မိုင်းတစ်လုံးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ကိုစစ်ငြိမ်းသူ... ဒီမိုင်းတွေက တစ်လုံးတည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်တွေပါ ဆက်ပြီးထောင်ထားတဲ့ပုံစံပဲ...”

“ကျုပ်တို့တော့ မိုင်းတွေကြားမှာပိတ်မိနေပြီ...”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကံပဲပေါ့ဗျာ... ချိန်ကိုက်မိုင်းကို ဖြတ်ရမှာပေါ့”

“ဘာမှ မလုပ်ဘဲသေရမယ့်အတူတူ... စွန့်စားပြီးသေတာမြတ်ပါတယ်ဗျာ”

တပ်ကြပ်ကြီးအေးကို ချိန်ကိုက်မိုင်းဆီသို့ ကပ်သွားပြီး လုပ်ကိုင်ထားပုံကို တစ်ချက်လေ့လာလိုက်ပြီး... သူ့မှာပါလာသော မိုင်းကြီးဖြတ်ကတ်ကြေးလေးကို ထုတ်ကာ၊ ကြီးစတွေကို ခိုဆည်းပြီး...

“ကိုစစ်ငြိမ်းရေ ဘုရားသာတပေတော့ ဖြတ်ပြီ...”

“တောက်...”

“ဟူး...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲမှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ...

“ကိုစစ်ငြိမ်းရေ... စိတ်ချရပြီဗျို့”

စစ်ငြိမ်းသူ စိတ်ချရသောအခြေအနေကို ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် စခန်းကြီးထဲသို့ စတင်ပြီးလေ့လာတော့သည်။ စခန်းတည်ဆောက်ပုံမှာ အခိုင်အမာရှိပေမယ့်... တခြားထူးခြားသည့် အနိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပေ။ သစ်လုံးဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်လုံးထဲသို့ စစ်ငြိမ်းသူဝင်လိုက်သည်နှင့် စာရွက်စာတမ်းများ ထားသော ဗီရိုကြီးမှာပွင့်ဟနေပြီ။ အထဲတွင် ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မရှိတော့ပေ။ အခန်းထဲသို့ စစ်ငြိမ်းသူ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ...

“ဟင်...”

ကွန်ပျူတာဆော့(စ်)ဝဲလ်တစ်ခု ဗီရိုအောက်တွင် ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်.. ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာနှင့် ကြည့်မှတ်နိုင်သဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲသို့ထည့်ကာ ပြန်ပြီးထွက်လာတော့သည်။

“ဆရာအေးကို... ပြန်ကြမယ်။ သိပ်ပြီးထူးထူးခြားခြား

တော့ မတွေ့ဘူး”

“ဟိုနားက ဘားရိုက်လိုအဆောင်ထဲမှာတော့ ယိုးဒယား
တပေတော့ တွေတယ်...”

“အင်း...လူမျိုးပေါင်းစုံနေထိုင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်မှာပါ”
စခန်းဟောင်းကြီးထဲမှ စစ်ငြိမ်းသူတို့ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့

ကြစဉ်...

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

“ဆရာအေးကို...နေရာယူ”

တစ်ဖက်ချဲ့ကွယ်မှ သေနတ်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး...

စစ်ငြိမ်းသူတို့ အကာအကွယ်ယူကာ နေကြရတော့သည်။ တစ်
ဖက်မှ ပစ်ခတ်မှုများမှာ အင်အားမများပေမယ့်...အပေါ်
ပစ်ခတ်နေသောကြောင့် ပြန်ပြီးခုခံဖို့ ခက်နေသည်။

“ကဲ...နက်ကြီးရေ၊ မင်းကိုပဲအားကိုးရမှာ...”

မှဆိုးကြီး ခွေးနက်ကြီးကို ဝယ်နေရာမှာလှမ်းပြီးပြောလိုက်
ခြင်းကြောင့် ခွေးနက်ကြီးတစ်ဖက် တောစပ်ဆီသို့ပြေးသွားတော့
သည်။

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာတို့လည်း ခုလောက်ဆို...သေနတ်

တွေကြားပြီး လိုက်လာလောက်ပါပြီ...”

စစ်ငြိမ်းသူ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာ...

“ဟာ...ဟိုမှာ တစ်ကောင်ထွက် ဘာပြီ”

“ခိုင်း...ခိုင်း”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်သဖြင့်...ချုံထဲတွင်
ပုန်းလှို့ပြီးပစ်ခတ်နေသော (၃)ယောက်လုံး ကစဉ့်ကလျားနှင့်
ထွက်ပြေးကြတော့၏။

“ဟာ...”

ခွေးနက်ကြီးသည် ရန်သူတစ်ယောက်ကို ကုတ်မှကိုက်
ဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါဗျာ...”

“သားကြီးရပြီ...လွှတ်လိုက်တော့”

ခွေးနက်ကြီး ဖမ်းပေးထားသောသူမှာ မြန်မာတိုင်းရင်းသား
ဘစ်ဦးဖြစ်နေလေ၏။

“ကိုစစ်ငြိမ်း...”

“ဟာ...ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း သေနတ်သံကြားကြားချင်း လာကြ

တာပဲ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးမဟုတ်လား...

“ဒီကောင်ကြီး ကူညီလို့ သက်သာရာရသွားတာ... ခေါ်
ခဲ့ကြကွာ၊ စခန်းချတဲ့နေရာရောက်မှပဲ မေးရမယ်”

ဖမ်းမိထားသော လူကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး စခန်းချရာ
နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“စခန်းဟောင်းမှာ ဘာတွေထူးခြားတာတွေလဲ ကိုစစ်ငြိမ်း”

“ကွန်ပျူတာဆော့(ဖ်)ဝဲလ်တစ်ခုတော့ တွေ့တယ်...
ဌာနချုပ်ရောက်မှပဲ စစ်ကြည့်လို့ရမယ် ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ”



“မင်းနာမည်...”

“ဖိုးစောလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကရင် လူမျိုးလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီအဖွဲ့ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်တာလဲ...”

“မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကလိုက်
ဆိုင်ချိန်မှာ နယ်စပ်ကိုထွက်ပြေးရင်း... ဦးစံဖူးဆိုတဲ့သူနဲ့ တွေ့ ပြီး
ထဲကိုထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ လစာကောင်းတယ် လုံခြုံမှုရှိတယ်
ဒီတာနဲ့ဝင်ခဲ့တာပါ...”

“မင်း... သူ့ကိုသိလား”

“သိပါတယ်... လာရှူးပါ”

“ဒါနဲ့...ဦးစံဖူးက ဘယ်မှာနေလဲ”

“မြန်မာ-ထိုင်း နယ်စပ်မှာ... ကျောက်ရောင်းဝယ်နေလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ပါတယ်”

“ခု...မင်းတို့စခန်းပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ နောက်စခန်းက ဘယ်မှာလဲ...”

“လာအိုဘက်ကို ပြောင်းသွားပါပြီ... မြန်မာ့နယ်မြေမှာ စိတ်မချရတော့ဘူးဆိုပြီး ပြောင်းသွားတာပါ”

“မင်းတို့က လိုက်မသွားဘူးလား...”

“ကျွန်တော်အပါအဝင် (၁၀)ဦးကို... မြန်မာပိုင်နက်တော်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သတင်းပို့ပေးဖို့ ချန်ထားခဲ့တာပါ”

“မင်းတို့(၁၀)ဦး ဘယ်မှာနေလဲ...”

“နေရာအတိအကျမရှိဘူး... တွေ့တဲ့ဂူမှာ နေပါတယ်”

“သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ စက်တွေပေးထားတယ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆက်သွယ်ရေးစက်တစ်လုံး ပေးထားပါတယ်”

“မင်း အပါအဝင် ကျန်တဲ့လူတွေက မြန်မာတွေပဲလား နိုင်ငံခြားသား ပါသေးလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပါပါတယ်၊ တရုတ်(၅)ဦးနဲ့ ထိုင်း(၄)ဦးပါ”

“လာအိုရော မပါဘူးလား...”

“မပါပါဘူး ဗိုလ်ကြီး...”

“တရုတ်လူမျိုးတွေကလည်း မင်းတို့လို.. ရာဇဝတ်ကောင်တွေပဲလား...”

“ဆက်သွယ်ရေးစက် ကိုင်တဲ့သူက တရုတ်စစ်တပ်ထဲက ပြေးလာတဲ့ အရာရှိတစ်ဦးလို့ ထင်တာပဲ.. ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ဘိန်းသမားတွေပါ ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းဆီက ဒီလောက်သိရရင် ရပါပြီ... အနားယူလိုက်ဦးလေ၊ တကယ်လို့ထွက်ပြေးရင် ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ခွေးနက်ကြီး (၃)ကောင်ကို လွတ်အောင်ပြေးပေးတော့”

“ဟာ... မပြေးရဲပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ တစ်ကောင်တည်းတောင် မလွယ်တာ (၃)ကောင်ဆိုရင်အရိုးတောင် ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကောင်းကောင်းနေပေတော့...”

စစ်ငြိမ်းသူ.. ဖိုးစောနားကနေထလာပြီး ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ

တို့ဝိုင်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်ကာ...ရှေ့ဆက်မည့်ခရီးစဉ်ကို ဆွေးနွေးကြတော့သည်။

“ကိုစစ်ငြိမ်း ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ...”

“ဗိုလ်ကြီး ဘာကိုပြောတာလဲ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနောက်ကို အရင်လိုက်မှာလား...

ဖိုးစောပြောတဲ့ကောင်တွေကို အရင်ရှာမှာလား...”

“ကျွန်တော်တို့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို တောကြီးကိုမြေလှန်ပြီး ရှာလည်းတွေ့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်...ဒီကောင်တွေ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ဝှက်ထားမှာပဲ”

“ခု ဒီအဖွဲ့ဟာ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်သလား...”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် . . .ထင်ထားတယ်ဗိုလ်ကြီး။ ဒီအဖွဲ့တောထဲမှာ ရောက်နေခြင်းဟာ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“လူတွေတစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အပေါ်

မှာရော...ဘယ်လိုမြင်ထားလဲ”

“ဒီအဖွဲ့ဟာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တစ်ခုထောင်ဖို့ လုပ်နေတာသေချာတယ်...သင်တန်းပြီးသွားတဲ့ကောင်တွေက သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလောက်ပြီ...ဒီကောင်တွေစွန့်သွားတဲ့ စခန်းဟာ လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းတစ်ခုပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဆိုရင်တော့ တောထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ (၉)ယောက်ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့...တစ်ခုတော့ အံ့ဩစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ...ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ တောထဲမှာ ဒီလူတွေ သွားလာနိုင်တာ...တောကျွမ်းနေတဲ့ပုံစံပဲ”

“တောကြီးကို အချိန်ယူလေ့လာပြီးမှ ဝင်ကြတာလား... ဒါမှမဟုတ် ခေတ်မီပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှောင်တိမ်းနေနိုင်သလားဆိုတာတော့ ပြောရခက်တယ်”

“ဗိုလ်ကြီး...”

“ဘာလဲ...ရဲဘော်”

“နောက်တန်းက ဆက်သွယ်မှုလုပ်တယ်”

“အေးအေး”

ဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်လေးဆီကို ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ ထသွားပြီး နောက်ဆုံးအခြေအနေထိ သတင်းပို့ပေးလိုက်သည်။

“ဦးရာဟူး... ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ခိုအောင်း နိုင်မယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရမလား...”

ဦးရာဟူး တစ်ချက်တွေးပြီးနောက်...

“ကျုပ်အထင်တော့ ငှက်ပျောနက်ဘက်မှာ နေမယ်ဆိုရင် နေလို့ကောင်းတယ် . . . ဒီဘက်ကတော့ကြမ်းတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီနေရာလောက်မဆိုးဘူး။ ပြီးတော့ တရပ်နဲ့ လာအိုဘက်ကို အလွယ်တကူသွားလို့ရတဲ့ ချောင်းရှိတယ်...”

“ဒီကနေသွားရင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ...”

“ညဘက်တော့ သွားလို့မကောင်းဘူး။ မနက်အလင်းရောင် ထွက်တာနဲ့ သွားမယ်ဆိုရင် နေလယ်လောက်ဆိုရောက်နိုင်တယ်”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ရောက်နေသည့်နေရာတွင် ညနေစောင်းနေ ဖြစ်သောကြောင့် ခရီးဆက်ဖို့ မကောင်းတော့ပေ။

“ညအိပ်ပြီး... မနက်ကျမှပဲ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

စစ်ငြိမ်းသူ... သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ကျွန်ုပ်တို့တာဆော့(ဖ်)ဝဲလ် လေးကို ထုတ်ကြည့်ပြီး... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို စိတ်ထဲမှာတွေးနေမိတော့သည်။



“အားလုံး ဒီဘက်ကမ်းမှာ နားကြမယ်...”

ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ... သူ့ရဲဘော်တွေကို လှမ်းပြီးအော်ပြောကာ ချောင်းကြီး၏ကမ်းနံဘေးတွင် နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။ မနက်ကတည်းက မနားတမ်းခရီးဆက်လာသဖြင့် အားလုံးပင် ပန်းနေကြပြီဖြစ်၏။

စစ်ငြိမ်းသူတို့နှင့် အတူပါလာသော လာရှူး၊ တွန်ကူးနှင့်ဖိုးစောတို့(၃)ယောက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် နေခွင့်ပေးထားသည်။

ဤတောကြီးထဲတွင် လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူနိုင်သလို လူတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံမှုမရှိသည့်နေရာမို့ လာရှူးနှင့် ဖိုးစောတို့ စစ်ငြိမ်းသူတို့နောက်၌ တွယ်ကပ်နေခြင်းသည်

သူတို့အတွက် အသက်လုံခြုံမှုရနိုင်သည်။

“ဦးရာဟူး... ဒီချောင်းကြီးကို ဖြတ်ပြီးကူးရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်... မောင်စစ်ငြိမ်း”

ချောင်းဆိုပေမယ့် ကျယ်လွန်းသောကြောင့် ဖြတ်ကူးဖို့မှာ မလွယ်လှပေ။

“ဟိုမှာတွေ့နေရတဲ့ ငှက်ပျောအရိုင်းပင်ကြီးတွေကို အသုံးချပြီး ကူးရမှာပဲ မောင်စစ်ငြိမ်းသူ...”

“ကူးလို့ရနိုင်တာနဲ့ ကူးရမှာပေါ့... ဒီမှာခဏနားပြီးရင် တစ်ဖက်ကို ကူးဖို့ပြင်ဆင်ရတော့မယ်”

နွေလယ်စာကို ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ပြီး ရဲဘော်တွေက ငှက်ပျောအရိုင်းပင်ကြီးတွေကို ခုတ်လှဲနေကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ... ကျုပ်နဲ့ဆရာကြီးအေးကို အရင်တစ်ဖက်ကိုကူးပြီး ရှေ့ပြေးသွားကြည့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ကိုစစ်ငြိမ်းသူ”

စစ်ငြိမ်းသူနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးအေးကိုနှင့် ငှက်ပျောတုံးကြီးနှင့် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ စတင်ပြီးကူးလာခဲ့ကြတော့သည်။

“ချောင်းသာဆိုတယ်... မြစ်နီးပါးပါပဲလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာအေးကို... တော်တော်ကျယ်တဲ့

ချောင်းပဲ..."

"ဟို (၉)ကောင်ကိုဖမ်းမိရင်တော့...ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စရနိုင်မလား"

"ရနိုင်တယ်...ဒီကောင်တွေ ဒီတော့ကြီးထဲမှာ ရောက်နေကြတာ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကြောင့် ဖြစ်ဖို့များတယ်...နောက်တစ်ခုစိုးရိမ်စရာရှိတယ်"

"ဘာများလဲ..."

"ဒီကောင်တွေ (၃)နိုင်ငံကြားမှာ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့ပုံစံမျိုးလည်းရှိတယ်..."

"ဒါဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်ကြီးမယ်..."

"အန္တရာယ်ကတော့ သေးသေးလေးမဟုတ်ဘူး...တော်တော်ကို ကြီးမယ်အန္တရာယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူသွားတဲ့အဖွဲ့ဆိုရင်...စစ်ရေးပိုင်း၊ ခေတ်မီလက်နက်ကိရိယာပိုင်းတွေပါ တောင့်တင်းကြမှာ..ပြီးတော့ နောက်ဆုံးပေါ်လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သွားပြီဆိုရင်...(၃)နိုင်ငံလုံးအတွက် မလွယ်လှဘူး"

"ဟူး...ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ"

တစ်ဖက်ကမ်းနားသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်...

မယ်ယောက်သားစကားရပ်ပြီး ကမ်းခြေအခြေအနေကို လေ့လာလိုက်သည်။

"သိပ်ပြီး ထူးခြားမှုတော့မရှိဘူး"

"ဟုတ်တယ်...ဘေးကင်းတယ်"

ကမ်းပေါ်သို့တက်ပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာပြီးတော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိသောကြောင့် တစ်ဖက်ကိုလှမ်းပြီး အချက်ပေးကာ...ကူးခိုင်းလိုက်တော့သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ အားလုံးရောက်တော့မှ ဦးရာဟူးခေါ်ဆောင်သည့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ ဆူတို၏ရှေ့ဆုံးမှာ မွေးနက်ကြီး(၃)ကောင်က တစ်ကောင်တစ်နေရာစီ ခွဲပြီးသွားကြသည်။

"ဦးရာဟူး..."

"ဘာများလဲ...ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာ"

"ခွေးကြီး(၃)ကောင်ကို စောင့်ရဦးမှာလား..."

"စောင့်စရာမလိုဘူး...ဆုံရမယ့်နေရာကို ဒီကောင်(၃)ကောင်သိတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား..."

"ဗိုလ်ကြီးရှေ့...ဒီကောင်(၃)ကောင်ကို မွေးလားရုံကလွဲ"

ပြီး ကျန်တာတွေသိပ်ပြီး သင်ပေးရတာမဟုတ်ဘူး... သူတို့ပါရန် နဲ့လာကြတာ”

ရှေ့တွင် ပိတ်နေသောခုံတွေကို ခုတ်ထွင်းပြီးလာခဲ့ကြ ရသော ရဲဘော်အားလုံး... ဆူးများ နွယ်များကြောင့် ထိရမှုတွေ ရှိနေကြလေသည်။

“ရှေ့ ငှက်ကျောက်ဆောင်အငှက်ကျရင် ကျွန်ကောင်(၃) ကောင်ကို စောင့်ကြမယ်”

“အင်း... ကျုပ်ရဲဘော်တွေလည်း ဆေးထည့်ဆေးသောက် လုပ်ပြီး နားဖို့အချိန်ရတာပေါ့”

ငှက်ကျောက်ဆောင် အငှက်ကျီးဟု ခေါ်တွင်ရလောက် အောင် တောင်အငှက်ကျီးသည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ နှုတ်သီး နှင့် တစ်ထပ်ထည်းပင်...

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ငှက်ကျောက်ဆောင်အငှက်ကို ရောက်ပြီး မိန်းမ ပိုင်းလောက်မှာပဲ ခွေးနက်ကြီး(၃)ကောင်လည်း ရောက်လာသည်။

“ဖေသားကြီးရေ... ဘာတွေထူးလဲကွ”

ခွေးနက်ကြီး (၃)ကောင်ထဲမှ တစ်ကောင်က ဦးရာဟု ဘောင်းဘီကိုဆွဲပြီး ခေါ်ဆောင်သွားသောကြောင့်... စစ်ငြိမ်းသူပဲ လိုက်ပါသွားခဲ့ရ၏။

ခွေးနက်ကြီးခေါ်ဆောင်သွားသောနေရာမှာ ကျောက်ဂူလေး တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“မောင်စစ်ငြိမ်းသူ... ဂူထဲမှာ လူရှိမယ်ပုံပဲ”

“ဟုတ်မယ်... မီးခိုးထွက်နေပုံထောက်တော့ ချက်ပြုတ် နေတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ...”

“ဦးရာဟူး... ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာတို့ကိုသွားပြီး အကြောင်း ကြားပြီး ခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ဒီကစောင့်ကြည့်နေမယ်...”

“အင်း...”

မှဆိုးကြီး ဦးရာဟူး ထွက်သွားပြီးသိပ်မကြာ ဂူထဲမှလူ(၃) ယောက်ထွက်လာပြီး တောထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။ ဂူထဲတွင် ဘယ်နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သလဲမသိပေ။ ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာတို့တပ်ဖွဲ့ ကျောက်လာတော့မှ...

“ဂူထဲမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အနီးကပ်ဝင်ပြီး လှုပ်ရှားမှဖြစ်မယ်...”

“ကိုစစ်ငြိမ်း... ဝင်ပြီးလှုပ်ရှားမှာလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရဲဘော်(၅)ဦးလောက် အနီးကပ်ဝင်မယ်။

ဗိုလ်ကြီးတို့တပ်ဖွဲ့က အပြင်ကပဲစောင့်ကြည့်ထားပါ...”

“ကောင်းပြီ...”

စစ်ငြိမ်းသူ၊ ဦးရာဟူ၊ မင်းကိုကိုတို့(၃)ယောက်နှင့် ရဲဘော် (၅)ဦး ကျောက်ဂူကြီးနားသို့ ခြေသံလှံစွာဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။
ဂူကြီးအပေါက်ဝသို့ရောက်တော့ အထဲကိုလှမ်းပြီးကြည့်တော့... လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူ(၃)ယောက် ထမင်းစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သေနတ်သံထွက်လို့မဖြစ်ဘူး... သေနတ်သံထွက်တာနဲ့ အပြင်မှာရှိနေတဲ့ကောင်တွေ သိသွားရင်၊ ထပ်ပြီးရှာနေရဦးမယ်”
ဂူအပေါက်ဝကြီးမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီးဖြစ်သောကြောင့် စစ်ငြိမ်းသူတို့အဖွဲ့ ဝင်ဖို့ကမလွယ်... ဝင်သည်နှင့်လေ့သွားနိုင်သည်။

“ဆရာအေးကိုမှာ... မီးခိုးပုံးပါလား”

“နေဦး...”

တပ်ကြပ်ကြီးအေးကို သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ မီးခိုးပုံးကို ရှာကြည့်တော့ပါလားလေသည်။

“ပါတယ်... စစ်ငြိမ်းသူ”

“ကျွန်ုပ်ကိုပေး...”

စစ်ငြိမ်းသူ မီးခိုးပုံး၏စနက်တံကို ဖြုတ်ပြီး... ဂူထဲသို့

ထည့်လိုက်ပြီး သူတို့ပါ မီးခိုးတွေနှင့်အတူ ပြေးဝင်ပြီး... တစ်ဖက် နှန်သူ(၃)ယောက်ကို အငိုက်ဖမ်းပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

“အ... အိ... အင့်”

အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားမှုဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရန်သူ(၃)ယောက် လုံး မီးခိုးကြားထဲတွင် တုံ့ပြန်ချိန်ကိုပင် မရလိုက်ဘဲဖမ်းမိသွားကြသည်။

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ဖမ်းမိသည့်အထဲတွင် တရပ်(၂)ဦးနှင့် မြန်မာတစ်ဦးပါလာသည်။

“မင်း... မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ပအိုလူမျိုးပါ”

“မင်း အမှန်အတိုင်းပြောရင် မင်းအတွက်ငါစဉ်းစားပေးမယ်”

“ပြော... ပြောပုံမယ် ဆရာ”

“ကျွန်တို့(၆)ယောက်ဘယ်မှာလဲ...”

“ဆက်သွယ်ရေးစက်က သတင်းလာလို့ ထွက်ပြီးစကား ပြောတယ်...”

“ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ဘာလို့ဂူထဲမထားတာလဲ...”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူးဆရာ... ဆက်သွယ်

စက်နဲ့စကားပြောခွင့်ရှိတာ (၃)ဦးပဲရှိတယ်၊ သူတို့က ခုလို

အားလုံးရှေ့မှာ ဘာစကားမှမပြောဘူး... ပြောစရာရှိရင် အပြင်မှာ (၃)ယောက်တည်းသွားပြီး ပြောတာ...

“ငါသဘောပေါက်ပြီ... ကျွန်တဲ(၃)ယောက်ရော”

“အမဲပစ်သွားပါတယ်...”

“ဆရာ သူတို့(၃)ယောက်ကို အသုံးချပြီး ကျွန်တဲကောင်တွေကို ဖမ်းရမယ်...”

“စစ်ငြိမ်းသူ ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ...”

“ကျုပ်တို့ရဲဘော်(၃)ဦးကို ဒီကောင်တွေယူနီဖောင်းဝတ်ခိုင်းပြီး ဂူထဲကနေစောင့်ပြီးဖမ်းရမယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ...”

ရဲဘော်(၃)ဦး... ရန်သူ(၃)ယောက်ဆီက အဝတ်အစားများကိုလဲယူပြီးနောက် ကျောပေးကာ... ရပ်နေလိုက်ကြသည်။ စစ်ငြိမ်းသူက ရဲဘော်တစ်ဦးကို ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာတို့ထံလွှတ်ပြီး အပြင်ဘက်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်၏။

“လာကြပြီ... စစ်ငြိမ်းသူ”

“ဟုတ်တယ်.. တရုတ်စကားသံတွေကို ကြားနေရတယ်”

ဂူထဲတွင် နေရာယူထားလိုက်ပြီး ဂူထဲသို့ဝင်လာသည့် (၃)ကောင်ကို အနီးကပ်ဆုံးဖမ်းဆီးနိုင်ရန် စောင့်ကြသည်။ ဂူထဲ

မြန်မာ့ဝင်လာသော (၃)ယောက်မှာ အမဲပစ်သွားသည့် (၃)ယောက်မင်း ဖြစ်သည်။

“ရူချိုင်... ငါတို့ ယုန်တွေမိလာတယ်၊ မီးကင်ဖို့လုပ်ကွာ” တရုတ်လူမျိုးဖြစ်ပေမယ့်... မြန်မာစကားကို ပီပီပြင်ပြင်

ပြောဆိုကာ ဝင်လာသည်နှင့်...

“ချောက်...”

“ဟင်... မင်း... မင်းတို့”

“အေးအေးသက်သာ လက်မြှောက်ထားလိုက်နော်...”

“သို့ဘယ်သူဆိုတာ သိပ်ပြောဖို့မရှိဘူး”

ထို့နောက် ထို(၃)ယောက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ပြီး ဂူကြီး၏ ဘက်နံရံဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မင်းက တရုတ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး... မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်ထား”

“ဟုတ်တယ်... မြန်မာစကားကို သီးသန့်လေ့လာသင်ထားတာ”

“မင်းတို့ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးခိုးသွားတဲ့ အဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်သူ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... ဘယ်ကရဟတ်ယာဉ်ကိုမှ မသိဘူး”

“အင်းလေ...မင်းတို့ငြင်းရင် ဘယ်လောက်ထိငြင်းနိုင်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ဖမ်းမိထားသည့်သူများကို လွယ်လွယ်နဲ့ မေး၍မရနိုင်သည်ကိုတော့ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ (၆)ယောက်ကို မိထားပြီဖြစ်၍ (၃)ယောက်သာကျန်တော့သည်။

“ဆရာ အေးကို...”

“ပြောပါ...စစ်ငြိမ်းသူ”

“မိလ်ကြီးကျော်စွာကို သတင်းပို့လိုက်တော့ ကျန်နေတဲ့ (၃)ယောက်ကို စောင့်ပြီးဖမ်းရမယ်လို့...”

“ကောင်းပြီ...”

တပ်ကြပ်ကြီးအေးကိုနှင့် ရဲဘော်(၂)ဦး လိုက်ပါသွားခဲ့ရာ ဂူထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်သွားကြလေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူဖမ်းမိထားသူတွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှအကဲခတ်ပြီးနောက်...သူတို့၏လက်ထဲတွင် ရေထိုးထားသော တရုတ်စာတန်းလေးတစ်ခုကို (၆)ယောက်လုံးမှာ တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်...

“ဦးရာဟူး...ဟိုတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ဗျာ”

“အင်း...”

မုဆိုးကြီးဦးရာဟူး... ရှုချိုင်ဆိုသူကို ဆွဲခေါ်ပေးပြီးနောက်

ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်တွင် ဒူးထောက်ပြီးထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“မင်းနာမည်... ရှုချိုင်နော်”

“ဟုတ်တယ်...”

စစ်ငြိမ်းသူကို ပြန်ပြီးဖြေသံက ခပ်မာမာ...

“မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူတစ်ခုလောက် လုပ်ချင်တယ်...”

“ဘယ်လို အပေးအယူလဲ...”

“မင်းတို့(၃)ယောက် ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကြီးကမင်းဘဝအတွက် လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုတာတော့ သဘောပေါက်မှာပေါ့”

“ကျုပ်တို့က ဘာကျူးလွန်လို့လဲ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူခဲ့တဲ့အပြစ်ဟာ တရုတ်အစိုးရရဲ့ လှိုင့်ရှက်ချက်ကြီးကို ဖော်ထုတ်လိုက်တာမို့ နိုင်ငံတော်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုပဲ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ကျုပ်တို့ခိုးယူတယ်လို့ ဘာသက်သေခံပြောနိုင်တာလဲ... ကျုပ်တို့က တောထဲမှာသစ်ခွပန်းတွေအတွက် သုတေသနပြုလုပ်ဖို့ရောက်လာတဲ့သူတွေ အပြစ်ရှိရင် တောင် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်မှုပဲရှိတယ်”

“မင်းတို့ ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးကွယ်ကွယ်... မင်းတို့လက်ဖျံကစာတန်းတွေက ဖော်ပြနေပြီ”

“ဘာ...”

စစ်ငြိမ်းသူစကားကြောင့် ရုချိုင်သူလက်ဖျံကို ပြန်ပြီး ကြည့်ပြီး မလုပ်မလဲဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာသိထားလို့လဲ... ဒါ ဘာအတွက်ရေးထားတယ်လို့ထင်လဲ”

“ဘာအတွက် ရေးထားတယ်ဆိုတာကို ငါမသိဘူး”

“ငါသိတာ.. ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူတဲ့အဖွဲ့မှာ အဆင့်မြင့်ရာထူးကိုပေးထားတဲ့ ဆက်သွယ်မှုဆိုတာပဲ ငါသိတယ်... ဒီစာတန်းကို လာအိုနဲ့မြန်မာနိုင်ငံဘက်တွေမှာ မင်းတို့လိုအဆင့်ရှိတဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့လုပ်ထားတာ...”

“ဟင်...”

စစ်ငြိမ်းသူ သူ့အတွေးနှင့်သူပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား... တော်တော်သိနေတာကိုး”

“ငါမသိတာက ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာတစ်ခုပဲ... ကျန်တာတွေတော့ သိသင့်သလောက်သိထားပြီးပြီ မင်းတို့(၉)ယောက်အဖွဲ့မှာ ဘယ်သူခေါင်းဆောင်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်...”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ရုချိုင်ဆိုတဲ့ မင်းပဲ...”

“ခင်ဗျား သိပ်ပြီးတော်တဲ့သူပါလား... လေးစားလောက်ပါတယ်...”

ရုချိုင်ကို ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟု... စစ်ငြိမ်းသူပြောနိုင်ခြင်းမှာ လက်ဖျံရိုးပေါ်မှာ ရေးထားသောစာတန်းအရောင်မှာ... တခြား(၅)ယောက်က အနက်ရောင်ဖြင့်ရေးထိုးထားပြီး၊ ရုချိုင်က အနီရောင်ဖြင့် ရေးထိုးထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား လုပ်ချင်တဲ့အပေးအယူကို ပြောကြည့်ပါ”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဟာ ငါတို့မြန်မာပိုင်နက်မှာ ရှိမရှိဘဲ သိချင်တယ်... တခြားပိုင်နက်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကျုပ် ဒီအထိတော့မသိဘူး... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရှိတဲ့ နေရာကို အဆင့်(၁)ရှိတဲ့ခေါင်းဆောင်(၅)ယောက်ပဲ သိတယ်... ကျုပ်အဆင့်က အဆင့်(၅)ရှိတယ်...”

“မင်းတို့တာဝန်ကရော...”

“နယ်မြေလုံခြုံရေးတာဝန်ကို ယူထားရပြီ။ သတင်းပို့ပေးတဲ့တာဝန်ရယ်... မြန်မာနဲ့ လောတို့မှာရှိတဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အင်အားစုဆောင်းပေးဖို့တာဝန်ပဲ ယူရတာပါ”

“လာအိုဘက်မှာရှိတဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေကို မင်းမပြောဘဲနေလို့”

ရတယ်... မြန်မာဘက်မှာရှိတဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေကိုတော့ မင်းပြောပြနိုင်မလား...”

“ပြောပြနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဘက်က ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုးပေးမှာလဲ”

“မင်းကို ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးမယ်...”

“ခင်ဗျားစကားက အတည်ပြောတာလား”

“ခုကိစ္စဟာ ငါတို့အတွက် သိပ်ကိုအရေးကြီးနေတာ၊ မင်းတစ်ယောက်ပြန်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး”

“မြန်မာပြည် ကျွင်းတုံ့ဘက်မှာ တရပ်အမည်က လျှန်မာလီ မြန်မာလိုက နန်းခင်ဖုန်းလို့ခေါ်တယ်.. သူက မြန်မာဘက်အတွက် စာတန်းနီခေါင်းဆောင်ပဲ ကျွန်တောတွေကို သူကတစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ပြီး လှုပ်ရှားရတာပါ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှုချိုင်း... မင်းကို ငါတို့ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လွှတ်ပေးမယ်...”

“ခင်ဗျား... ကတိမပျက်ပါနဲ့”

“စိတ်ချပြီးနေပါ... ဦးရာဟူးပြန်ပြီးခေါ်သွားလိုက်ပါ”

ဦးရာဟူး... ရှုချိုင်းကိုပြန်ခေါ်သွားပြီး သိပ်မကြာ ဗိုလ်ကြီး ကျော်စွာတို့တပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်လာတော့သည်။

“စစ်ငြိမ်းသူ... ဘာတွေထူးခြားသေးလဲ”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတာတော့ ဘာမှမသိရဘူး။ ခုမိထားတဲ့ ကောင်တွေက ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရှိတဲ့ နေရာကို သိနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်... ဆက်ပြီးတော့နင်းရှာရမှာပေါ့”

“ဗိုလ်ကြီးတို့ကို တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်...”

“ပြောပါ... ဦးရာဟူး”

“ကျွန်ုပ်တို့တော့နင်းပြီး ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဒီဂူထဲမှာ နောက်ထပ်(၁၀)ရက်လောက် ခိုအောင်းရမယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

“ရာသီဥတုကြောင့်ပါ... မကြာခင် မိုးရွာတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒီမိုးဟာ တောထဲမှာအရမ်းကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အသားစားကြွက်ကြီးတွေကို အပြင်မောင်းထုတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲဆို . . . ကျွန်က မြေအနေအထားကို လေ့လာကြည့်တော့ လူသားစားကြွက်ကြီးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တွေ့နေရလို့ပါ ဗိုလ်ကြီး...”

“စစ်ငြိမ်းသူ... ခင်ဗျားဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ပြီး ပြန်ပြီးဆုတ်ချင်တယ်...”

ဆက်ပြီးရာလည်း မတွေ့ဖို့က များပါတယ်။ သူတို့ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခေတ်မီနည်းပညာတွေနဲ့ ဖွက်ထားမှာ လုံးဝသေချာတယ်”

“ကောင်းပြီ.. ဌာနချုပ်ကိုအကြောင်းကြားပြီး နောက်ပြန်ပြီး လှည့်ကြတာပေါ့ဗျာ.. ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးသံကြားနေရပြီလို့ ဂူကြီးအပြင်ဘက်တွင် တကယ်ပဲ မိုးကရွာနေလေပြီ...”



(၂၅)

ဘဝန်း ◀ ၆ ▶

စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုကိုတို့ ဌာနချုပ်ကိုပြန်ရောက်ပြီး... တစ်ရက်မျှနားကာ ကျွင်းတံဘက်သို့ ခရီးဆက်ရပြန်သည်။

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ပြန်ပြီးမရမချင်းတော့... မင်းနဲ့ ငါ မလွယ်ဘူး၊ စစ်ငြိမ်းရေ”

“ရဲချုပ်ကြီးက မင်းနဲ့ငါကို ချစ်တာကိုးကွ”

“ဒါမျိုးချစ်တာကတော့ မခံစားနိုင်ဘူး... တောထဲက ဖမ်းမိတဲ့သူတွေကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“သက်ဆိုင်တဲ့နိုင်ငံတွေကိုတော့ မပို့ရသေးဘူး၊ ဒီမှာပဲ ဆားထားတယ်။ လာအိုသူ တွန့်ကူးတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေး

လိုက်တာ...ကျန်တာတွေကို တရုပ်ပြည်က ရဟတ်ယာဉ်ကြီး အတွက် ယာယီသတင်းထိန်းချုပ်တဲ့သဘောနဲ့ ခေါ်ထားတာ... ငါတို့ဖမ်းမိတဲ့ တရုပ်လူမျိုးရှုခိုင်းဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့အဆင့်က မသေးဘူးနော်..."

"ဘယ်လိုအဆင့်ထိ ရှိလို့လဲ..."

"ဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့က... ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ကွ"

"အင်း... ဒီအတိုင်းဆို ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတွေက သိပ်ပြီးခေတ်ကောင်တွေတော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး"

"ငါ့စိတ်ထင် အဆင့်မြင့်အဆင့်ထိတောင် ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်သေးတယ်"

"ဒီအဆင့်ထိဆိုရင်တော့ တကယ်ကိုမလွယ်လှတဲ့ အမှုကြီးတစ်ခုပဲ... ဒီထဲမှာ ငါတို့က ပါဝင်နေရတာ မရဏရနဲ့သက်တွေ့ရုံရှိရင်နေရသလိုပဲဟေ့... ဒါနဲ့ စာတန်းကိုရောဖော်ထုတ်လို့ ရပြီလား..."

"ရပြီကွ... သူတို့လက်ဖျံမှာ ရေးထားတဲ့စာတန်းအဖိပွယ်က သွေးနီတပ်တဲ့"

"ဒီနာမည်ကို ငါကြားဖူးတယ်... ဟုတ်ပြီ လက်ရှိတရုပ်

အစိုးရကို ပုန်ကန်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့အဖွဲ့ပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

"ငါ့ကောင်ကြီးတောင် တော်တော်ဟုတ်နေပါလားကွ..."

"သိပ်ပြီး အထင်မကြီးနဲ့ဟေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေကွာ တရုပ်ပြည်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးခေါင်းဆောင်အဖွဲ့တွေပါတဲ့ စာစောင်ကို ဖတ်မိလိုက်လို့ မင်းပြောမှပဲ... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကိစ္စကြီးက ပြီးကျယ်ပြန်လာပြီ"

"ဘယ်လိုပဲ ကျယ်ပြန့်ပြန့် သူတို့ပြည်တွင်းရေးကိစ္စလေ ခိုတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်လုပ်ရမှာပဲ တစ်ခုတော့ ကိုယ့်ဘက်ကသိထားသင့်တာတော့ သိထားရမှာပေါ့"

ကျွန်းတုံလေဆိပ်ကို လေယာဉ်ကြီးဆိုက်ရောက်တော့ ခြေဖမ်းသောကြောင့် စကားပြောဆိုမှုကိုရပ်ပြီး၊ ခါးပတ်တွေကို ပတ်ကာ ပြင်ဆင်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လေယာဉ်ဆင်းသက်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာကြကာ လေဆိပ်ထဲဝင်လာကြသည်။ လေဆိပ်ထဲမှ (၂)ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ဆက်...

"စစ်ငြိမ်း... ငါတို့ကို ဘယ်သူမှလာမကြိုဘူးလား"

"မကြိုခိုင်းဘူး... ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် လှုပ်ရှားရမှာ

မင်းကို”

လေယာဉ်ကွင်းအပြင်ဘက်မှ အတားကားတစ်စီးကို ငှားပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုဆီသို့လာခဲ့ကြသည်။

“တီ...တီ”

အတားကားနောက်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လမ်းတောင်းသောကြောင့် ကားဒရိုင်ဘာက ရှေ့တွင်ကားလာနေသဖြင့် လက်ပြုပြီး လမ်းဖယ်မပေးသည်ကို ဆိုင်ကယ်ကအတင်းကျော်တက်သဖြင့်..

“ဟာ...သွားပြီ”

“ဟင်...”

ဆိုင်ကယ်သမားမှာ ရှေ့မှလာနေသောကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး...ဘေးသို့ဆိုင်ကယ်ကိုဆွဲချလိုက်တော့ရာ...

“ဝုန်း...”

ဆိုင်ကယ်မှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရေမြောင်းကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ကားလမ်းကြောမှာ ကားရှင်းနေသဖြင့်... ဆိုင်ကယ်သမားကို ကူညီမည့်သူမရှိ...

“ကားဆရာ ရပ်လိုက်ပါ...”

“သေပါစေဗျာ...ဒီလောက်လက်ပြတာတောင် အတင်း

ကျော်တက်တာ မသေတာကံကောင်းတယ်မှတ်”

အတားကားလေး ထိုးရပ်ပြီး...စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုတို့ ဆင်းသွားပြီး ဆိုင်ကယ်သမားကိုကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟာ...”

မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။

“အ...ကျွတ်...ကျွတ်”

မိန်းမငယ်လေးမှာ ပြန်ပြီးမထနိုင်ဘဲ...ခြေထောက်လေး ဦးကိုင်ပြီး ညည်းတွားနေလေသည်။ ဆိုင်ကယ်ကတော့ ပြန်စီး၍ နိုင်တော့...

“ကျုပ်တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ...”

“အရင်ဆုံးဆွဲပြီး ထူပေးပါ အစ်ကို...”

မင်းကိုကို မိန်းကလေးကို လက်မောင်းမှဆွဲထူပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို ပို့ပေးပါလား...”

“ရတယ်လေ...ငါတို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူမကို အတားကားဆီသို့ခေါ်လာပြီး...မြို့အဝင်ဆေးခန်း

တစ်ခုသို့ အရင်ဆုံးပို့ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ...”

“ဒါဆိုရင် သွားခွင့်ပြုပါဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အငှားကားပေါ်သို့ ပြန်ပြီးရောက်တော့...

“ကားဆရာ... ကျုပ်တို့ကို မြို့ထဲနဲ့ သိပ်ပြီးမဝေးတော့”

ဟိုတယ်တစ်ခုကို ပို့ပေးဗျာ”

“ကျိုင်းတုံမှာ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်ကတော့ “သွေးနီ”

ဟိုတယ်ပဲဆရာ...”

“ဟင်...”

“သွေးနီ”ဆိုသော စကားစုကြောင့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု

ပင် ထင်မှတ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီဟိုတယ်ကိုပဲ ပို့ဗျာ...”

ဟိုတယ်တည်ဆောက်ထားပုံမှာ တရပ်ပြည်လက်

ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ စစ်ငြိမ်းသူတို့အတွက်

အခန်းတစ်ခန်းယူလိုက်ပြီး၊ ခရီးပန်းလာသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တို့

အနားယူလိုက်ကြသည်။

“စစ်ငြိမ်း... ငါတို့စုံစမ်းရမယ့်၊ ပစ်မှတ်နောက်ကြောင်း
ရာ သိပြီးပြီလား...”

“မသိရသေးဘူး... နယ်မြေတပ်ဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးမှ
သိရမှာ”

“ဆက်သွယ်ဖို့က... သူတို့ဘက်လား၊ ငါတို့ဘက်လား။”

“ငါတို့ဘက်က ဆက်သွယ်ရမှာ... ညနေမှပဲ အပြင်ထွက်

ရင်း ဆက်သွယ်ရမယ်... ငါတို့လှုပ်ရှားမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံးပိရိ

သေသပ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်... အစထွက်လို့မရဘူး။”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ငါတို့အခုလိုက်မယ့်ပစ်မှတ်ဟာ

အောက်စီကြီးနားကြီးကွ သတိထား...”

“မင်းသတိထားမိလား စစ်ငြိမ်းသူ...”

“ဘာကိုလဲ... မင်းကို”

“ဒီဟိုတယ်ကြီးရဲ့ မန်နေဂျာနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကဆက်ဆံ

ရေးတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်နော်...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ဟိုတယ်မှာ တည်ခိုးတဲ့ဧည့်သည်

သိပ်ပြီးနွေးထွေးမှုမရှိဘူး”

“ဒါက ဘာကြောင့်လို့မင်းထင်လဲ...”

“အချက်(၂)ချက်တော့ တွေးမိတယ်...ရှုး”

“ဟင်...”

စစ်ငြိမ်းသူ...မင်းကို စကားဆက်ပြီးမပြောဖို့ မျက်ရိပ် ပြလိုက်ပြီး စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ရေမိုးချိုးပြီး အပြင်သွားမယ်ကွာ...”

ညနေမှထွက်မည့် အစီအစဉ်ကိုပြောင်းကာ ရေချိုခန့် ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြတော့၏။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့လမ်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စစ်ငြိမ်းသူ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ...ဘာကြောင့်စကားကို ရပ်ပစ်ခိုင်းလိုက်တာလဲကွ”

“ငါတို့အခန်းထဲမှာ တီဗွီကင်မရာတွေ တပ်ထားတယ်”

“ဟင်...ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ ငါသတိမထားမိလိုက်ဘူး”

“အခန်းထဲက ဇီးကွက်ရုပ်ရဲ့ မျက်လုံးမှာ...တီဗွီကင်မရာ တပ်ထားတယ် မင်းကို”

“ဟိုတယ်မှာ...ဒီလိုလုပ်ထားတာ မကောင်းဘူး”

“သူတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာတော့ ပြောရခက်တယ်...ဖြစ်နိုင်တာတွေ ငါတွေးမိတယ်”

“မင်း ဘယ်လိုတွေးမိလဲ...”

“သွေးနီဟိုတယ်ကြီးဟာ . . . ဟိုတယ်ဟန်ပြထားတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလို့ပဲ၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုတာတော့ လေ့လာ ကြည့်ကြတာပေါ့...”

နယ်မြေခံ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး စိတ်ချ သံချဲ့သောနေရာတစ်ခုတွင် ချိန်းဆိုကာ...အငှားကားတစ်စီးနှင့် တာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဆရာတို့...ကျိုင်းတုံကို အလည်သက်သက်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“အသိမိတ်ဆွေ မရှိဘူးလား...”

“ရှိပါတယ်...”

“ဘာလို့ အသိမိတ်ဆွေအိမ်မှာမတည်းဘဲ...ဟိုတယ် တည်းရတာလဲ”

“ဟင်...”

ကားဒရိုင်ဘာက သူတို့ဘယ်မှာတည်းခိုသည်ကို သိနေ

...

“ရဲဩတ်...မိတ်ဆွေအိမ်မှာက နေထိုင်ရတာ သိပ်ပြီး

မလွတ်လပ်တာရယ်၊ တခြားအရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေးကို အပြစ်
မှာလုပ်ချင်တာနဲ့ပါ...”

“ဆရာတို့က ဝယ်မှာလား...ရောင်းမှာလား”

“နှစ်ခုလုံးဆိုပါတော့...”

“တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်... ကျွန်တော့်ဘက်က ကူညီ
နိုင်ရင် ကူညီချင်လို့ပါ။ အပေါ်လား...အောက်လား”

“အောက်...”

“အမှုန့်လား... အခဲလား”

“အခဲပါ...”

“ရှေ့... ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့လိပ်စာ ဆေး
တို့ဘက်က ဝယ်ချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ရောင်းချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်အမည်က မော်လူးလို့ခေါ်ပါတယ်။

“ကောင်းပြီ... လိုအပ်ရင် ဆက်သွယ်လိုက်မယ်။ ရှေ့မှာ
မှာ ကားရပ်လိုက်ကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

ကားခရင်းပေးပြီး . . . ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ
တော့သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဖိုးစစ်... လာကွာ”

“ဟာ... ဂျက်စတန်”

စစ်ငြိမ်းသူနှင့် ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်းအပတ်စဉ် အတူ
တူတက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းက... ဒါနဲ့ ကလေးဘက်မှာဆို”

“ဒီကိုပြောင်းလာတာ... မကြာသေးဘူး”

“ဒီဆိုင်အခြေအနေကောင်းရဲ့လား...”

“ဒီဆိုင်က ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က သတင်းစုဆောင်းရေး
အတွက် သီးသန့်ဖွင့်ထားတာ... လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ သူတွေက
လည်း တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပဲ... ဖိုးစစ် လာကွာ၊ အနောက်ခန်းထဲကို
သွားကြရအောင်”

ဂျက်စတန်(ခေါ်) ညီညီတာ ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်သို့
လိုက်ခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲကိုရောက်မှ...

“နန်းခင်ဖုန်းက တရပ်ပြည်မှာမွေးပြီး (၅)နှစ်သမီးအရွယ်
မှာ သူ့ဖခင်နဲ့ မြန်မာပြည်ကိုပါလာပြီး... မြန်မာပြည်သားခံယူခဲ့

တာပဲကွ”

“သူ့ဖခင်က တရပ်လူမျိုးလား...”

“မြန်မာလူမျိုး လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးပါ...တရပ်ပိုင်လေကြောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်ကိုင်ပြီး နောက်တော့ ကျန်းမာရေးကြောင့် အနားယူသွားတယ်”

“နန်းခင်ဖုန်း မိခင်က...တရပ်လူမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟိုမှာဆုံးသွားတယ်လေ၊ အင်း ဆုံးတယ်ဆိုတာကလည်း ထောင်ဆေးရုံမှာကွ”

“ဘာအမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားတာလဲ...”

“တရပ်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့အမှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး... အပြစ်ဒဏ်ကျသွားတာ၊ မင်းတို့ကြားဖူးမှာပေါ့...သွေးနီအဖွဲ့လေ”

“ကြားဖူးတယ်...ခု သူတို့စီးပွားရေးက ဘာကိုအဓိကထားလုပ်ကိုင်လဲ”

“နန်းခင်ဖုန်းတို့ သားအဖ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီး ကျောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်းနဲ့ ခုဆိုသွေးနီဟိုတယ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြပြီလေ...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဘာဖြစ်သွားတာတုန်းကွ...”

“ငါတို့က ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေတာ...”

“ပစ်မှတ်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်တာပေါ့...တစ်ခုတော့ မင်းတို့သတိထား၊ ဒီဟိုတယ်မှာလုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက အပြင်အရပ်သားတွေမဟုတ်ဘူး... အပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီး လွတ်မြောက်လာကြတဲ့သူတွေ”

“ဒါဟာ...မရိုးသားတဲ့စုဆောင်းမှုတစ်ခုပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဖိုးစစ်...ငါတို့လည်း သွေးနီဟိုတယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းကိုအနီးကပ်ထိုးဖောက်ပြီးယူနေတာပဲ... ခုချိန်ထိတော့ သံသယဖြစ်စရာသတင်း ဘာမှမရသေးဘူး၊ ဌာနချုပ်က နောက်ကြောင်းလိုက်ခိုင်းတော့မှ နန်းခင်ဖုန်းဟာ ပစ်မှတ်ဆိုတာ သိလာခဲ့ရတာကွ...”

“သူက...ဟိုတယ်မှာနေတာလား”

“ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ...(၁၀)ဧကလောက် ကျယ်တဲ့ခြံကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီခြံထဲက အိမ်မှာနေတယ်... ဘစ်လကိုတစ်ခေါက်လောက် တရပ်ပြည်မကြီးကိုသွားတတ်တယ်၊

ဟိုမှာက သူ့အမေရဲ့ အစ်ကို၊အစ်မတွေ ရှိတယ်”

“ငါတို့ ရှုချိုင်ထွက်ဆိုချက်နဲ့ ဝင်ပြီးဖမ်းရင်ရော မရနိုင်ဘူးလား...”

“ရှုချိုင် ထွက်ဆိုချက်က စကားဆိုတော့...ရုပ်ပြသက်သေမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘက်က ငြင်းချက်ထုတ်ပြီး ရှောင်သွားနိုင်သလို နောက်ဆက်တွဲတွေပါ လွတ်သွားနိုင်တယ်...”

“ကိုယ့်ဘက်က နိုင်လုံအောင်လုပ်ပြီးမှ ဖမ်းရတာကောင်းပါတယ်...”

“ဂျက်စတန်...မင်း မော်လူးဆိုတဲ့ကောင်ကို သိလား”

“သိတယ်...အောက်လမ်းက ပစ္စည်းတွေကို ပွဲစားလုပ်နေတဲ့ကောင် တက္ကစီမောင်းတယ်၊ မင်းတို့နဲ့ ဘယ့်လိုပတ်သက်လို့လဲ...”

“ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး...ဒီကောင်ကားကို ငှားစီးလာရင်းနဲ့ ဒီကောင်ဘက်က စကားစလှာလို့မေးကြည့်တာ...”

“ဖွံ့လေးကွ...တစ်ခုတော့ ဒီကောင်လေးက အားကိုးရတယ်.. အမှောင်ထဲကကောင်တွေဆိုရင် ဒီကောင်မသိတဲ့သူမရှိဘူး”

“ငါက ဒီကောင်လေးကို အသုံးချမလားလို့...”

“ဖိုးစစ်...မင်းကိုငါယုံတယ်၊ မင်းက ကိုင်တွယ်တဲ့နေရာမှာ တကယ်တော်တဲ့ကောင်...ငါကတော့ ဒီဖွံ့လေးကို မကိုင်တွယ်ရဲဘူး”

“စမ်းကြည့်ပြီးမှ ကိုင်တွယ်တာပေါ့ကွာ...”

“စကားပြောနေတာနဲ့ ဘာမှတောင်ညှို့မခံရသေးဘူး..”

“အရေးကြီးတာကို မေ့တာပဲကွာ...”

ဂျက်စတန် သူတို့ကို အခန်းထဲမှာထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေသည်။



စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုတို့ ကျွင်းတုံမြို့ကြီးထဲလျှောက်လည်
ပတ်ပြီး ဟိုတယ်သို့ပြန်တော့ မိုးချုပ်စပြုနေလေပြီ...

“လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်မယ်ကွာ...မင်းက ကျွင်းတုံကို
ရောက်ဖူးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဘာမှမဆန်းပေမယ့်...ငါ့အတွက်
တော့ဆန်းနေတယ်၊ ကားပေါ်ကဆိုတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဝအောင်တောင် မကြည့်ရဘူး”

“မင်းသဘောပဲ...နာရီဝက်လောက်လျှောက်ရင် ဟိုတယ်
ကိုရောက်တာပဲ...လျှောက်ကွာ”

သူငယ်ချင်း(၂)ယောက် စကားပြောရင်း လျှောက်ခဲ့ကြ

စဉ်...

“ဖတ်...ဖတ်...ဖတ်”

“ဟင်...”

လူတစ်ယောက် ရှေ့ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့်...ရပ်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူနောက်
တွင် လူ(၃)ယောက် ပြေးလိုက်လာကြသည်။

“ဟောဟဲ...ဟောဟဲ”

ရှေ့မှ ပြေးလာသူမှာ ဆက်ပြီးမပြေးနိုင်တော့ဘဲ...ဓာတ်
တိုင်ကိုမိုပြီး အမောဖြေနေလေသည်။

“မင်း...ငါတို့လက်က မလွတ်ပါဘူးကွာ”

“ဘယ်မှာလဲ...ငါတို့ပစ္စည်း”

“မင်းတို့ အနိုင်မကျင့်နဲ့...ငါမပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က အသားနာမှပေးချင်တာကို...ကြာ
ဘယ်ကွာ”

“ချောက်...”

ထိုလူက ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး...

“တစ်ယောက်တော့ အပါခေါ်သွားမယ် ဝင်ခဲ့လေ...”

“မင်း ဓားမြှောင်လောက်ကတော့ကွာ...ကဲ ဝင်ပြီကွ”

“ဝိုး...”

“အ...”

“ခွေးမသား...သေပေတော့”

(၃)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်စိုက်ကို ဓားမြှောင်ထိသွားသည်နှင့် ကျန်နှစ်ယောက် ပြိုင်တူဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း...ခွပ်...အီ”

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ဖက်မှ တုတ်ရှည်ကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုလူကိုထိပြီး ဘေးသို့ ယိမ်းပြီး ကျသွားတော့သည်။

“မင်းကို...”

စစ်ငြိမ်းသူ...မင်းကိုကို အချက်ပြပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပေးလိုက်တော့သည်။

“ယီ...ဖြောင်း...ဒုတ်...အင့်”

တစ်ဖက်မှ (၃)ယောက်မှာ လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ တိုက်ခိုက်

ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ပြန်ပြီးခုခံချိန်မရဘဲ...ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မှောက်သွားတော့သည်။

“ဟာ...ဆရာတို့ပါလား”

“မော်လူး...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး...ကြံ့ကြိုက်သွားတာပါ။ ကဲ...ကဲ ငါတို့

ဘာဆက်ပြီး ကူညီရဦးမလဲ...”

“ဒီလောက်ဆို စိတ်ချရပါပြီ”

“မော်လူး...”

“ဗျာ...ဆရာ”

“မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“အခုလား ဆရာ...”

“မင်းဘက်က အချိန်ရရင်ပေါ့”

“ရပါတယ်...”

“ဒါဆို လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့...”

ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာကြရင်းနှင့်...

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က အမှောင်လောကထဲမှာ ဖွံ့ဆို... ဟုတ်လား”

“ဆရာတို့က ကျွန်တော့်သမိုင်းကြောင်းကို သိသွားပြီကို ဟုတ်ပါတယ်... လူကောင်းတွေဆီက ဘယ်တော့မှမဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး။ ဒုစရိုက်ကောင်တွေဆီကပဲ ခွက်ကျပြီးစားသောက်တာ... ခုလည်း တစ်ဖက်နိုင်ငံက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုကို ခုနကကောင်တွေက လုဖို့ကြံနေတာနဲ့ ကျွန်တော်ကြားကနေထွက် ပြီး ခိုးတာကိုသိပြီးတော့ မိုက်ကြေးခွဲနေတာ...”

“တစ်ဖက်နိုင်ငံဆိုတာ ဘယ်နိုင်ငံကလဲ...”

“တရုပ်ပြည်ဘက်ကပါ . . . လာပြီးရောင်းတဲ့တရုပ်က ဘိန်းစားတရုပ်၊ သူကလည်း ဘယ်ကနေခိုးလာသလဲမသိဘူး... ဒီမှာ အောက်ဈေးနဲ့ရောင်းဖို့ လုပ်နေတုန်း ဘိန်းမဲလေးဝယ်ပေးဖို့ အယုံသွင်းပြီးမှ... မ, လာတာပါ”

“မင်းတို့ကတော့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ခွဲ ကျနေတာပဲ... ဒါတွေထားဦး၊ မင်း နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ ရမလား...”

“ဆရာတို့က ဝယ်ချင်တာလား... ရောင်းချင်တာလား။ ဝယ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ဆီကရမှာမဟုတ်ဘူး... ရောင်းမယ် ဆိုလည်း သူကရှေးဟောင်းပစ္စည်းလောက်ပဲဝယ်တာ... တရုပ် ရှေးဟောင်းလက်ရာဆိုရင် ပိုပြီးကြိုက်တယ်...”

“မော်လူး...”

“ပြောပါ... ဆရာ”

“မင်းဟာ... တစ်ယောက်တည်းလား၊ အဖွဲ့နဲ့လား...”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဖော်မလိုဘူးဆရာ...”

“ဘာလို့လဲကွ...”

“အမှောင်လောကမှာ စိတ်ချရတဲ့သူ မရှိဘူးဆရာ... သစ္စာတရားဆို ဝေးရောပဲ . . . ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရှားနေတာ”

“ငါတို့ကိုရော... စိတ်မချဘူးပေါ့”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... ဆရာတို့က ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူတွေပါ... ကျွန်တော့်ဘက်က ပြန်ပြီး ကူညီခွင့်ရရင် ကူညီချင်ပါတယ်...”

“ကောင်းပြီ မော်လူး... ငါတို့က နန်းခင်ဖုန်းကို ပစ္စည်း
ရောင်းချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဝယ်ချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး...
လူကို အနီးကပ်တွေ့ချင်တာ”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ...”

“မင်းက... ဘာသဘောပေါက်တာလဲ”

“နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေလို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်... ကျွန်တော်ရထားတဲ့ပစ္စည်းလေးကို
ဆရာတို့ ယူထားပြီး နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပေါ့”

“ဆက်သွယ်ဖို့ကို... မင်းတာဝန်ယူမှာလား”

“ယူပေးမယ် ဆရာ...”

“ကျေးဇူးပဲ... မော်လူး”

“ဟာဗျာ... ဆရာတို့ ကျေးဇူးကပိုပါတယ်”

“မင်းပစ္စည်းက ဘယ်မှာလဲ...”

“စိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာရှိပါတယ်... ခုလိုက်ပြီး ယူမှာလား
ဆရာ...”

“ခုတော့ မိုးချုပ်နေပြီ.. မနက်ဖြန်ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဒါဆို မနက်ပိုင်း... ကျွန်တော့်ကားလေးနဲ့လာပြီး ခေါ်
မယ်၊ ဒါမှ ဟိုတယ်က နန်းခင်ဖုန်းလူတွေယုံကြည်မှာ...”

“မော်လူး... မင်း နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ
သိထားတာရှိလဲ...”

“သိတာတွေက အများကြီးပါပဲ...”

“အေးကွာ... မနက်ကျမှပဲ ပြောကြတာပေါ့”

ဟိုတယ်နားသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းခွဲပြီး ဟိုတယ်
ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“စစ်ငြိမ်း...”

“ဘာလဲ... မင်းကို”

“ဟို ဝိုင်းမှာထိုင်နေတာ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ မဟုတ်လား၊
နေမှ ရောက်တာဖြစ်မယ်... (၅)ယောက်တောင်”

“ဟုတ်တယ်...”

ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး သူတို့အခန်းဆီသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။
“အခန်းထဲကို လူဝင်ထားတယ်”

ခြေရာလက်ရာတွေ မပျက်ပေမယ့်... စစ်ငြိမ်းသူသင်္ကေတ လုပ်ထားခဲ့သော ခရီးဆောင်အိတ်မှာ လက်ရာပျက်နေသည်။

“မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ကွာ...”

ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး နှစ်ယောက်သား တခြားစကားတွေကို သာ ပြောဆိုနေကြတော့သည်။ စစ်ငြိမ်းသူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် သွေးနီဟိုတယ်ကြီးသည်... အမှားမခံသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သော ကြောင့် အချိန်တိုင်းသတိနှင့် နေကြရမည်ဖြစ်သည်။

စစ်ငြိမ်းသူ ပြတင်းပေါက်မှ ဟိုတယ်ကြီး၏မြက်ခင်းပြင် ကို ကြည့်နေမိသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး(၅)ဦးထိုင်နေသော ဝိုင်းသို့ အမျိုးသားတစ်ဦးရောက်လာပြီး... စကားပြောချိန်တွင် ဘေးမှ ရပ်နေကြသော ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအားလုံး အဝေးသို့ထွက်သွား ကြလေသည်။

“ဟင်...”

ထိုလူကြီးဘေးတွင် ရပ်နေသောမိန်းကလေးကို စစ်ငြိမ်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူတို့ ကျိုင်းတုံကို စပြီးရောက်သည့်နေ့ သူတို့ကူညီခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်နေလေသည်။ မင်းကိုကို...

စစ်ငြိမ်းသူနားသို့ ကပ်ပြီး...

“မင်း... သိသယဖြစ်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် . . . မနက်မှ ဂျက်စတန်ကို ဒီအိန္ဒိယ

လူမျိုး(၅)ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးရမယ်”

စကားကို နှစ်ကိုယ်ကြား ကြားနိုင်ရုံလေးသာ ပြောဆို နေရသည်။



.....
လိုက်နေတဲ့အဖွဲ့တွေထဲမှာ... သွေးနီ နန်းခင်ဖုန်းရဲ့လက်မရွံ့တွေ
လည်းပါနေတယ်...”

“ဘာပြောတယ်... နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ လက်မရွံ့တွေဟုတ်
လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... နယ်စပ်တွေမှာ လူသတ်၊ ဓားပြ
တိုက်၊ လုယက်မှုတွေနဲ့ ထောင်ကျပြီး ပြန်လွတ်လာတဲ့ကောင်
တွေကို လခကောင်းကောင်းပေးပြီး ခေါ်ထားတာ”

“နန်းခင်ဖုန်းက... ဘာကြောင့် ဒီကောင်တွေကို မွေးထား
ရတာလဲ...”

“သူ့စီးပွားရေးနဲ့ သူ့လုံခြုံရေးအတွက်လို့ ပြောတာပဲဆရာ”
စစ်ငြိမ်းသူသည် နန်းခင်ဖုန်းဆိုသူ အမျိုးသမီးမှာ...
ကြောက်စရာကောင်းလှသော သူတစ်ယောက်ဆိုသည်ကို စတင်
သဘောပေါက်လိုက်ပြီး...

“မော်လူး... မင်းလုံခြုံရေးအတွက်တော့ ငါတို့တစ်ခုခု
စီစဉ်ပေးရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဆရာတို့က သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းကမှ မဟုတ်တာ၊
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာလဲ...”

နန်းခင်ဖုန်း ခရီးသွားနေခြင်းကြောင့်... စစ်ငြိမ်းသူ
သူမနှင့် တွေ့နိုင်ရေးကို နောက်ဆုတ်ထားရသည်။ မော်လူးဆို
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေးမှာ မန်ချူးအုပ်ချုပ်စဉ်ကာလ သူရဲကောင်း
ရိုးရာ ရုပ်တုလေးဖြစ်၏။

“ဆရာတို့ ဒီပစ္စည်းလေး သိမ်းထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်
ဆီမှာဆိုရင် စိတ်မချရဘူး... ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်နောက်ထပ်
အသည်းအသန်ကြီးကို လိုက်နေကြတယ်။ ဒီပစ္စည်းက ဘာ
လောက်ထိ တန်ဖိုးကြီးနေသလဲ မသိဘူး”

“မော်လူး... မင်းအတွက် စိတ်ချရပါ့မလား”

“ပြောလိုတော့ မရဘူးဆရာ... ကျွန်တော့်နောက်ထပ်

“ငါတို့မိတ်ဆွေက...ကျိုင်းတုံမှာ တာဝန်ကျနေကြတာ ရှိတယ်ကွ”

“ဆရာရယ် တော်ကြာ...ကျွန်တော့်ပါဖမ်းထားမှ ခက် မယ်...”

“မဖမ်းစေရပါဘူး...မင်းဘက်က ကူညီသင့်တာတွေကို ကူညီပေးရင် မင်းအတွက်ရော တိုင်းပြည်အတွက်ပါ။ အကျိုးရှိ တာပေါ့...”

“သက်ဆိုင်ရာကသာ အကူအညီတောင်းရင် ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ...”

“ကောင်းပြီလေ... အပြင်ထွက်ကြရအောင်”

မော်လူး ညဘက်ခိုအောင်း အိပ်စက်နေသောဘုံကျောင်း အိုကြီးထဲမှ အပြင်သို့မော်လူးကားလေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပြီး ခြံတံခါး ဝသို့ရောက်သော်...

“ဟင်...”

ဝီလီဂျစ်ကားတစ်စီး လမ်းပိတ်ထိုးရပ်လိုက်ပြီ။ ကားပေါ်မှ တုတ်စား လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားသော လူ(၆)ယောက် ဆင်းလာကြ၏။

“မဲခေါင်တို့ အုပ်စုပဲဆရာ...”

“မင်းကားပေါ်မှာနေ... ငါတို့ရှင်းမယ်”

“ဆရာ... ကျွန်တော်ပါ ပါမယ်”

“ဒါဆို သတိတော့ရှိ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ (၃)ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး တစ်ဖက် မှ (၆)ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ထားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ (၂)ယောက်ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်ပြီးမပါနဲ့နော်”

“မပါလို့ရမလားကွ... မော်လူးက ငိုညီပဲ သူ့ကိုပြန်လာပြီး ခေါ်တာ...”

“ခင်ဗျား ခေါ်ချင်ရင်... ဒီကောင်ဆီက ပစ္စည်းကို ပြန်ပေး ခိုင်းလိုက်”

“ဘာပစ္စည်းလဲ မော်လူး...”

“မသိဘူး အစ်ကို”

“ဟေ့ကောင် မော်လူး... မင်းအာကြောင်ကြောင် မလုပ် နဲ့နော်... မင်းဟိုဘိန်းစားကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီးယူသွားတဲ့ပစ္စည်း”

“ခင်ဗျား ပြောတာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး...”

“မဲခေါင်...ကြာတယ်”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ကပ်လာသည်နှင့် မင်းကိုကို နှင့် မော်လူးတို့ဘက်က အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“ကျား...ယိ...အု”

လက်နက်ကိုင်ထားသည့် (၆)ယောက်လုံးအသံပေးပြီး ဝင်တိုက်ခိုက်သောကြောင့် နောက်သို့တိမ်းရှောင်ပြီး ထွက်လိုက်ရ သည်။ လက်နက်ရှိသူနှင့် လက်နက်မဲ့တို့ တိုက်ပွဲက သိပ်ပြီးတော့ အင်အားချင်းမမျှ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ...ရှေ့...”

မော်လူး...ရေကန်ပျက်နားက ဝါးလုံးတို့တွေကို ပြေးပြီး ယူကာပစ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အလှည့်ပြီးသွားရင်...ငါတို့အလှည့်ပေါ့ကွာ”

“လာပြီဟေ့...ဒါ ရိုးရာတုတ်သိုင်း”

“ဝိုး...ဝိုး...”

“ဖြောင်း...အင့်...ခွပ်...အား...အီ”

တုတ်တုတ်ချင်း ယှဉ်တော့ တစ်ဖက်မှ(၆)ယောက်လုံး လက်ရည်မတူတော့ဘဲ...အထိနာကုန်ကြသည်။

နောက်ဆုံးပွဲသိမ်းအခြေအနေကို သဘောပေါက်ပြီး... နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး လှည့်ရန်ကြိုးစားကြတော့သည်။

“ဖြောင်း...အီ...သေ...သေပါပြီ...”

စစ်ငြိမ်းသူ...မဲခေါင်ဆိုသူ၏ ဇက်ဝိုးကိုခပ်ဆတ်ဆတ် လေး ရိုက်ချလိုက်ပြီးသည်နှင့်...မင်းကိုကိုနှင့်မော်လူးတို့က ရှေ့ ကနေပိတ်ပြီး တားထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ... ခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါ”

“မင်းကို...ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“နန်းခင်ဖုန်း...သူက ဒီပစ္စည်းကို အရမ်းလိုချင်နေတာ ပါ...ကျွန်တော်တို့အတွက်က ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး”

“ဒါဆို နန်းခင်ဖုန်းကို ပြောလိုက်...သူဟိုတယ်မှာ ဘည်းခိုနေတဲ့ လူ(၂)ယောက်ဆိုမှာရှိနေတယ်လို့...ကြိုက်ဈေးရ ခင်ရောင်းမယ် ပြောလိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“မော်လူး...လွှတ်ပေးလိုက်”

မဲခေါင် ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“သွားကြစို့...”

“နောက်ထပ် ဘာလက်ရည်စမ်းပွဲတွေများ တွေ့ရဦးမလဲ မသိဘူးဟေ့...”

“ဆရာတို့ ရှိနေလို့... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ဆို ခုလောက်ဆို ကျိုင်းတုံဆေးရုံက ရင်ခွဲရုံကိုရောက်လောက် ပြီ...”

“မော်လူး... ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ငါတို့မင်းကိုကာကွယ်ပေး မှာပါ...”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာ... ခု ဘယ်ကိုမောင်းရ မှာလဲ...”

“(x - + x +)စားသောက်ဆိုင်ကို...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နယ်မြေခံ ထောက်လှမ်းရေးတွေ ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်လေးတွင် ဂျက်စတန်နှင့် ချိန်းဆိုထားသောကြောင့် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မော်လူး... မင်းစားချင်တာမှာပြီး စားလေ၊ ငါတို့စကား သွားပြီးပြောလိုက်ဦးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မော်လူးကို အပြင်ပိုင်းတွင်ထားခဲ့ပြီး၊ နောက်ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“လာကြကွာ... ဖိုးစစ် ဘာတွေထူးလို့လဲ”

“ထူးတာတွေက မပြောနဲ့... ဖိုက်တင်ပွဲတွေတောင် နွဲနေ ရပြီ...”

“ဟ... ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ”

“ကျိုင်းတုံမှာရှိတဲ့ လူပိုက်တွေနဲ့ပါ... ဒါနဲ့ ဂျက်... နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ ခြံထဲမှာ လက်မရွံ့ကောင်တွေ ထားထားတာကို ဘာတွေလုပ်ထားလဲ...”

“ဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းဘဲ နေနေကြတာဆိုတော့ ဘာသွားပြီး တားလို့ရမှာလဲကွာ... လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ မျက်ခြည်အပြတ်မခံပါ ဘူး၊ နန်းခင်ဖုန်းက သိပ်ပြီး လက်သည်းဝှက်ကောင်းနေတော့... လွတ်နေတာပေါ့ကွာ၊ မင်းသိချင်တာဘာလဲ...”

“ကျိုင်းတုံကို ရောက်နေတဲ့ အိန္ဒိယလူမျိုး(၅)ဦးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး... မင်းတို့ဘာတွေ စုံစမ်းပြီးပြီလဲ ဂျက်”

“သူတို့လာတာ အဆင့်တော့မြင့်တယ်ကွ... သံရုံးဗီဇနဲ့ လာကြတာ အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေလို့ ပြောရမလားဘဲ။”

လာတဲ့(၅)ယောက်ထဲမှာ (၃)ဦးက စစ်လက်နက်ထုတ်လုပ်ရေး ပညာရှင်တွေကွ...”

“ကျွန်းတုံကို လာရတဲ့အကြောင်းက...”

“အလည်သက်သက်လို ပြောတာပဲ...ဒီကနေ ရွှေတိုင်ထိ ခရီးဆက်ကြမှာ...”

“ဂျက်...”

“ဘာလဲ...ဖိုးစစ်”

“မင်း... ဒီလူတွေကို ရဲဒီးလိုက်ဖို့လိုပြီ သူတို့ကို ငါ မသက်သာဘူး”

“ခက်တာက သူတို့က အဖိုးရတက်ကလာကြတဲ့ သူတွေ ဆိုတော့... နောက်ကလိုက်လာတာကို သိသွားရင်မကောင်းဘူး... လူကြီးတွေက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မင်းရဲ့ သံသယထင်မြင်ချက်ဟာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေရင်တော့... ခွင့်ပြုချင်ပြန်တယ်”

“ဌာနချုပ်ကို ငါဆက်သွယ်ပြီး တင်ပြမယ်...”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့... အီးမေးလ် ပို့လိုက်လေ”

“ခု သူတို့... ကျွန်းတုံမှာပဲလား”

“ဒီညနေ... တာချီလိတ်ဘက်ကို ကူးကြမှာ”

“နောက်တောင်ကျနေပြီလား မသိဘူး... ဂျက်စတန် ငါတို့ ဌာနချုပ်ကိုသတင်းပို့နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးကွာ”

“ရပါတယ်... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့”

ဂျက်စတန် ခေါ်ဆောင်သွားသော အခန်းထဲမှ ဌာနချုပ်သို့ အီးမေးလ်နှင့် သတင်းပို့လိုက်ပြီး ခွင့်ပြုချက်တောင်းလိုက်သည်။

“ဘာပြောလဲ... ဖိုးစစ်”

“ခွင့်ပြုချက်တော့ ရပြီ... ပီပီရီရီတော့ လုပ်ခိုင်းတယ်၊ ဆိုးတာက ငါတို့(၂)ယောက်ပဲ ဆက်ပြီးလိုက်ခိုင်းတာကွ”

“နန်းခင်ဖုန်းကိစ္စကိုရော...”

“ဒုတိယပစ်မှတ်အဖြစ်နဲ့ လှုပ်ရှားရမှာပေါ့...”

“မင်းတို့ တာချီလိတ်ဘက်ကို ကူးဖို့ပြင်တော့လေ... ဘာနဲ့လိုက်မလဲ”

“မော်လူး တက္ကစီနဲ့ပဲ နောက်ကနေလိုက်မယ်... တာချီလိတ်ရောက်ရင် နောက်အဂှူးကားတစ်စီး ပြောင်းပြီးစီးနိုင်ဖို့ကို မင်းစီစဉ်ပေး ဂျက်စတန်...”

“စိတ်ချ...ဟိုမှာ မင်းတပည့်ကျော် စာကလေးရှိတာပဲ သူ့ကို ငါကြိုပြီးပြောထားလိုက်မယ်...”

စာကလေးခေါ်...တပ်ကြပ်ကြီးမောင်မောင်စိုးပင် ဖြစ်၏
“စစ်ငြိမ်း...”

“ဘာလဲ...မင်းကို”

“ငါတို့ ဟိုတယ်ပြန်ပြီး...ပစ္စည်းတွေယူဦးမလား”

“ဖျောက်...ဟုတ်ပြီ ဂျက်စတန်”

“ပြောလေ...”

“မင်းတို့ တပ်ဖွဲ့နဲ့ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့က...ငါတို့တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်ကိုသွားပြီး ငါတို့ကို ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုအကြောင်းပြောပေးဝင်ရာတဲ့ပုံစံမျိုးလုပ်ကွာ...ဒါမှ သူတို့တက်က အမြင်လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားမှာ”

“OK မင်းအကြံ သိပ်ပြီးကောင်းတယ်...ဒါကြောင့်လဲ မင်းကို သင်တန်းဆရာကြီးက ဉာဏ်ကြီးရှင်လို့ ခေါ်တာ ဟား...ဟား...ဟား...”

“စစ်ငြိမ်း မော်လူးကိုပါ ခေါ်သွားမှာလား”

“ခေါ်သွားရမယ်...”

“မင်း...ဒီကောင်လေးကို စိတ်ချပြီလား”

“စိတ်ချပြီ ဂျက်စတန်...ငါလူကဲခတ် မညံပါဘူး”

“ယုံပါတယ်ကွာ...”

ဂျက်စတန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး...တာချီလိတ်ဘက်သို့ ဆက်ပြီးသွားကြရန် ထွက်လာကြတော့၏။ ကျိုင်တုံမြို့အထွက် တစ်နေရာမှစောင့်ပြီး လိုက်မည်ဖြစ်သည်။



“ဒီကားဖြစ်ဖို့ များတယ်...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ကားပျက်သလိုနေလိုက်ကြပြီး...တစ်ဖက်ကားကို စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ အိန္ဒိယသံရုံးကားတစ်စီးနောက်မှာ (x - x +) အမျိုးအစားကားတစ်စီး လိုက်ပါလာလေသည်။

စစ်ငြိမ်းသူတို့ကားကို ကျော်တက်သွားပြီး...သိပ်မကြာနောက်ကနေလိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

“မော်လူး... သိပ်ပြီးကပ်မလိုက်နဲ့ လှမ်းပြီးမြင်နေရမည်ရပြီ”

“ဟုတ်ပြီ...”

ကျိုင်းတုံ-တာချီလိတ် ဖြတ်ကူးသောလမ်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဟိုတယ်တစ်ခုထဲသို့ ရှေ့မှကားတစ်စီး မောင်းဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်... စစ်ငြိမ်းသူတို့ ဟိုတယ်ကို ကျော်ကာ မောင်းထွက်လာကြသည်။ ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော ပုဂ္ဂလိကဓာတ်ဆီဆိုင်တွင် ဓာတ်ဆီဝင်ဖြည့်ပြီးနောက်... ဆိုင်မန်နေဂျာထံသို့ စစ်ငြိမ်းသူဝင်တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက်လာပြီးနောက်...

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ရောက်နေကြသည်မှာ သုံးနာရီကျော်နေပြီ ခုထိ တစ်ဖက်မှ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသေးပေ။

“စစ်ငြိမ်း... ဒီနေ့ဆိုတာရော သေချာရဲ့လား...”

“သေချာတယ်... သူတို့ဘက်က နယ်မြေခံကို သတိပို့ထားတာပဲ”

ဂျက်စတန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးတော့လည်း အစီအစဉ်ပြောင်းရွှေ့ဖို့ သူတို့ဘက်က အကြောင်းကြားခြင်းမရှိသောကြောင့် သေချာပေါက်... တာချီလိတ်ဘက်ကို ကူးကြမှာဖြစ်သည်။ ညအမှောင်ထုက ကျရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ... ကားနှစ်စီးလာနေပြီ”

“မင်းကိုရေ...ဒီကနေ ဆက်ပြီးစောင့်မယ်၊ ခဏကြာရင် ငါတို့ကို ကားလာပြီးချိန်းလိမ့်မယ်...ကားပေါ်မှာပဲ အိပ်ရင်းစောင့်ကြတာပေါ့”

“စောင့်တာက အရေးမကြီးဘူး...ဗိုက်ထဲက စကားပြောနေပြီကွ”

“ကားထဲမှာ ယမ်ယမ်ထုပ်နဲ့အချိုရည်ဘူးတွေတော့ရှိတယ်... ဒါကို ဒီညအတွက်စားပြီး မနက်ကျမှပဲ အတိုးချပြီးစားပေါ့ကွာ”

“တောထဲမှာတောင် ငှက်ပျော့အူစားပြီး နေခဲ့ကြရတဲ့ ကောင်တွေပဲကွာ...မော်လူးရေ စားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမင်းကို”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ကားထဲမှာ စောင့်ပြီး သိပ်မကြာ...နယ်မြေခံထောက်လှမ်းရေးမှ စာကလေးခေါ် မောင်မောင်စိုးရောက်လာလေသည်။

“ဆရာ...ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ...ငါ့ကောင်ကြီးက အသားတွေဖြူပြီး ဝလာပါလား၊ ဘီယာတွေ အသောက်များတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဆရာရေ သိပ်ပြီးအထင်ကြီး မနေနဲ့ . . .ဆရာတပည့်ဘီဘီဖြစ်ပြီး(၁)နှစ်လောက် ဆေးကုခံလိုက်ပြီး ခုလိုပုံပေါက်လာတာ...ဆရာတို့စားဖို့ ထမင်းပေါင်းနဲ့ ဘဲကင်တောင်ဝယ်လာတယ်”

“ဟေ...ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့တပည့်တော်သွားပြန်ပြီ၊ ကဲမော်လူးနဲ့ မင်းကို မင်းတို့ကဲပဲဟေ့...”

“ဆရာ...ဘာတွေ အောင်ရွက်ရဦးမလဲ”

“စာကလေး...ခု တာချီလိတ်ထဲဝင်လာတဲ့ ပစ်မှတ်တွေ ဒါတို့ပဲလိုက်မယ်၊ မင်းတို့နယ်မြေခံတွေက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး...ငါတို့ဆက်သွယ်တာကိုစောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...”

“ဆက်သွယ်ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်လား...”

“ပေးလိုက်တယ် ဆရာ”

မောင်မောင်စိုးဆီက ဆက်သွယ်ရမည့် နံပါတ်ကိုယူပြီး ထစကားပြောပြီးတော့ မောင်မောင်စိုး ပြန်သွားလေသည်။ မောင်မောင်စိုး ပြောင်းပြီးထားခဲ့သောကားလေးပေါ်သို့ တက်ပြီး လိုက်ကြ၏။

“မော်လူး...”

“ဗျာ...ဆရာ”

“နောက်က ကားပေါ်မှာပါသွားတဲ့အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးကို မင်းသိလား...”

“သိတယ်ဆရာ... အမျိုးသားကြီးက နန်းခင်ဖုန်းရဲ့လူမအမည်ခံ၊ လူမသိသူမသိယောက်ျားကြီးပါ... မိန်းကလေးကတော့ ဒီလူကြီးရဲ့အတွင်းရေးမှူးပါ”

“နာမည်တွေကရော...”

“ဟိုလူကြီးအမည်က ဦးကျော့ခိုင်အောင်... မိန်းကလေးက ကလျာရတီ ကောင်မလေးဘဝက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ...”

“အရင်က ကျိုင်းတုံမှာ ချမ်းသာတဲ့စာရင်းဝင်တွေဆိုပါတဲ့သူတွေပေါ့ မိဘတွေက ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးကိုဖွင့်ထားတာ... လွန်ခဲ့တဲ့(၅)နှစ်လောက်က သူတို့ရွှေဆိုင်မှာ ဝါယာချွေဖြစ်ပြီးမီးလောင်သွားတယ်။ ဒါကိုအချောင်စောင့်နေတဲ့ သူတွေက ဝင်ပြီးကူညီသလိုနဲ့ ဆိုင်ထဲက ရွှေတွေကို ဝင်လုယူကြတယ်။ ကံကဆိုးချင်တော့ ကလျာရတီ မိခင်က လျှပ်စစ်ကြိုးကို ဆွဲဆွဲဖြတ်ရင်းက ဓာတ်လိုက်ပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ ဖခင်ကတော့

လျှပ်စစ်ဥပဒေနဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကျသွားတယ် . . ကလျာရတီက တက္ကသိုလ်တောင်ဆက်ပြီး မတက်နိုင်တော့ဘဲ ဦးကျော့ခိုင်အောင် ဆီမှာဝင်ပြီး အတွင်းရေးမှူးလုပ်နေရတယ်...”

“စစ်ငြိမ်း... မင်းဆိုင်မန်နေဂျာကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ အကူအညီတောင်းခဲ့လဲ”

“ခရီးသွားရင်း ဝိုးချုပ်လို့ ညအိပ်ခွင့်တောင်းလိုက်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“စောစောက... မင်းနဲ့ စာကလေး စကားပြောနေတာကို သူ့ကောင်တစ်ကောင်ကို ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ လာပြီးနားထောင်ခိုင်းလို့ ငါတို့နှစ်ယောက်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ပိတ်ထားသလိုလုပ်တာနဲ့ မလာဘဲပြန်သွားတာ...”

“ဒါဆို... နေဦး”

စစ်ငြိမ်းသူ ကားထဲမှထွက်ပြီး မန်နေဂျာရုံးခန်းဘက်ကို ကပ်သွားလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်စဉ်...

“ဒီလူတွေကို သိပ်ပြီးမသင်္ကာဘူးဆရာ...”

“(+ - + x + x - + - + x + x) ... ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခုနက နယ်မြေခံထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ကတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောပြီး ကားလဲသွားတယ်”

“(+ - + x + x - +)... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြီးကြည့်ထားပါမယ်”

“(+ - + x x + x - +)... ”

“ကားအမျိုးအစားက (+ - + x) တက္ကစီအဝါရောင်ပါ ဆရာ...”

“(+ - + x x + x - +)... ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

စစ်ငြိမ်းသူ သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်... သူတို့ အကူအညီတောင်းသည့် ဆိုင်က... နန်းခင်ဖုန်းနှင့်ပတ်သက်နေ သောဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူ ကားဆီသို့ပြန်လာပြီး...

“ဘာထူးလဲ...စစ်ငြိမ်းသူ”

“အစီအစဉ် ပြောင်းရတော့မယ်...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီက တကယ့်လူကိုမှ အကူအညီတောင်းသလိုဖြစ်နေ တာ... နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့လူပဲ”

“ဒီတော့...”

“ဒီကောင်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး တစ်မျိုးကြံရမှာပေါ့... နယ် မြေခံကို သတင်းပို့ပြီး ခေါ်သွားခိုင်းရမှာပဲ... ကဲ ဆိုင်ထဲကိုဝင်ကြ ရအောင်”

“အင်း...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့(၃)ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်.. “ဆရာတို့...ဘာများလိုအပ်တာရှိလို့လဲ”

“လိုအပ်တာက... ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ...”

“ခင်ဗျားက နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူ မဟုတ်လား”

“ဗျာ...မ...မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ငြင်းလည်းအပိုပဲ ခုနကခင်ဗျား ဦးကျော့ခိုင်အောင် ဆီကို ဖုန်းစကားပြောတာ ကျုပ်တို့စက်ထဲကိုဝင်လာတယ်...”

“ဟင်...”

“ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျားသဘောပေါက်မှာပေါ့နော်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က သူတို့ခိုင်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်အဆင့်ပါ... ကျန်တာတွေ ဘာမှမသိပါဘူး”

“ခင်ဗျား...တာဝန်ကဘာလဲ”

“တာချီလိတ်က ကိစ္စတွေကို...ကျိုင်းတုံက ခေါင်းဆောင်
တွေနဲ့ ကြားခံဆက်သွယ်ပေးရတဲ့ တာဝန်ပါ”

“သူတို့ချင်းက တိုက်ရိုက်မဆက်သွယ်ဘူးလား...”

“မဆက်သွယ်ဘူးဆရာ...”

“ကျိုင်းတုံခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ...”

“ဦးကျော့ခိုင်အောင်...တာချီလိတ်ဘက်က ခေါင်းဆောင်
က ဒေါ်ကုမုဒြာပါ။ ကျောက်စိမ်းအရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်...
ကျွန်တော်နဲ့အဆက်အသွယ် လုပ်တာ၊ သူတို့(၂)ဦးပါပဲ”

“ခင်ဗျား...ခုလို ထုတ်ဖော်ပြောတဲ့အတွက် ခင်ဗျား
မနစ်နာစေရပါဘူး...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ...”

“သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ သက်သေအထောက်
အထားတွေ ပေးနိုင်ရင်တော့...ခင်ဗျားကို ကျုပ်လှူကြီးတွေကို
တင်ပြပြီး လျှော့ပေါ့အောင်လုပ်ပေးပါမယ်”

“ပေးနိုင်ပါတယ် ဆရာ...သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်တဲ့
ကွန်ပျူတာမှတ်တမ်းတွေ ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်..ဟိုအခန်းထဲ”

မှာပါ”

စစ်ငြိမ်းသူ ထိုလူခေါ်ဆောင်သွားသည့်အခန်းထဲမှ ဆက်
သွယ်လုပ်ဆောင်သော ကွန်ပျူတာစက်တွေနှင့် တခြားစက်တွေ
ကိုပါ တွေ့လိုက်ရပြီး...ဦးကျော့ခိုင်အောင်နှင့် ဒေါ်ကုမုဒြာတို့၏
သွေးနီအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်သောသက်သေခံ အထောက်အထား
စာရွက်စာတမ်းတွေကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး..သိပ်မကြာ မောင်မောင်စိုး
နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရောက်လာသည်။

“မောင်မောင်စိုး...”

“ပြောပါ...ဆရာ”

“သူ့ကို မင်းတို့စခန်းကို ခုလောလောဆယ် ခေါ်မသွားနဲ့
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...သူဖမ်းဆီးခံရတာကို သိရင်၊ တစ်ဖက်
က ခြေရာဖျောက်သွားလိမ့်မယ်...ပုံစံမပျက်ဘဲ ထိန်းသိမ်းထား
လိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...ဒီဆိုင်မှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ သူတွေကို
အနီးကပ် စောင့်ကြည့်ထားပါမယ်”

“ငါတို့ မနက်ကိုပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ နောက်ကနေလိုက်မယ်..
မင်း ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးနိုင်မလဲ”

“မုန့်ရောင်းတဲ့ကားတစ်စီးနဲ့ဆိုရင် အဆင်ပြေနိုင်မလား”
 “ကောင်းတယ်... မောင်မောင်စိုး စီစဉ်လိုက်ကွာ”
 မောင်မောင်စိုး သူ့ရဲဘော်လေးကို မုန့်ပိုသည့်ကားတစ်စီး
 ကို သွားပြီးယူခိုင်းလိုက်တော့သည်။
 “မောင်မောင်စိုး... မင်းနဲ့ငါ စကားပြောစရာရှိတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့...”
 မောင်မောင်စိုးကို အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ပြီး...
 “ဒေါ်ကုမုဒြာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ နောက်ကြောင်းသိချင်
 တယ်...”

“ဒေါ်ကုမုဒြာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက တာချီလိတ်မှာ
 ရဟန်းဒကာမကြီး တစ်ဦးပဲဆရာ... သူ့လှူဒါန်းထားတဲ့ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းတွေက မနည်းဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“သူက သိပ်ပြီး အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”
 “ဗျာ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို လှလှပပကြီးလှည့်စား
 ထားတာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ကွာ... တစ်ဖက်မှာ လူရှိသေရှင်ရှိသေ
 လုပ်ပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာပါ... ဒါမှ သူ့လုပ်ကွက်ကို ကာ

ကွယ်လို့ရမှာလေ”
 “ဆရာရောက်မှပဲ... ကျွန်တော်တို့ လှည့်စားခံရတာကို
 သိတော့တယ်... ဆရာ တစ်ခါတည်းဖမ်းမှာလား”

“ဖမ်းဖို့စောသေးတယ် ကိစ္စတွေကို တစ်ပြိုင်တည်း
 လုပ်ဆောင်မှရမှာ... သိပ်ကို ပီရီသေသပ်မှဖြစ်မယ့်ကိစ္စကွ၊ နိုင်ငံ
 တော်ရဲ့ ထိပ်တန်းရာဇဝတ်မှုကြီးဆိုတော့ တစ်ချက်ကလေးလွဲ
 ချော်သွားလို့ မရဘူး... ပြီးတော့ ခုငါပြောတဲ့ ဒေါ်ကုမုဒြာကိစ္စကို
 ဘယ်သူမှ ပေါက်ကြားလို့မရဘူး”

“စိတ်ချပါဆရာ . . ဒေါ်ကုမုဒြာက မြို့မျက်နှာဖုံးတစ်
 ယောက်ဆိုတော့ ဟန်မပျက်ဘဲ နေပေးရမှာပဲ”

“ဌာနချုပ်က အချက်ပေးမှ လှုပ်ရှားဖို့စောင့်နေ...”
 “ဟုတ်ကဲ့...”

ကိတ်မုန့်ပိုတဲ့ ကားတစ်စီး ဓာတ်ဆီခိုင်ရှေ့ကို မောင်း
 ဝင်လာတာကြောင့်...

“ဒီကားပဲ ဆရာ”
 “ကောင်းတယ်... မောင်မောင်စိုး မင်းစီစဉ်စရာတွေကို
 သွားပြီးစီစဉ်လိုက်တော့ ငါတို့ကားထဲမှာသွားပြီး ထိုင်တော့မယ်”

“ဆရာတို့လည်း ပင်ပန်းနေပြီ... အနားယူလိုက်ကြပါ”
စစ်ငြိမ်းသူ၊ မင်းကိုကိုနှင့် မော်လူးတို့(၃)ယောက်...
မှန်ပို့သည့်ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး၊ မနက်နောက်ယောင်ခံလိုက်ဖို့
အတွက်စောင့်နေကြရတော့သည်။

“မင်းကိုရေ... ငါတို့ အလှည့်ကျစောင့်ရမှာပဲ၊ ဒီကောင်
တွေက သူတို့ကို နောက်ယောင်ခံတာကို ရိပ်မိသလိုဖြစ်နေပြီဆို
တော့.. မနက်မိုးမလင်းခင် ထွက်ချင်ထွက်သွားနိုင်တယ်”

“စိတ်ချ... ခု ငါအရင်စပြီး စောင့်နေမယ်”

“မော်လူး.. မင်းက ကားမောင်းရမယ့်သူဆိုတော့ အိပ်ရေး
ဝအောင်အိပ်ပေတော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”



54) မင်းကိုကို အလှည့်ကျစောင့်ပြီးသည်အထိ တစ်ဖက်မှ
လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရသေးပေ။

“မော်လူး...”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ကားကို ရှေ့နားက ဆိုင်ရှေ့ကိုမောင်းကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မော်လူး ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... မင်းအိပ်ပေတော့၊ ငါကတော့ လမ်းလျှောက်
ပိုက်ဦးမယ်...”

မော်လူးနှင့် မင်းကိုကိုတို့(၂)ယောက်ကို ကားပေါ်တွင်
ထားခဲ့ပြီး စစ်ငြိမ်းသူ လမ်းဆင်းပြီးလျှောက်သည်။ အဝေးပြေး

ကားလမ်းမကြီးမှာ ဓာတ်တိုင်မီးများနှင့် လင်းထင်းစွာရှိနေသည်။
“ဝါး...”

လက်ထဲမှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့... မနက်(၃:၀၀)
နာရီ ထိုးနေလေပြီ...
“ဟင်...”

ကားလမ်းဘက်ဆီမှ ကားမီးရောင်ကိုတွေ့လိုက်သော
ကြောင့် ကားဆီသို့ပြန်လာပြီ။ မော်လူးနှင့် မင်းကိုကိုတို့ကို နှိုးလိုက်
ကာ၊ စောင့်ကြည့်နေစဉ်.. သံရုံးကားမဟုတ်ဘဲ (x + -+) ကား
အရှည်တစ်စီးဖြစ်နေသည်။ မှန်တွေကို အတွင်းမှလိုက်ကာနှင့်
ပိတ်ထားသောကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကို မတွေ့လိုက်ရ
“စစ်ငြိမ်း... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါ တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ကားပြောင်းတာဖြစ်ဖို့များတယ်...
လိုက်မယ်ကွာ... မော်လူးမောင်း”

မော်လူး ကားစက်နိုးပြီးတော့... ထိုကားနှင့် သိပ်မဝေး
သော နောက်မှလိုက်ခဲ့တော့သည်။

ကားမှာ တာချီလိတ်မြို့ထဲသို့ မောင်းဝင်ပြီး ခြံကြီးတစ်ခု
ထဲသို့ မောင်းဝင်သွားလေသည်။ စစ်ငြိမ်းသူတို့မှာ မိမိတို့စီစဉ်ထား

သည်အတိုင်း နောက်ကားတစ်စီးကိုပြောင်းပြီး၊ ခြံထဲဝင်သွား
သောကား ပြန်ပြီးအထွက်ကို စောင့်နေကြသည်။ ခြံကြီးထဲမှ
ဘာရီဝက်လောက်ကြာတော့.. ပထမကားမဟုတ်တော့ဘဲ နောက်
ကားတစ်စီးဖြင့် ပြန်ပြီးထွက် လာသည်။

“မင်းကို... သူတို့ဘက်ကလည်း ပညာပြနေပြီကွ”
“ဆရာ... ဒီကားနောက်ကို ဆက်ပြီးလိုက်မှာလား”
“လိုက်ရမယ် မော်လူး...”

မောင်းထွက်သွားသော ကားနှင့် သိပ်ပြီးမကွာဘဲလိုက်ခဲ့
... မြို့အစွန်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ နယ်စပ်အထွက်
တံတိုင်းတွင် အစစ်ဆေးခံပြီးထွက်သွားသောကြောင့် စစ်ငြိမ်းသူတို့မှာ
ကားစစ်ဆေးရေးဂိတ်မှ တာဝန်ရှိသူကို မေးလိုက်သည်။

“ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူတွေပါသွားလဲ...”
“ဒေါ်ကုမုဒြာနဲ့ သူမောင် နိုင်ထူးနိုင်ပဲပါဗျာ...”
“ဟင်... သေချာလား”

“သေချာပါတယ်...”
“မင်းတို့ ကားကိုသေသေချာချာ စစ်ဆေးသေးလား...”
“မစစ်ဆေးလိုက်ဘူးဆရာ... ဒေါ်ကုမုဒြာက ခုလိုပဲ သွား

နေကျပို့ပါ...

ဒေါ်ကုမုဒြာ ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး အသုံးချသွားပြီဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မော်လူး... ဆက်ပြီးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မျက်ခြည် ပြတ်သလိုဖြစ်သွားသည့်ကားနောက် ဆက်ပြီးလိုက်ရင်း တစ်နေရာတွင် ကားကိုသာတွေ့လိုက်ရပြီး၊ လူတွေကိုတော့ မတွေ့လိုက်ရ... နယ်စပ်လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားသူတွေကို ကားပေါ်မှ လူတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီးမေးတော့...

“ဒေါ်ကုမုဒြာနဲ့ သူ့မောင်ကတော့... သူတို့ နယ်စပ်ဖြတ်ကူးခွင့်မိတနဲ့ ကူးသွားပြီ...”

“(၂)ယောက်တည်းလား...”

“(၂)ယောက်တည်းပါပဲ...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ တစ်ခုခုလွဲချော်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို ဆက်ပြီးလုပ်ကြမလဲ...”

“သူတို့က ခိုထက်ပိုပြီးအကွက်ကျနေတယ်... လာကွေ့

ခဏတော့စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့...”

တစ်ဖက်ကိုကူးသည့် မြစ်ဆိပ်နားမှဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကာ စစ်ငြိမ်းသူစဉ်းစားနေသည်။ ထိုစဉ် တရုတ်ပြည်ဘက်သို့တင်ပို့ရန်အတွက် ပစ္စည်းတင်လာသောကားကြီးတစ်စီးရောက်လာပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့ ကုန်သေတ္တာကြီးတွေတင်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး...

“မင်းကို ဒါဘယ်သူပစ္စည်းတွေလဲဆိုတာ သွားပြီးမေးကြည့်ကွာ...”

မင်းကို ဆိပ်ကမ်းနားသို့ ထွက်သွားပြီး တာဝန်ရှိသူကို ခပ်ပြီးမေးကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူ ပစ္စည်းတွေလဲ”

“ဒေါ်ကုမုဒြာပစ္စည်းတွေ... ပဲနဲ့ဆန်တွေတဲ့”

ပဲနဲ့ဆန်တွေကို ကြီးမားသည့် ကုန်သေတ္တာကြီးများနှင့် ခပ်ပြီး သယ်ယူပို့ဆောင်သည်ကို စိတ်လဲမှာသိပ်ပြီးဘဝင်မကျလှ။ ဒီပေမယ် အကောက်ခွန်ဌာနနှင့်စစ်ဆေးရေးမှ ကူးခွင့်ပေးထားသော ကိစ္စဖြစ်နေသောကြောင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုတော့မကောင်း။

“ဟင်...”

ထိုအချိန်တွင် ဆိပ်ကမ်းထဲသို့ ကားတစ်စင်းမောင်းဝင်

လာသည်။

ကားရှေ့ခန်းမှဆင်းလာသူက ကလျာရတီ...သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့သွားနေသည်။

“မင်းကို ငါ့စိတ်ထဲမှာထင်တာမှန်ရင် ဒီသေတ္တာကြီးထဲမှာ လူပါသွားပြီ”

“ဟာ...ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ စစ်ငြိမ်း”

“သင်္ဘောကြီးပေါ်ကို ရအောင်တက်ရမှာပေါ့ကွာ...ဒါမှ အဖြေရမှာ..ခက်တာက သင်္ဘောကတရုတ်ပိုင် သင်္ဘောဆိုတော့ စွန့်စားပြီးတက်ရမှာပဲကွာ”

“သင်္ဘောက ညနေမှထွက်မှာဆိုတော့...အချိန်တော့ရသေးတယ်”

“လာကွာ...ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်တွေဆီကိုသွားပြီး စက်လှေတစ်စီးရအောင်လုပ်ရမယ်”

ဆိုင်ကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်တို့နှင့် သူတို့ဖြစ်ချင်သောကိစ္စကိုပြောပြတော့...

“ဆရာတို့ သင်္ဘောကြီးပေါ်ကိုတက်ချင်တယ်ဆိုရင် လုပ်ပေးလိုရတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးလို့ ရမလဲ...”

“နောက်တစ်နာရီလောက်ကျရင် သင်္ဘောကြီးပေါ်ကို ဝှည်းတွေတင်စရာရှိတယ်...ဒီပစ္စည်းတွေကို ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားတွေက တင်ပေးရမှာ..ဆရာတို့က ဟန်ဆောင်ပြီးတက်ပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး...စီစဉ်လိုက်ဗျာ”

“မောင်ထူး...အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဇနာထိုင်ကို သွားပြီးခေါ်ခဲ့...အရေးကြီးတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဇနာထိုင်ရောက်လာသောအခါ ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်တို့မှ အခြေအနေကို သေသေချာချာရှင်းပြကာ သတင်းမပေါက်ကြားဖို့ပါ ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာတို့ အဝတ်အစားလဲလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့(၃)ယောက် အလုပ်သမားဝတ်စုံကိုလဲလိုက်ပြီး တခြားအလုပ်သမားတွေနှင့် ရောပြီးနေလိုက်သည်။

“ရှီ...”

သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ တင်ဆောင်မည့်ကားကြီးဝင်လာသော

ကြောင့် အလုပ်သမားအားလုံးပန်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းကိုယ်စီထမ်းပြီး သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ တက်သည့်ထဲတွင် စစ်ငြိမ်းသူတို့လိုက်ပါလာသည်။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်က စစ်ငြိမ်းသူအနားကိုကပ်ကာ

“သင်္ဘောပေါ်ရောက်ရင် ဆရာတို့(၃)ယောက် ပြန်ပြီးမဆင်ဘဲ ပစ္စည်းစီပေးတဲ့နေရာမှာ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုသာနေပြီး လုပ်စရာ ရှိတာကိုလုပ်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် စစ်ငြိမ်းသူတို့(၃)ယောက် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခြေရာဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။

“ဆရာ...ဆရာ”

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် စစ်ငြိမ်းသူအနားသို့လာပြီး...

“ဟိုအောက်ထဲမှာ ဆရာတို့(၃)ယောက်လုံးဝင်ပြီးနေတော့ ကျွန်တော်တို့အဖုံးပြန်ပြီးပိတ်ထားခဲ့မယ်”

“အေး...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ပြသော အပေါက်ထဲသို့ဝင်ပြီးနေလိုက်ကြတော့သည်။

“ဂျိမ်း”

အပေါ်တံခါးချပ်ကြီး ပြန်ပိတ်ပြီးအလုပ်သမားအားလုံးကမ်းပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်သွားကြတော့သည်။

“မင်းကိုရေး...သင်္ဘောထွက်တဲ့အထိတော့ နေကြရဦးမှာပဲ...အိပ်ချင်ရင် အိပ်ပြီးသာနေလိုက်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ...အခန်းကခပ်ကျယ်ကျယ်မို့”

(၃)ယောက်သား စကားသံတိတ်တိတ်နှင့် ဘေးနံရံကိုမိုကာနေလိုက်ကြရင်း

“ဘော်...ဘူ...ဘော်...ဘူ”

သင်္ဘောကြီးဆိပ်ကမ်းမှခွာရန် အချက်ပေးဥသြ ဆွဲလိုက်လေသည်။

“သင်္ဘောကြီးကတော့ထွက်ပြီ အပြင်ကိုထွက်ဖို့လုပ်ရတော့မယ်...”

ပိတ်ထားသောတံခါးချပ်မှ အပြင်ကိုကြည့်တော့...

“စစ်ငြိမ်း အလင်းရောင်ရှိသေးတယ်...ထွက်လို့မကောင်းသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်...စောင့်လက်စနဲ့ မိုးချုပ်တဲ့အထိစောင့်ကြတာပေါ့ တရားလောက်ထပ်ပြီးအိပ်ကြစို့”

သင်္ဘောကြီးမှာ ခုတ်မောင်းလျက်...

“ဒီသင်္ဘောက ဘယ်ကိုမောင်းမှာလဲ”

“တရုတ်ပြည်ထဲထိ သွားမယ်ထင်တာပဲ”

“စစ်ငြိမ်း... ငါတို့အပြန်ကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြံ့သလိုပြန်ရမှာပေါ့ကွာ... ခုကျမှတော့ ခရီးဆုံးတဲ့ထိ လိုက်ရတော့မှာပဲ... နောက်ကိစ္စ နောက်မှကြည့်ရှင်းမယ်”

အချိန်က တဖြည်းဖြည်းကုန်ခဲ့ပြီး... ညဘက်ဆီသို့ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“အပြင်ကို ထွက်ကြမယ်”

စစ်ငြိမ်းသူ အရင်ဆုံးတံခါးချပ်ကြီးကိုဖွင့်ထွက်ပြီးမှ... မင်းကိုကိုနှင့် မော်လူးတို့နောက်မှထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံး စက်သံမလွဲ၍ လူအရိပ်အယောင်များကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့်... သင်္ဘောကြီးနောက်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြပြီး မှောင်ရိပ်ခိုကာ အခန်းတွေကိုကြည့်တော့ သင်္ဘောသားတွေ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ သောက်နေသည်ကိုသာတွေ့လိုက်ပြီး စစ်ငြိမ်းသူတို့ ရှာဖွေနေသောသူတွေကို မတွေ့ရသေးပေ။

“ဟိုမှာ အောက်ကိုဆင်းတဲ့အပေါက်”

“ဟုတ်တယ်”

အပေါက်ဝနားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ လူ(၂) ယောက်စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တိုက်ခိုက်ပြီးဝင်လို့တော့ မကောင်းဘူး”

“ဆရာ... ဟိုမှာလူ(၂)ယောက်လာနေတယ်”

“ဟင်”

လူနှစ်ယောက်မှာ စားသောက်စရာဗန်းနှင့် အရက်ဗန်းမလေးကိုကိုင်ပြီး စားပွဲထိုးဝတ်စုံဖြင့် လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မြန်မာတွေက... ဟုတ်ပြီ”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ ဘေးတွင်ကပ်ပြီး သူတို့အလာကိုစောင့်ကာ အနားသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဟေ့... မလှုပ်နဲ့နော်”

“ဗျာ...”

“မင်းတို့ကို ငါတို့ဘာမှရန်မဟုတ်ဘူး ငါတို့ကလူဆိုးတွေမဟုတ်ဘူး... သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းက”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ...”

“မင်းတို့ယူနီဖောင်းနဲ့ ဒီစားစရာတွေကိုယူပြီး အထဲကိုဝင်
ချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ”

“ခုလိုကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မင်းတို့ကို
သူတို့သိထားသေးလား”

“မသိဘူးဆရာ... သိတဲ့သူတွေက သူတို့ဆီကိုဝင်ခွင့်
မရဘူး....”

အဝတ်အစားချင်း လဲယူပြီးနောက်....

“မော်လူး မင်းသူတို့နဲ့နေခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုတို့ စားပွဲထိုးတွေဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်
တည်တည်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။အပေါက်စောင့်ဖြစ်သူက....

“ငါတို့အတွက် ယူမလာဘူးလား”

“နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့”

“အရက်ကောင်းကောင်းလေး ယူလာကွာ”

“စိတ်ချ...”

သင်္ဘောကြီးဝမ်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အိန္ဒိယလူမျိုး

(၃)ဦး ဒေါ်ကုမုဖြာ၊ နိုင်ထူးနိုင်၊ ကလျာရတီတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
စစ်ငြိမ်းသူတို့စားစရာနှင့် အရက်တို့ကိုချပေးပြီး ပြန်ထွက်
ခဲ့ရသည်။ အပြင်ကိုပြန်ပြီးရောက်တော့...

“မင်းတို့ခုလိုကူညီတာကို မမေ့ပါဘူး”

“ရပါတယ်ဆရာ... အကူအညီထပ်ပြီးလိုရင်လည်း ပြောပါ”

“ခုအောက်ခန်းကို တခြားဘယ်နေရာကသွားလို့ရသေးလဲ”

“ရတဲ့နေရာတော့ရှိတယ်... နောက်ဘက်ခန်းကနေဆင်း
ရင် ဒီအခန်းရဲ့နောက်ကျောဘက် အခန်းတစ်ခုကိုရောက်မယ်”

“မင်း လိုက်ပြီးပို့နိုင်မလား”

“ပို့ပေးရမှာပေါ့ဆရာ... လိုက်ခဲ့ကြလေ”

စားပွဲထိုး(၂)ယောက် ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့
ကြပြီး...

“ဒီအပေါက်ကဆင်းသွားရင် အောက်မှာသံလှေကားတပ်
ထားတဲ့အပေါက်ဝတစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်.. ဒီကနေဆင်းပြီးတာနဲ့
ရောက်ပြီ”

“ကျေးဇူးအထူးပါပဲကွာ... ဆင်းကြရအောင်”

မှောင်မဲနေသော အပေါက်ထဲသို့ စာတ်မီးအသေးလေးကို

အသုံးပြုပြီးဆင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။ စားပွဲထိုးပြောသည့်အတိုင်း အပေါက်ဝတစ်ခုကိုထပ်တွေ့ပြီး သံလှေကားလေးအတိုင်းဆင်း လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ... ရေတွေပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရေတွေက ခူးဆစ်နားထိရောက်နေသည်။

“မှောင်မဲနေတာပဲကွာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဘာအခန်းလဲမသိဘူး”

ခါတ်မီးလေးနှင့်အမှောင်ထုကို ထိုးပြီးလျှောက်လာကြရင်း အံ့မြင့်နေရာလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် တက်လိုက် ကြသည်။

“ဟိုမှာ အလင်းရောင်ထွက်နေပါလား”

အလင်းရောင်ထွက်နေသော နေရာဆီသို့ရောက်တော့ စကားသံတွေကိုကြားနေရလေသည်။ ကလျာရတီမှ အိန္ဒိယလူမျိုး တွေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရှင်းလင်းနေသောအသံပင်။

“ကျွန်မတို့ဘက်က လူကြီးမင်းတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းထိ ပို့ခွင့် မရှိပါဘူး... သက်ဆိုင်တဲ့လူတွေက မကြာခင်သင်္ဘောကြီး

ပေါ်ကိုရောက်လာမှ စကားပြောဆိုကြပါ”

“ငါတို့က ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို တွေ့ခွင့်မရဘူးလား”

“ဒီအထိ ကျွန်မတို့အဆင့်နဲ့အဖြေပေးလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... မင်းတို့ဘက်က ပြောဆိုနိုင်တဲ့သူလာမှ စကားဆက်ပြီး ပြောကြတာပေါ့ ငါတို့လူကြီးတွေက မင်းတို့ရဟတ် ယာဉ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးစိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ သူ့ရဲ့ဖော်မြူလာ ကိုလိုချင်တာပါ”

“အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီး၏သံလွန်စကို စတင်ပြီးရလိုက်ပြီဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့ကို ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာဖြင့် မင်းကို ခိုက်ယူထားလိုက်ပြီး... တစ်ဖက်မှထွက်လာမည့် ခေါင်းဆောင်ဆို သူကိုပါသိရှိအောင် စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောကြီးစက်ရပ် သွားပြီးသိပ်မကြာ တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦးနှင့် ဘေးမှာလူ(၂)ယောက် ရောက်လာကြသည်။

“မင်းကို မင်းအသံဖမ်းစက်တစ်ခါတည်းတပ်ထားလိုက်”

“အေး...”

တစ်ဖက်မှ ရောက်လာသူနှင့် အပြန်အလှန်လက်ဆွဲနှုတ်

ဆက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကိစ္စကို စကားပြောဆိုလေသည်။

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးထားတဲ့နေရာကို ခုခိုန်မှာခေါ် ပြီးမပြန်နိုင် တာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျုပ်တို့ပေါ်မှာ သံသယရှိနေလို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး . . . ရဟတ်ယာဉ်ကြီးထားတဲ့နေရာကို သွားဖို့အတွက် အခက်အခဲတွေရှိနေလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ရဟတ်ယာဉ်ကြီး မတွေ့ရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး... သူ့ဖော်မြူလာကိုရဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်”

“ဖော်မြူလာကိုရောင်းမှာပါ... ရော့ ဒါရဟတ်ယာဉ်ကြီး ရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေ”

တရုတ်လူမျိုးက ဓါတ်ပုံတွေကိုထုတ်ပြပြီး ဖော်မြူလာရောင်း ဝယ်ရန်ဈေးစကားပြောကြတော့သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ဈေးကို ပြန်တင်ပြပြီးတာနဲ့ အကြောင်း ပြန်လိုက်ပါမယ် အဆင်ပြေဖို့ကတော့ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်ပေါ့”

“ကျုပ်တို့ကလည်း အဆင်ပြေမယ်လို့မျှော်လင့်ထားပါတယ်...”

“ကျုပ်တို့ကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ”

“အားလုံးပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

သူတို့တွေဆုံပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့်... အိန္ဒိယလူမျိုး(၃) ဦးပြန်ရန်အတွက် ခေါ်ဆောင်လာသောနေရာမှာ သူတို့ရောက်နေ သောနေရာ... အခန်းတစ်ခုလုံး မီးတွေလင်းလာသဖြင့် တစ်ဖက် အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ပုန်းနေလိုက်ကြရသည်။

“ဒီ... ဒီ...”

“ဟာ...”

အပေါ်မှ သံကြိုးဖြင့် စပိဘုတ်တစ်စီးကိုချပေးပြီးနောက် ဘဲခါးချပ်ကြီးပွင့်သွားသည်။ ထိုစပိဘုတ်ပေါ်သို့ အိန္ဒိယလူမျိုး(၃)ဦး ဒေါ်ကုမုဒြာ၊ နိုင်ထူးနိုင်၊ ကလျာရတီတို့တက်သွားပြီး စပိဘုတ်က လေး သင်္ဘောကြီးထဲမှ မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဒီ... ဒီ... ဂျိုင်း...”

အခန်းတံခါးကြီးပြန်ပြီး ပိတ်ကာအမှောင်ပြန်ပြီးကျသွား တော့သည်။

“စစ်ငြိမ်း . . . သူတို့ကလစ်ပြီ ဒို့လစ်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်

ရေထဲခုန်ချပြီး ပြန်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ဘာမှမပူနဲ့... ငါနဲ့လိုက်နဲ့”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ တစ်ဖက်သို့တက်လာခဲ့ကြပြီး...

“ဟိုမှာတွေ့လား... သေတ္တာကြီးတွေနဲ့ထည့်ထားတဲ့ အရေပေါ်ရော်ဘာ စက်လှေတွေ”

“မင်းဘယ်တုန်းကတွေ့ လိုက်တာလဲ”

“ခုနကမီးလင်းတုန်းက တွေ့လိုက်တာ... အချိန်ရှိတုန်း လှုပ်ရှားရအောင်”

သေတ္တာကြီးထဲမှ (၂)ယောက်(၃)ယောက်စီး ရော်ဘာစက်လှေတွေကိုထုတ်ပြီး ရေထဲသို့ချလေသည်။

“အပြင်ကိုထွက်ဖို့ရော...”

“မင်းကို... မင်းစုံထောက်လုပ်ပြီးညှံနေပြီနော် စောစောက ဒီကောင်တွေလုပ်ခဲ့တာကို ကြည့်ထားတာပေါ့... ဟိုမှာ နောက်ကနေ ထွက်တဲ့တံခါးရဲ့ ခလုတ်... မင်းတို့စက်လှေပေါ်မှာတက်နေကြ ငါတံခါးခလုတ်ကိုဖွင့်ပြီးတာနဲ့ ဆင်းခဲ့မယ်”

“ဂျက်... ဂျီ... ဂျီ”

နောက်ဘက်ကနေ ထွက်သည့်တံခါးချပ်ကြီးပွင့်သွားသည်နှင့် စစ်ငြိမ်းသူ စက်လှေပေါ်သို့တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဂျိုင်း...”

တံခါးချပ်ကြီးမှာ လူပြန်ပြီးပိတ်စရာမလိုဘဲ အော်တိုမစ်တစ်ပြန် ပိတ်သွားတော့သည်။

“အခုကျတော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲကွ”

“ဟူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မော်လူး”

“ဆရာတို့နဲ့ လိုက်ရတာ အသက်ရှူကျပ်လွန်းလို့ ခုမှပဲ အသက်ဝဝ ရှူလိုက်တာပါ”

“ဒါတောင် ကျည်ဆံတွေနဲ့ ဆော့မကစားရသေးဘူးနော်”

မြစ်ရေပြင်လေးပေါ်မှာ စက်လှေကလေးပြေးလွှားနေလျက်-

“စစ်ငြိမ်းရေ... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးက နိုင်ငံတစ်ခုတည်း ဟုတ်ဘူး နောက်ထပ်နိုင်ငံပါ ပါလာပြန်ပြီ... ခုအိန္ဒိယကလူတွေ ဝိဇ္ဇာကိုဘယ်လိုကိုင်ကွယ်မလဲ”

“ဒါလူကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်... ဒို့တာဝန်က ဖော်စုတ်ပေးဖို့ပဲကွ... ကျန်တာတွေကို ခေါင်းထဲမှာမထားနဲ့တော့”



စစ်ငြိမ်းသူ...စတိုးဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားသော ကလျာရတီကို အပြင်ဘက်မှစောင့်နေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာ ကလျာရတီပြန်ပြီး ထွက်လာပြီး ဆိုင်ကယ်လေးပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်နှင့် နောက်မှကားလေးဖြင့်လိုက်ခဲ့၏။

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသူများ၏ သိရှိပြီးဖြစ်ပေမယ့် နန်းခင်ဖုန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အချက်အလက်ကိုပြည့်စုံအောင်ရရှိအတွက် စစ်ငြိမ်းသူတို့ဖော်ထုတ်ပေးတော့မည်။ ဦးကျော့ခိုင်အောင်၊ ဒေါ်ကျမုဖြာ၊ နိုင်ထူးနိုင်တို့ကို အဆင်သင့်ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် အနီးကပ်စောင့်ကြည့်နေပြီဖြစ်သည်။

ကလျာရတီ၏ဆိုင်ကယ်ကလေး မြို့ပြင်လမ်းထက်ဆီသို့ ရောက်မှ ကားကိုဆိုင်ကယ်ရှေ့ကျော်ကာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင် ဒါတာလုပ်တာလဲ”

“မင်းနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ”

ကလျာရတီ စစ်ငြိမ်းသူများနာကိုသေချာကြည့်ပြီး...

“ဪ... ကျွန်မကိုကူညီခဲ့တဲ့အစ်ကို ဟုတ်တယ်မဟုတ်

လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ ပြောစရာစကားရှိလို့လား...”

“ရှိတယ်ပဲဆိုရမှာပေါ့...ဟိုနားက ဆိုင်လေးမှာအေးအေးဆေးဆေးပြောရအောင်”

“ကောင်းပြီ...အစ်ကိုရှေ့က သွားနှင့်ပါ”

စစ်ငြိမ်းသူကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဆိုင်ကလေးထဲတွင် လူကရှင်းနေသောကြောင့် စကားပြောဆိုရသည် မှာ အဆင်ပြေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲအစ်ကို...”

“ပထမဆုံး မင်းနဲ့မိတ်ဆက်ချင်တယ်”

“ကျွန်မနာမည်က ကလျာရတီပါ”
“ဦးကျော့ခိုင်အောင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး လုပ်တယ်ဆိုတာ
လည်း သိပြီးပါပြီ”

“ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော်များများကိုသိပြီးပြီပေါ့”
“ဟုတ်တယ် . . . မင်းဟာသိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့
တရုတ်ပြည်ဘက်က အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်နေတာလည်း
သိထားပါတယ်...”

“ရှင်”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ခိုးယူထားတဲ့အဖွဲ့လေ”

“ရှင်... ရှင်”

“ကိုယ့်နာမည်က စစ်ငြိမ်းသူပါ . . . ထောက်လှမ်းရေး
တပ်ဖွဲ့က အရာရှိကြီးတစ်ဦးပါ”

“ဘာ...”

“မင်းကိုဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဖမ်းလို့ရနေပါပြီ... ဘာလို့မဖမ်း
တာလည်းဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါတို့အပေးအယူသဘောတော့ မဟုတ်
ဘူး.. မင်းဘက်ကငါ့ကိုကူညီသလို မင်းကိုပြန်ပြီးကူညီနိုင်မှာမို့ပါ”

ကလျာရတီ.. စစ်ငြိမ်းသူစကားကြောင့်တွေဝေသွားသည်။

“ဒီခါတ်ပုံတွေကို မင်းအရင်ကြည့်ပါ”

“ဟင်...”

သဘောကြီးပေါ်မှ ခါတ်ပုံများကိုပြလိုက်ခြင်းကြောင့်...
ကလျာရတီဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်မရနိုင်တော့သည်ကို သဘောပေါက်
လိုက်သည်။

“ကျွန်မဘက်က ဘယ်လိုကူညီရမလဲပြောပါ”

“နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဘက်ကဘယ်လိုကူညီ
မိမလဲ”

“သူ့ကိုဖမ်းမိဖိုကတော့မလွယ်ဘူး... သူကသွေးနီအဖွဲ့
ကြီးနဲ့ ဆက်နွယ်တာတွေကို ဦးကျော့ခိုင်အောင်ကိုပဲ တာဝန်ပေး
ထားတာ... ဦးကျော့ခိုင်အောင်က ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းပေးတဲ့ တာဝန်တွေ
ကို ထုတ်ဖော်ပြောရင်တော့ အစ်ကိုတို့ဖမ်းနိုင်မှာပါ”

“ပြောရုံသက်သက်နဲ့ဝင်ပြီး ဇဖမ်းချင်ဘူး... ဒါကြောင့်မင်း
ဘက်က နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်
ယောက်တော့ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သူ့ရဲ့ခင်ပွန်း ဦးကြာညိုနိုင်”

“သူဘယ်မှာနေလဲ”

“ဒါက ပြောရခက်တဲ့ကိစ္စပါအစ်ကို... ဦးကြာညိုနိုင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့(၃)နှစ်လောက်က အောက်ပိုင်းသေသွားပြီး ဘယ်ကိုရောက် သွားသလဲမသိဘူး... ခုထိဘာသတင်းမှကိုမရတော့ဘူး... ဦးကြာညိုနိုင်ဟာ ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ ဆရာဆိုလည်းဟုတ်တယ်... ခင်ပွန်းဆိုလည်းဟုတ်တယ်... သွေးနီအဖွဲ့ ကြီးနဲ့ ပထမဦးဆုံးပထမ သက်ခဲ့သူပါ သူ့အောက်ပိုင်းသေသွားပြီးမှ ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းက ဆက်ပြီး ဦးဆောင်တာပါ”

“မင်းပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် စိတ်ဝင်စားစရာထော ကောင်းတယ်... မင်းကိုသွေးနီအဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုက်ရိုက်စေခိုင်း တဲ့ကိစ္စဖို့တွေရော မရှိဘူးလား”

“မရှိခဲ့ဘူးအစ်ကို... ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းက လက်သည်းဆက် တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှလိုက်မပိုဘူး... သိပ်ပြီးတော်တာ ဦးကျော့ခိုင်အောင်ကို ခိုင်းတဲ့နေရာမှာလည်း အပိုင်ချည်နှောင်ထား ပြီးမှ ခိုင်းထားတာပါအစ်ကို”

“ဘယ်လိုအပိုင်ချည်နှောင်ထားတာလဲ...”

“ဦးကျော့ခိုင်အောင်ရဲ့ သားနဲ့သမီးကို မွေးစားထားတယ် ဆိုတာ လူမြင်ကောင်းအောင်အကြောင်းပြထားတာ တကယ်တော့ မီးစားခံလုပ်ထားတဲ့သဘောပါပဲ... ဦးကျော့ခိုင်အောင် သစ္စာ ဖောက်လိုက်တာနဲ့ သမီးနဲ့သားဟာ အသတ်ခံရမှာပါ”

“အသက်ဘယ်လောက် အရွယ်တွေလဲ...”

“(၇)နှစ်သမီးနဲ့ (၅)နှစ်သားလေးပါအစ်ကို”

“မင်းပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးကျော့ခိုင်အောင် ဖော်ပေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူးပေါ့”

“သေချာတယ်... သူပဲခံရင်သာ ခံသွားမှာ သမီးနဲ့သား အတွက် ဖော်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလောက်သိရရင် ရပါပြီ”

“အစ်ကိုကျွန်မကို တစ်ခါတည်းဖမ်းသွားမှာလား”

“မင်းကို ငါ့ရာထူးနဲ့လဲပြီး လွှတ်ထားပေးရမှာပါ... မင်း ဘက်က ငါ့ပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ရင်တော့ ငါ့ကံပေါ့”

“အစ်ကိုက ကျွန်မကိုဖမ်းဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မင်းငါ့ကို ကူညီမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည် ပြီး လွှတ်ပေးထားပါမယ်”

“ကျွန်မဘာတွေ လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာကိုပြောပါ”

“နန်းခင်ဖုန်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ မင်းဆက်ပြီးကူညီဖို့လိုအပ်တယ်”

“ကျွန်မအပြစ်အတွက် ခံရမယ်ဆိုတာသိပါတယ် အစ်ကို ဒါပေမယ့် ကျွန်မအစ်ကိုကိုကူညီမှာပါ... ရှောင်ပြီးမပြေးပါဘူး”

“မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ငါကူညီပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါတို့လမ်းခွဲရအောင်... ဒါ ငါနဲ့ဆက်သွယ်ရမယ်ဖုန်း”

“ကောင်းပြီအစ်ကို”

ဆိုင်လေးထဲမှထွက်ပြီး လမ်းခွဲကာ စစ်ငြိမ်းသူပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သူတို့နေထိုင်သော အိမ်ကလေးသို့ရောက်တော့ အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“စစ်ငြိမ်း... မင်းစွန့်စားတာကြီးက မလွယ်လှဘူးနော် ကလျာရတီဘက်က တစ်ချက်ကလေးပေါက်ထွက်သွားတာနဲ့ နန်းခင်ဖုန်းကို အချက်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါကတော့ ငါ့ကုသိုလ်ပဲပေါ့ကွာ... ဒီနည်းမှမသုံးရင်

နန်းခင်ဖုန်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဟူး... ရင်မောရပါလားကွာ”

အိမ်ရှေ့ မှုကားရပ်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဂျက်စတန်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲဖိုးစစ်... ခေါင်းကိုက်နေပြီလား”

“ဂျက်လာကွာ... ခေါင်းကိုက်တာတော့မပြောနဲ့ဟေ့... ရာထူးနဲ့ရင်းပြီးကို စွန့်စားခဲ့ပြီ”

“ငါသဘောပေါက်တယ်... ဖိုးစစ် မင်း ကလျာရတီကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လွှတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းကစားကွက်က ဘယ်သူမှမလုပ်ရဲတဲ့ကစားကွက်ကွ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ဆင့်တော့ပြင်ထားဦးနော်... လွဲချော်ခဲ့ရင် ဖြေဆေးပေါ့”

“မရှိဘူးဂျက်... ဆေးကုချိန်ကိုမရှိတာ ကလျာရတီကို ဒို့ထွက်ပေါက်ပိတ်ပြီး စောင့်ဖို့ဆိုတာမလွယ်ဘူး... သူတို့ကနယ်ဝယ်ထွက်ပေါက်တွေကို ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါယုံကြည်ပါတယ်... ကလျာရတီငါ့ပေါ်မှာ ကတိတည်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့

ဟိုအိန္ဒိယကိစ္စ ဘာထူးသေးလဲ...”

“ထူးတယ်...ဖိစစ် ဒီကောင်တွေက အစိုးရကလွတ်လိုက် တဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူး မြန်မာပြည်က အိန္ဒိယသံရုံးကို ပိပိရိုရိုလိမ်ပြီး ဝင်လာကြတာ”

“ဟာ...ရဲတင်းလိုက်တာ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ”

“အိန္ဒိယ ခွဲထွက်ရေးသမားတွေက”

“ကြားလိုက်ရရင် သွေးပျက်စရာချည်းပဲ...ခုရော ဖမ်းမိ သွားပြီလား”

“အိန္ဒိယလေဆိပ်မှာ ဖမ်းမိလိုက်တယ်... ငါတို့လူကြီးတွေ က သူတို့သံရုံးကသံအမတ်ကြီးကိုခေါ် ပြီး မင်းတို့စုံစမ်းခဲ့တဲ့ကိစ္စ တွေကို ဓါတ်ပုံနဲ့ပြတော့မှ သူတို့အစိုးရကိုအကြောင်းကြားပြီး သေသေချာချာစိစစ်တော့မှ အတုလုပ်ပြီးလာခဲ့မှန်းသိတာက”

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့ ကွာ”

“မင်းကိုရဲချုပ်ကြီးက ချီးကျူးနေပါတယ်”

“သူ့ဘက်က ချီးကျူးလေ...ပခုပေါ်ကိုဝန်ထုပ်ကြီးတွေ ကရောက်လာလေပဲဟေ့”

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းကို မင်းတော့လူပေါင်းမှာ

ပြီနော်”

“ဂျက်ရေ လူပေါင်းမှားတာတော့ကြာပြီဗျို့”

“မင်းလက်ထဲက စာအုပ်က ဘာစာအုပ်လဲ”

“တရုတ်ပြည်သွေးနီသူရဲကောင်းစာအုပ်...မင်းဖတ်ဖို့ယူ လာတာ”

“သွေးနီအဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ရာဇဝင်ကို သိချင်နေတာ နဲ့ အတော်ပဲကွာ”

“ကဲ...ယူထားလိုက် ငါပစ်မှတ်တွေဆီကို သွားရဦးမယ်”

“ဂျက်စတန်...မင်းလည်းဂရုစိုက်နော် ငါတို့ရင်ဆိုင်နေရ တဲ့လူတွေက အရမ်းကိုမြန်ဆန်ကြတဲ့သူတွေ”

“ဟုတ်တယ်...ဖိုးစစ်ရေ ဒါကြောင့် ငါကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး ကြည့်နေရတာဟေ့”

ဂျက်စတန်ထွက်သွားပြီးနောက် စစ်ငြိမ်းသူ သွေးနီသူရဲ ကောင်းစာအုပ်လေးကိုကိုင်ပြီး ဒရင်းဘက်ပေါ်လှဲပြီး ဖတ်နေ လိုက်တော့၏။



ကလျာရတီ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်သဖြင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာဆီသို့ ထွက်လာကြသည်။ ကလျာရတီချိန်းဆိုထားသောနေရာ မှာ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတစ်ခု...

“ဒီဘုရားကျောင်းလား စစ်ငြိမ်း”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း... မော်လူးကို ဘာတွေခိုင်းထားလဲ”

“နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ တရုတ်ရှေးဟောင်းရုပ်တုရောင်းဖို့အတွက် ဆက်သွယ်ခိုင်းထားတယ်”

“ခု ဌာနချုပ်ရဲ့ ကိုင်တွယ်မှုကိုကြည့်ရတာ နန်းခင်ဖုန်းကို အဓိကပစ်မှတ်ကြီးတစ်ခုလို သဘောထားတာကိုတွေ့ နေရတယ်”

တခြားသူတွေကိုတောင် ဒီလောက်ပစ်မှတ်မထားဘူး... ဘာကြောင့်လဲ စစ်ငြိမ်း”

“ငါထင်မြင်ချက်တစ်ခုကို ဌာနချုပ်ကို တင်ပြထားတယ် အဲဒါနန်းခင်ဖုန်းဟာ သွေးနီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ အဓိကကျတဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ဖို့များတယ်... ဒီလိုဘာကြောင့်သတ်မှတ်ရတာလဲဆိုရင် နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ တရုတ်ပြည်ကမိသားစုကြောင့်ပဲ... သူ့ရဲ့အဘိုး အဘွားနဲ့ဆွေမျိုးတွေက တရုတ်အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးသမားတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲကွ”

“သူ့အဆင့်က မသေးဘူးပေါ့”

“သေချာသလောက်ပဲ... ဒါကြောင့် တခြားပစ်မှတ်တွေ ကို မကောက်သေးဘဲ သူ့ကိုအဓိကဖော်ထုတ်ပြီးမှ ကောက်ယူ ရုံပဲ...”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ သူသိ နိုင်တယ်လို့ ယူဆထားလား”

“ငါထင်ထားသလို နန်းခင်ဖုန်းဟာ အဆင့်မြင့်ခေါင်းဆောင် ဘစ်ဦးဆိုရင် သိကိုသိနိုင်မယ်”

ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ပြောလက်စစကားကိုရပ်ပြီး ဘုရားကျောင်းရှေ့တွင်ကား

ကိုရပ်လိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကတည်းက... ကလျာရတီ ရောက်နေပြီဆိုတာကိုသဘောပေါက်လိုက်သည်။ စစ်ငြိမ်းသူတို့ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ဝင်တော့ ကလျာရတီ ဘုရားဝတ်ပြုနေ၏။

“အစ်ကိုရောက်ပြီလား...”

“ရောက်ပြီ”

“ထိုင်ပြီး စကားပြောကြရအောင်”

ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် သုံးယောက်လုံးထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို... မော်လူးဆိုတဲ့လူကိုခိုင်းထားတာရှိလား”

“ရှိတယ် . . . ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်အောင်

အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခု ခိုင်းထားတယ်”

“မနေ့က ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းဆီကို ဖုန်းစကားပြောသံကြားလို့ မော်လူးဆိုတဲ့သူနဲ့ ခိုနန်းဆိုနေတာကိုကြားရပြီး ကျွင်းတုံကိုရောက်နေတဲ့သူနစ်ယောက်ဆီကို သူ့ပစ္စည်းရောက်နေတယ်ဆိုတာကိုမိကြားရပြီး အစ်ကိုတို့များဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်ကလျာရတီ”

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုတို့သတိထားတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလျာရတီ”

“အစ်ကိုတို့ဆီက ပစ္စည်းရတာနဲ့ ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းကအပြတ်ရှင်းခိုင်းလိုက်ပြီ... သူ့ရဲကြေးစားလူဖိုက်တွေကို တစ်ခါတည်းအမိန့်ပေးထားတယ်အစ်ကို... ပြီးတော့အစ်ကိုတို့က ရာဇဝတ်မှုနဲ့တိမ်းရှောင်နေတဲ့သူနစ်ယောက်လို့ ထင်ထားတယ်”

“သူဒီလိုထင်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“အစ်ကိုတို့ကို သတင်းတစ်ခုထပ်ပြီးပြောရဦးမယ် . . .

ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ လျှို့ဝှက်နေရာတွေရှိနိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ...”

“ကျွန်မကို သူ့အရေးကြီးတဲ့ တရုတ်ဘာသာနဲ့ ကွန်ပျူတာမှာ လျှို့ဝှက်နံပါတ်တွေလုပ်ခိုင်းလို့ ညအိပ်ပြီးလုပ်ပေးနေခဲ့ရတာ ညတစ်နာရီလောက်ကျတော့ ကျွန်မလည်းခါးညောင်းတာနဲ့ ဝရန်တာ ဘက်ကိုထွက်ပြီးလမ်းလျှောက်တော့ အိမ်ကြီးရဲ့ ရေရေကန်ကြီးက ရေတွေမရှိတော့ဘဲ တံခါးချပ်ကြီးတစ်ခုပွင့်လာချိန်မှာ နန်းခင်ဖုန်းအသံကြားတာနဲ့ အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ပြီး မသိချင်ယောက်ဆောင်နေခဲ့ရတာ... ဘာလဲဆိုတာတော့ ဆက်ပြီးမသိလိုက်ဘူး”

“ဒီလောက်သိရရင် ဆက်ပြီးသဲလွန်စကို ရှာလို့ရပါတယ်”

“အစ်ကို . . . ခု သူခေါ်ထားလို့ချက်ချင်းပြန်ပြီးသွားရမယ် နောက်မှဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ ကလျာရတီ”
 ကလျာရတီထွက်သွားပြီး အတန်ကြာမှ စစ်ငြိမ်းသူတို့ကား
 လေးဖြင့် ပြန်ထွက်လာကြသည်။
 “မင်းခန့်မှန်းတာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီစစ်ငြိမ်း”
 “မင်းကို...မင်းနဲ့ငါတော့ သေမင်းနဲ့စိန်ခေါ်ပွဲ နှဲရတော့
 မယ်”
 “နယ်မြေခံတွေနဲ့ ပူးပေါင်းဦးမှာလား”
 “ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုက ခုတိယအဆင့်မှာထားပြီး ပထမ
 အဆင့်က မင်းနဲ့ငါဒီကောင်တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရ
 မယ်...ဘယ်လိုလဲ”
 “မေးစရာမလိုတာကို မမေးရဘူးကွ”
 “ငါ့ကောင်ကြီးကို အားနာလိုပါ”
 “ဘာအားနာရတာလဲ”
 “ဒီဝါကျွတ်မင်္ဂလာပွဲကလေး မနှံ့လိုက်ရမှာစိုးလို့”
 “မင်းခယောက်ျားဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပိုင်ပါဘူးကွ”
 လွမ်းရေးထက် ပြည်ရေးကိုပဲ ဦးစားပေးရမှာပေါ့”
 “လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”
 “လူပေါင်းများတာတော့ မပြောတော့ပါဘူးကွာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”
 စစ်ငြိမ်းသူကားမောင်းရင်း မင်းကိုကို ပန်းလေးကိုလှမ်းပြီး
 ပုတ်လိုက်လေသည်။ အိမ်သို့ပြန်ပြီးရောက်တော့ မော်လူးပြန်ပြီး
 ရောက်နေလေပြီဖြစ်သည်။
 “ခံရာရေ အဆင်ပြေတယ်”
 “ဘာလဲ မင်းကိုနန်းခင်ဖုန်းက ချိန်းလိုက်ပြီမဟုတ်လား”
 “ဟာ...ဆရာက ကြိုပြီးတောင်သိနေတာကိုး ဟုတ်တယ်
 ဆရာ...ခုည(၁၀:၀၀)နာရီ မြို့ပြင်က တရုတ်သင်းချိုင်းမှာ
 အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ်တဲ့”
 “မော်လူး...ငါတို့အတွက် ဒီညကအသက်လှပွဲတစ်ခု
 ဆိုတာရော မင်းသိလား”
 “ဟင်...အသက်လှပွဲ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်...နန်းခင်ဖုန်းက ငါတို့ကိုအပြတ်ရှင်းဖို့
 ပြင်ဆင်ထားတယ် မော်လူး”
 “ဟာဗျာ...ဒါတော့ကောက်ကျစ်တာပဲ ဆရာဘယ်လို
 လုပ်မလဲ”
 “သွားရမယ် ညံ့တဲ့သူခံရမှာပေါ့ကွာ...ကိုယ့်ဘက်က
 ပြင်ဆင်စရာရှိတာတော့ ပြင်ဆင်ရမှာပဲ...မင်းလည်းဝင်ပြီးနှံ့ချင်

တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် နှဲပေါ့”

“ဆရာတို့နဲ့အတူ...ဆော်ပြီးသားပဲ”

“မော်လူး...မင်းကသေနတ်ပစ်တတ်လား”

“ဆရာရယ်...အမှောင်သမားတွေရဲ့ ကြားမှာ ကျင်လည်
နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ပစ်တတ်ပါတယ်”

“မင်းအတွက် သေနတ်ပါယူခဲ့ရမယ်... ပြီးရင်မီးခိုးဖုံးတွေ
ပါယူသွားမယ်”

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ကြုံပြန်ပြီဟေ့”

စစ်ငြိမ်းသူပြင်ဆင်စရာတွေအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ ဂျက်စတန်
ကို သူလိုချင်သောပစ္စည်းများကိုမှာလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးအဆင့်အ
တွက် ဝိုင်းရံဖို့ကိုပါအကွက်ချစီစဉ်လိုက်တော့သည်။



စစ်ငြိမ်းသူတို့ ချိန်းထားသောတရုတ်သင်္ချိုင်းသို့ ည(၁၀:၀၀)
နာရီထိုးသည်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပေမယ့် နန်းခင်ဖုန်းတို့ရောက်
ရှိလာခြင်းမရှိသေး။ သင်္ချိုင်းထဲကို လှေလာကြည့်သော် သံသယ
ဖြစ်စရာ အရိပ်အယောင်တွေ မတွေ့ရသေးပေ။

“နန်းခင်ဖုန်းပြန်ထွက်သွားပြီးမှ လှုပ်ရှားမယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟိုမှာ ကားမီးရောင်ဆရာ...လာပြီနဲ့တူတယ်”

“အင်း...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့ရောက်နေသော ဇရပ်ကြီးမှာထည်ထည်ဝါဝါ
ကြီး ဆောက်လုပ်ထားသလို လျှပ်စစ်မီးကအစရှိနေသည်။ ကားကို
ရုပ်ပြီး ကားထဲမှဆင်းလာသူက နန်းခင်ဖုန်းနှင့် ဦးကျောခိုင်အောင်

တခြားဘယ်သူမှပါမလာခဲ့ပေ။

“ဆောရီးကွာ... (၅)မိနစ်လောက်နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ်”

“မင်းတို့ပစ္စည်းပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“ပစ္စည်းက ဒီမှာ”

စစ်ငြိမ်းသူ သေချာစွာထုပ်ထားသော ရုပ်တုလေးကိုပြ

လိုက်သည်။ နန်းခင်ဖုန်းသေချာစွာ ကိုင်ကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘယ်ဈေးလောက်မှန်းထားလဲ”

“ဒီရုပ်တုဈေးက နည်းနည်းတော့မြင့်မယ်နော်”

“ရုပ်တုက သာမန်ရှေးဟောင်းရုပ်တစ်ရုပ်ပါ... သမိုင်း

ဝင်ရုပ်တုမဟုတ်ပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား... ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း”

“သေချာတယ်”

“ဒါဆို ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း ဒီရုပ်တုရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို မလေ့
လာမိတာပဲဖြစ်မယ်”

“မင်းက ဘယ်လောက်ထိသိနေလို့လဲ”

“တရုတ်ပြည်ကို မန်ချူးမင်းဆက် အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလက
မန်ချူးမင်းကို ဆန့်ကျင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ သွေးနီသူရဲကောင်း ဝူကျူးဦး
ဟာ တရုတ်ပြည်တော်လှန်ရေးသမိုင်းကြီးမှာ ဂန္ဓဝင်တစ်ခုပါ

ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း”

“မင်းက တော်တော်ကိုသိထားတာပဲ”

“ဒီထက်သိတာ ရှိသေးတယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦး”

“သွေးနီသူရဲကောင်းရဲ့ မိုးနွယ်စုထဲမှာ ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းလည်း

ပါဝင်နေတယ်”

“မင်းကို လေးစားသွားပြီ... မင်းဆိုဈေးကိုပေးမယ် ဘယ်

လောက်လဲသာပြောလိုက်”

“ကျွန်တော်တို့က အစိမ်းရရင်ရ မရရင်အဖြူကိုလိုချင်တယ်”

“မင်းတို့က အဖြူရောင်းဝယ်ရေးသမားတွေဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်...”

“မင်းတို့ကို သက်ဆိုင်ရာက ရှာဖွေနေတာရောသိမှာပေါ့”

“သိပါတယ်”

“အဖြူက ငါ့ဆီမှာမရောက်သေးဘူး... ငွေပဲပါတယ်

အဖြူရမှဆို မင်းတို့ဆက်ပြီးစောင့်ပေါ့”

“ရမယ်ဆိုရင် စောင့်မယ်”

“ငွေယူမသွားဘူးပေါ့”

“မယူသွားပါဘူး... ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းကိုစိတ်ချယုံကြည်စွာနဲ့
ငွေပေးလိုက်ပါ့မယ် နောက်မှပြန်ပြီးဆက်သွယ်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီ... ပြောစရာစကားကုန်ပြီလို့ထင်တယ်”

“ကုန်သွားပါပြီ”

“သွားခွင့်ပြုပါဦး...”

“ကောင်းပါပြီ”

“မင်းတို့နာရီဝက်လောက်ခြားပြီးမှ ထွက်ပါ”

နန်းခင်ဖုန်း သူ့ကားပေါ်ကို ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွား

သည်နှင့်...

“သတိထားတော့ဟေ့”

ဇရပ်ကြီးထဲမှ ထွက်ပြီးအပြင်သို့အရောက်...

“မော်လူး... ဝပ်”

“ဒုတ်... ဒုတ်”

အသံတိတ်တပ်ဆင်ထားသော သေနတ်တွေနှင့် စတင်

ပြီးပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

“တစ်ယောက်မှမလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းပြီးပစ်...”

အမှောင်ထုထဲမှ ပစ်ခတ်သံတွေကခေါင်းဖော်၍ပင် မရာ

“မင်းကိုနဲ့ မော်လူး... မီးခိုးဖုံးတွေသုံးတော့ဟေ့”

“အေး...”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

လေးမျက်နှာလုံး မီးခိုးဖုံးများပေါက်ကွဲပြီး သင်္ချိုင်းတစ်ခုခု

ဘာကိုမှမမြင်ရတော့ဘဲ မီးခိုးလုံးကြီးတွေကလွှမ်းခြုံသွားသည်...

စစ်ငြိမ်းသူတို့ အသင့်ပုံ...လာသောညကြည့်မျက်မှန်တွေကို တပ်ဆင်

ပြီးရန်သူတွေကို တစ်ယောက်ချင်းရှင်းတော့သည်။ တချို့ ကောင်

တွေက အခြေအနေကိုသဘောပေါက်ပြီး လစ်ကြတော့သည်။

နန်းခင်ဖုန်းကြေးစား(၅)ယောက်ကို ဒဏ်ရာတွေနှင့်ထား

ခဲ့ပြီး သင်္ချိုင်းထဲမှပြန်ပြီးထွက်လာကြတော့သည်။ ပေါက်ကွဲသံ

ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များ ရောက်လာပြီး ဒဏ်ရာရထား

သူတွေကို ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

“ဟူး... ခုမှ အသက်ရှူရတာဝတော့တယ်”

“ဒီသတင်းသာ ကြိုပြီးမသိထားရင် ခုလောက်ဆိုသွားပြီ

ဆရာ”

“နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ ကြေးစားကောင်တွေသေနတ်လက်မတည့်

တာလည်း ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုပဲဟေ့”

ထိုမြင်ကွင်းကို အဝေးမှကြည့်နေသူက နန်းခင်ဖုန်းပင်

ဖြစ်သည်။ ဒါကိုစစ်ငြိမ်းသူကကြိုတွက်ထားပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကား

မလာခင်မောင်းထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။



“ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းအိမ်ကြီးကို သွားလို့ရတဲ့နေရာပဲ ဖိုးစစ်”
ဂျက်စတန်က နန်းခင်ဖုန်းအိမ်ကြီးသို့ သွား၍ရသည့်
လမ်းကြောင်းကိုပြောနှင့် ပြလေသည်။ သွားရမည့်နေရာက ရေပိုက်
လိုင်းအဟောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

“အရင်က မြို့ရေပေးရေးအတွက်ပြုလုပ်ထားတာ . . .
နောက်ပိုင်းတော့ ပျက်သွားပြီးဒီအတိုင်းထားတဲ့ ပိုက်လိုင်းကြီး လူ
တစ်ယောက်ဝပ်ပြီးသွားရင်ရတယ်”

“အောက်ဆီဂျင်မပြတ်နိုင်ဘူးလားဂျက်”

“လေမပြတ်ဘူး...ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပိုက်လိုင်းကြီးတွေ
ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မဆက်ရသေးဘူး...မင်းတို့သွားမယ့်ပိုက်လိုင်း

ကြီးဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုမဆက်ရသေးတော့ အလင်းရောင်ရော၊
အသက်ရှူဖို့အတွက်ပါ အန္တရာယ်မရှိဘူး”

“ဆုံးသွားတဲ့နေရာ ရောက်ရင်ရော”

“ပိုက်လိုင်းကြီးဆုံးတဲ့နေရာဟာ ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ ခြံဝန်း
ကြီးနဲ့ဆိုရင် ကိုက်(၁၀၀)လောက်ပဲ ဝေးတော့တယ်...မြက်ရိုင်း
ကြီးတွေပေါက်နေလို့ နည်းနည်းတော့ ဒုက္ခခံပြီးသွားရမှာပဲဖိုးစစ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီညငါတို့(၃)ယောက် ခြံကြီးထဲကိုဝင်မယ်”

“လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေပြောလေ”

စစ်ငြိမ်းသူယူဆောင်သွားရမည့် ပစ္စည်းစာရင်းများကို ပြင်
ဆင်ခိုင်းပြီး...အခန်းပြင်သို့ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“တီ...တီ...တီ”

ဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် စစ်ငြိမ်းသူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...ကလျာရတီပြောလေ”

“ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း သူ့ကောင်တွေကိုနှုတ်ပိတ်လိုက်ပြီ...
ပြီးတော့သက်ဆိုင်ရာက မိသွားတဲ့ကောင်တွေကို ရှင်းဖို့ပါစီစဉ်
ထားပြီ အစ်ကို”

“နောက်ထပ်ထူးခြားတာ ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်... သူ့ဆီကိုတရုတ်လူမျိုးတစ်ဦးရောက်နေတယ်”

“တရားဝင်ရောက်လာတာလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးအစ်ကို အောက်လမ်းကနေခိုးပြီးဝင်လာတာ လို့ထင်တယ်... ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ဆက်ဆံရေးကတစ်မျိုးပဲ”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

“သူတို့ချင်း ငြိစွန်းနေတဲ့ပုံစံအစ်ကို... ဒါပဲနော် နောက်မှ ပြန်ပြီးဆက်သွယ်မယ်”

“ကောင်းပြီ...”

စစ်ငြိမ်းသူဖုန်းကလေးကို ခါးတွင်ပြန်ချိတ်ပြီး ညစစ်ဆင် ရေးအတွက် စဉ်းစားနေလေတော့သည်။

မင်းကိုနှင့် မော်လူးကတော့ ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲလျက်...

“ကလျာဘက်က ဘာထူးလဲ”

“နန်းခင်ဖုန်း သူ့ကောင်တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့”

“ဟာ... ရက်စက်လှချည်လား”

“နန်းခင်ဖုန်းမျက်နှာဟာ သိပ်ပြီးရက်စက်တတ်တဲ့ မျက် နှာ.. အနောက်တိုင်းစကားစုထဲကအတိုင်းပြောရရင် ဝံပုလွေနက် နှလုံးသားမျိုးကွ”

“ဝံပုလွေနက်က ရက်စက်တဲ့ကောင်မျိုးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်လောက်ထိရက်စက်သလဲဆိုရင် သူ့အတွက်အစာရှာလို့မရတဲ့နေ့ဆိုရင် ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်မိန်းမ ကိုတောင် ပြန်ပြီးစားတဲ့အကောင်မျိုး နန်းခင်ဖုန်းဟာ သူ့အတွက် လိုအပ်ရင်ဘယ်သူ့ကိုမှ သနားတတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး”

“ဦးကြာညိုနိုင်လည်း နန်းခင်ဖုန်းလက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ လား...”

“ဖြစ်နိုင်တယ်...”

“ဒီညပွဲက အရင်ပွဲတွေထက်ကြမ်းနိုင်လားစစ်ငြိမ်း”

“ခုညပွဲက ဖြစ်နိုင်ရင်ငါတို့လှုပ်ရှားတာကို နန်းခင်ဖုန်းမသိ လေကောင်းလေပဲကွာ”

“အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်မှာလား”

“နန်းခင်ဖုန်းရဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာသဲလွန်စမှမရှိနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို...”

“ရေကူးကန်ကြီးကတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်နေရာကို ရှာဖွေရ မှာပေါ့... မင်းကိုရေ ပွဲကတော့ပြီးကာနီးနေပြီ”

“သူတို့မပြီးရင် ကိုယ့်ဘက်ကပြီးရမယ့်နေ့တွေက ကပ်

လာသလိုခံစားရတယ်ဟေ့... ဒီပွဲပြီးရင် နှုတ်ထွက်စာတင်ပြီး မင်းနဲ့
ဝေးရာကိုပြေးတော့မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...”



ပိုက်လိုင်းကြီးဆုံးတဲ့အထိ တစ်နာရီနီးပါးလောက်လာခဲ့
ရသဖြင့် (၃)ယောက်လုံး ပင်ပန်းသွားကြသည်။

“ခဏနားပြီးရင် ဆက်ပြီးသွားမယ်”

မြက်ရိုင်းပင်ကြီးတွေမှာ လူခါးဝက်လောက်ရှိနေခြင်းကြောင့်
ခါးဖြင့်ရှင်းလင်းပြီးလာခဲ့ကြသည်။

“မင်းကိုနဲ့ မော်လူး ထိုင်လိုက်”

“ဟင်”

နန်းခင်ပုန်းခြံကြီးပေါ်မှ မီးမောင်းတစ်ခုက သူတို့လာနေ
သောဘက်ကိုထိုးလာသောကြောင့် မြက်ရိုင်းကြီးကြားတွင်ထိုင်ချ
လိုက်ရသည်။

“သွားမယ်”

မီးဆလိုက်ကြီးကိုရှောင်တိမ်းပြီး ခြံကြီးနားသို့ရောက်လာကြပြီး ခြံကြီးတံတိုင်းတွေကိုလှေ့လာတော့ ကျော်ပြီးတက်ဖို့က ဘယ်လိုမှမလွယ်လှပေ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကြီးနဲ့တက်မလား”

“မဖြစ်ဘူး မင်းကို... အပေါ်မှာဝါယာရှော့ တိုက်ထားတယ် ဟိုမှာတွေ့လား”

ညှဉ်းတစ်ကောင် ခြံစည်းရိုးပေါ်မှသံတိုင်ကို ဝင်ပြီးတိုးသောကြောင့် ဓါတ်လိုက်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ့ဘက်က ဒီလောက်ထိလုပ်ထားတာဟာ သူ့နဲ့ပဲလွန်စတွေပဲကွ”

“သံသယပစ်မှတ်က အတည်ပြုပစ်မှတ်အဆင့်ကို ရောက်ပြီလို့ ဆိုရတော့မှာပေါ့ကွာ”

“ခြံကြီးထဲကို ဝင်ဖို့ကြံဉ်း”

“ဟုတ်ပြီ... ဟိုမှာ ကားတစ်စီးခြံဝနားမှာ ရပ်ထားတယ် အထဲကိုဝင်ဖို့နဲ့တူတယ်”

(၃)တန်ကားတစ်စီးရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေလဲမသိ... စစ်ငြိမ်းသူတို့ကားကြီးနားသို့ မှောင်ရိပ်ခိုကာကပ်လိုက်ကြပြီး နောက်ဘက်မှကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကားနောက်ဘက်တွင် ပါကင်

ပိတ်ထားသောစက္ကူသေတ္တာကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဂူး...”

ကားပေါ်သို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ... ကားစက်နှိုးကာ မောင်းဝင်သွားတော့သည်။

“ဖိုးထူးရေ... နောက်နေ့ကျရင်ထပ်ပြီးဆုံကြတာပေါ့”

“အေး”

ခြံဝမှာစောင့်နေသောသူက ကားမောင်းသူကိုလှမ်းပြီးပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကားကြီးမှာ ခြံဝန်းကြီးနောက်ဘက်ရှိ ဂိုဒေါင်ကြီးထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

“ဖိုးထူး”

“ဘာလဲ ခွေးပု”

“အရက်ကလေး ဘာလေးပါသေးလား”

“(၃)လုံးပါတာ ဟိုကောင်တွေနဲ့(၂)လုံးတော့ကုန်သွားပြီ ဘစ်လုံးပဲကျန်တော့တယ်”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်စမ်းပါကွာ... သောက်ချင်လှပြီ”

“မင်းဂိုဒေါင်တံခါး ပိတ်ဦးလေ”

“နောက်မှပိတ်မယ်ကွာ... အရင်ချလိုက်ရအောင်”

“ခွေးပု... ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီးချလို့မရဘူးနော် သိသွားရင်

မလွယ်ဘူး”

“ဂိုဒေါင်နောက်ဘက်လစ်မယ်...”

ဖိုးထူးနှင့် ခွေးပုထွက်သွားသည်နှင့် စစ်ငြိမ်းသူတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပြီး ရေကူးကန်နားကိုလာခဲ့ကြသည်။

“ပစ္စည်းတွေချကွာ”

“ဘတ်”

ကျောပိုးအိတ်ထဲက ရေငုပ်ဝတ်စုံတွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရေထဲသို့ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။ ရေကူးကန်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်နေရာ ကိုရှာဖွေသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရ။

“ဟုတ်နိုင်တယ်”

ရေလွှတ်ရေထုတ်အပေါက်ဝက သံတံခါးကိုဆွဲမပြီး အောက်သို့ဝင်ပြီးသူဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေဝင်ပေါက်ကြီးမှာ နက် မှောင်နေပြီး (၁၀)မိနစ်လောက် အမှောင်ထဲတွင် (၃)ယောက်လုံး ကူးခတ်လာခဲ့ကြပြီးမှ အလင်းတန်းတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအလင်းတန်းမှာ ရေကန်ကြီးတစ်ခု... သိပ်ပြီးတော့ မကျယ်လှပေ။ စစ်ငြိမ်းသူ မင်းကိုနှင့် မော်လူးကိုလက်ဟန်ဖြင့် နေခဲ့ဖို့ပြောပြီး ရေပေါ်သို့ မျက်စိလျှင်လျှင်နှင့် တက်လိုက်သည်။ လူအရိပ်အယောင်မတွေ့တော့မှ တက်ခဲ့ရန်အချက်ပြပြီး အပေါ်

တက်လိုက်ကြတော့သည်။

ဝတ်ဆင်လာသော ရေငုပ်ဝတ်စုံတွေကို ပြန်ပြီးချွတ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ...

“ဟိုဘက်မှာ... အခန်းတွေရှိနိုင်တယ် သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

တစ်ယောက်ချင်း တစ်ဖက်သို့ကူးလာကြပြီးနောက်...

“ဟင်...”

သံတိုင်အချုပ်ခန်းတစ်ခုတွင် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ရှည်လျားသောဆံနွယ်တွေနှင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိ... ထို့အပြင် မြေအောက်ခန်းကြီးကို တည်ဆောက်ထားသည်ကိုပါ အံ့အားသင့်စွာပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ (၃)တန်ကား (၂)စီး ရပ်ထားနိုင်သည့် မြေအောက်ခန်းဖြစ်ပြီး လွယ်လွယ်နှင့် တည်ဆောက်၍ မရနိုင်ခေတ်မီနည်းပညာတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ပစ္စည်းတွေ တင်မယ်...”

ခေါင်းစွပ်အနက် စွပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က လှမ်းပြီးအော်လိုက်သောကြောင့် သေနတ်ကိုင်ထားသော လူ(၁၀)ယောက်လောက်ထွက်လာပြီး (၃)တန်ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းများတင်

နေကြသည်။

မင်းကိုကတော့ သူကင်မရာနှင့်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူလိုက်လေသည်။

“ကျားဖြူ...”

“ဗျာ...”

“မင်းတို့ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်သွား အပေါ်မှာ အကောက်ခွန်ဆောင်ပြီးသား ပါကင်ဘူးတွေနဲ့ညှပ်ပြီးသယ်သွားကြ တာချီလိတ်ရောက်တာနဲ့ ပြန်ခဲ့... ကျန်တာသူတို့ဆက်ပြီး လုပ်လိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နန်းခင်ဖုန်းက သူ့လူများကိုမှာပြီး သူမဘေးက... တရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်လက်ချင်းချိတ်ပြီး၊ ကျောက်နံရံတစ်ခုပေါ်တွင်ကပ်နေသော ကျောက်တုံးလေးကိုဖိလိုက်သည်နှင့် နံရံတံခါးခွပ်ကြီးဖွင့်သွားသည်။ အထဲကိုဝင်ပြီးခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ပြီးထွက်လာကာ အပေါ်လှေကားအတိုင်း တက်သွားလေသည်။

“နည်းပညာတွေကတွေ့တော့ တကယ်ခေတ်မီတာပဲ”

“နန်းခင်ဖုန်းဟာ သွေးနီတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ဆိုတာသေချာသွားပြီး...”

(၃)တန်ကား (၂)စီးလုံးရေကူးကန်ကြီးတွင် ပြုလုပ်ထားသော ထွက်ပေါက်မှ မောင်းထွက်သွားကြတော့သည်။ မြေအောက်ခန်းကြီးတွင် တစ်ယောက်မှမရှိတော့သဖြင့် နန်းခင်ဖုန်းဖွင့်ခဲ့သော ကျောက်တံခါးကြီးကို... သူမဖွင့်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲကိုဝင်ခဲ့ရာ၊ ကွန်ပျူတာစက်တွေနှင့် ဆက်သွယ်ရေးစက်ကိရိယာများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကွန်ပျူတာထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မင်းကိုမှ ထုတ်ယူပြီး လက်ရာမပျက်ပြန်ပြီးထားသလို.. စစ်ငြိမ်သူ စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုကြည့်မိလိုက်ရာ နန်းခင်ဖုန်းနှင့် တရပ်လေတပ်အရာရှိ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် တွဲပြီး ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံပင်...

“အေးလုံးစုံပြီလား...”

“စုံပြီ... စစ်ငြိမ်း”

“ဒါဆို... ပြန်ပြီးထွက်ကြမယ်”

စစ်ငြိမ်းသူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးခရီးစဉ်မှာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီဟုဆိုရမည်။ ရေကူးကန်ကြီးပေါ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ ခြံကြီးဘစ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေလေပြီဖြစ်သည်။ ခြံကြီးအပြင်ကို ထွက်ဖို့အတွက် အခက်ကြုံနေရပြန်၏။ ခြံမှာစောင့်နေသော သူကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်၍ရပေမယ့်... သူတို့ဝင်ရောက်မှုကို အသိမခံလို

သောကြောင့် ခြေရာဖျောက်ထွက်နိုင်သည့်လမ်းကို ရှာဖွေစဉ်...
ခြံဝတွင်ရပ်နေသောအစောင့်(၂)ယောက် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်
သို့ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ဂိတ်တဲအဆောက်အဦ
ထဲတွင်တစ်ယောက်က မူးပြီးမောက်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်း
ယူကာ၊ တံခါးဝဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ခဏနေဦး...”

စစ်ငြိမ်းသူ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ရာ
ငနဲ(၂)ယောက်မှာ ဟိုတယ်ဘက်သို့သွားနေသည်။ ထို့ကြောင့်
လက်ဟန်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“လွယ်လိုက်တာကွာ၊ တကယ်စိတ်ချရတဲ့ကောင်တွေပဲ”

“မင်းကိုရာ ငွေအရချောင်လိုလုပ်ကြတာ...ဘယ်သူက
သစ္စာရှိမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒုစရိုက်လောကက လာခဲ့ကြတဲ့ကောင်
တွေလေ...ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့”

“စစ်ငြိမ်း...ပွဲပြီးသလောက်ဖြစ်သွားပြီ”

“နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံပွဲတော့ ကျန်သေးတယ်၊ အရေးကြီး
တာ...တာချီလိတ်ဘက်ကို သွားတဲ့ကားတွေကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ကို
အရင်သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”



နန်းခင်ဖုန်းကို သက်ဆိုင်ရာတပ်ဖွဲ့တွေ အင်အားနဲ့ဝင်ပြီး
မ်းလျှင် နန်းခင်ဖုန်း.. လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်မှ လွတ်သွားနိုင်သည်
ကို တွက်ဆပြီး စစ်ငြိမ်းသူ၊ မင်းကိုနှင့် မော်လူးတို့(၃)ယောက် ခြံ
ကြီးဆီသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ...”

“မင်းတို့သခင်မ... နန်းခင်ဖုန်းနဲ့”

“သူမရှိဘူး...”

“သူနဲ့ချိန်းထားလို့ လာတာ... သွားပြီးပြောလိုက် သွေးနီ
ပ်တုအတွက် လာတွေ့တာလို့... ဒါမှ အတွေ့မခံရင် ဝင်ပြီးကြမ်း
ယ်ဆိုတာကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်ကွာ”

“ခဏစောင့်ဦး...”

ခြံဝတွင် စောင့်နေသောသူက အိမ်ကြီးဆီသို့ စကားပြော
စက်ဖြင့်လှမ်းပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဝင်လိုရပြီ... မင်းတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါတဲ့လက်နက်တွေ
ထားခဲ့”

“ရတယ်...”

သေနတ်တွေကို ချပေးလိုက်ပေမယ့်... သူတို့ကိုယ်တိုင်
ရှာဖွေပြီးမှ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“မော်လူး...”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ဟို ချုံစပ်မှာ ငါ့သေနတ်ညာက ထားခဲ့တယ်... သွားပြီး
ယူလိုက်”

စစ်ငြိမ်းသူနှင့် မင်းကိုက လူကားပေးလိုက်ပြီ။ မော်လူးကို
သေနတ်ကောက်ယူခိုင်းလိုက်သည်။

“ရှော... ဆရာ”

သေနတ်ကို နောက်ခါးကြားတွင်ထိုးပြီး၊ ဆက်ပြီးလာခဲ့
ကြသည်။

“စစ်ငြိမ်း... မင်းဆိုတဲ့ကောင်က တကယ်ထောင့်စေ့တာပဲ”

“ဒီလိုလူတွေကို... ဒီလိုမှထောင့်မစေရင် ခံသွားရမှာ
ပေါ့ကွာ...”

အိမ်ကြီးအပေါက်ဝသို့ရောက်တော့ နန်းခင်ဖုန်းက ဆီးကြို
နေလေသည်။

“မင်းတို့ (၃)ယောက်ကို တွေ့ခွင့်ပေးတာ ကြောက်လို့
တော့ မထင်နဲ့နော်... လူစွမ်းကောင်းတွေမို့ တွေ့ခွင့်ပေးတာလို့
မှတ်ပါ... ကဲ အိမ်ထဲကိုဝင်ကြပါ”

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက်...

“ဘာလဲ... ငွေလား အဖြူလား”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး... လူကိုဖမ်းချင်တာ”

“ဘာ...”

“ခင်ဗျား... ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပါ။ ဒီမှာသေနတ် သေ
အောင်မပစ်ပေမယ့် ခြေတွေလက်တွေကိုတော့ မလှုပ်နိုင်အောင်
ပစ်လိုရတယ်...”

“နင်တို့က စုံထောက်တွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းမလဲ... သက်သေဘာရှိလဲ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျားရေကူးကန်ကြီးထဲကနေ

ဖောက်လုပ်ထားတဲ့ မြေအောက်ခန်းကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာ...”

“ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားယောက်ျား ဦးကြာညိုနိုင်ကို ဖမ်းဆီးထားတာတွေ... ဘိန်းဖြူတင်ပို့နေတာတွေကို ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေရတဲ့အပြင် သွေးနီတပ်ဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်သေတွေ ကိုလည်း ရခဲ့ပါပြီ ခင်ဗျားဘာငြင်းချင်သေးလဲ... ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း”

“ငြင်းစရာမလိုတဲ့ ကိစ္စကို ငါဘာမှမငြင်းဘူး... ဒါပေမယ့် ငါ့ကို နင်တို့ အကြာကြီးဖမ်းထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ တရပ်အစိုးရ ကို ကိုင်ပြီးလှုပ်လိုက်တာနဲ့... ငါ့ကိုပြန်ပြီးလွှတ်ပေးရမှာပါ”

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး... ကျုပ်တို့ကိစ္စက ခင်ဗျား ကို သက်သေခိုင်လုံစွာနဲ့ တရားရုံးပေါ်မှာ တင်ပြနိုင်ဖို့ပဲ”

“ခုလည်း... နင်တို့ ဖမ်းလို့ရပြီလေ”

မင်းကို အပြင်တွင်စောင့်နေသော တပ်ဖွဲ့တွေကို သတင်း ပို့လိုက်ပြီ။ နန်းခင်ဖုန်းခွဲကြီးကို ဝင်ပြီးစီးလိုက်သည်။ မြေအောက် ခန်းကိုလည်း ဝင်စီးကာ သိမ်းဆည်းမှုတွေကို လုပ်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာနေကြသော ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးတွေ ကို အားလုံးခေါ်ထုတ်ပြီး... ကားပေါ်သို့ တင်ဆောင်ကာခေါ်ဆောင် သွားတော့သည်။ နန်းခင်ဖုန်း၏ နောက်ဆုံးပွဲကို သိပ်ပြီးကြမ်းကြမ်း

တမ်းတမ်း မဟုတ်ဘဲ... အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုအပြင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် လှုပ်ရှားနေသော သွေးနီအဖွဲ့သား အားလုံးကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး... မြန်မာပြည်ရှိသွေးနီအဖွဲ့ကိုပါ အဆုံးသတ် ပေးလိုက်သည်။

“ပွဲက ပြီးသွားပြီနော်...”

“မပြီးသေးဘူး...”

“ဟင်... ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့... ဝူကီဝါပျောက်နေ တယ်”

“ငါတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့... သူလား”

“ဟုတ်တယ် မင်းကို... ဒီကောင် ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားသလဲ မသိဘူး။ နယ်စပ်ဂိတ်တွေကိုတော့ သတင်းပို့ ထားပေမယ့်... ဖမ်းမိဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဝူကီဝါဆိုတာ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို မောင်းသွားတဲ့... လေတပ်ဗိုလ်မှူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... နန်းခင်ဖုန်းနဲ့ သွေးနီအဖွဲ့ကြီးမှာ ဆုံပြီး ငြိစွန်းသွားတာ”

“မင်း... ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ စစ်ငြိမ်း”

“ကလျာရတီဆီက သိခဲ့ရတာလေ . . . ကလျာရတီက လည်း ဦးကျော့ခိုင်အောင်ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို သံတိုင်ကြားမှာ ဖမ်းထားပြီးကွာ၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းမ... မင်းပြောတဲ့ဝံပုလွေ့နက်မကြီးပဲ”

“ဦးကြာညိုနိုင်ဟာ... သူ့အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ ဘူးဆိုတာကို သိတာနဲ့ အသုံးဝင်တဲ့သူကို ရှာဖွေတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ သူက... သွေးနီအဖွဲ့ ကြီးမှာ အဆင့်ဘယ်လောက် ဆိုတာရော သိလား”

“နန်းခင်ဖုန်းဟာ သွေးနီအဖွဲ့ ကြီးမှာ တတိယတန်းက ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပါ... ကျန်တဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက တရပ်ပြည် ဘက်ကပဲ . . . တရပ်ထောက်လှမ်းရေးကလည်း ခုလောက်ဆို ဖမ်းဆီးမှုတွေကို ပြုလုပ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဝူကီဝါ လွတ်သွားတာ ဟာ အန္တရာယ်ကြီးတယ်... ရဟတ်ယာဉ်ဆီသွားပြီး ခြိမ်းခြောက် မှုတွေကို ပြုလုပ်ရင်... ခုဖမ်းထားတဲ့ကောင်တွေကို လွှတ်ပေးရ မလိုဖြစ်မယ်”

“ပွဲပြီးကာနီးမှကွာ...”

“ဒီကောင် တရပ်ပြည်ဘက်ကို မရောက်နိုင်သေးဘူး... ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထွက်သွားသလဲကို မသိလိုက်တာဆိုးတယ်”

“နယ်စပ်ကို အောက်လမ်းက ထွက်သွားရင် ရနိုင်တာပဲ”

“ဒီကောင်... ဒီလမ်းကတော့ မထွက်နိုင်ဘူး၊ အောက် လမ်းတွေမှာက တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေသလို အဝင်အထွက်တွေကို တောထဲကကောင်တွေက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဘယ်လမ်းက ထွက်မလဲ”

“ဒီကောင်ထွက်ရင် အပေါ်လမ်းကပဲထွက်မှာ... ဟိုတစ် ခါ အိန္ဒိယကကောင်တွေ ထွက်တဲ့နည်းကို သုံးနိုင်တယ်”

“အသေးစိတ်ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး... ရှာရမယ့်ကိန်းပဲ”

“ဒီနည်းက မဖြစ်မနေသုံးရမှာပဲကွာ”

ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်ကိုရောက်တော့ နန်းခင်ဖုန်းကို သီးခြားအခန်းတွင်ထားပြီး . . . စစ်ကြောရေးလုပ်သည်။ ထိုစစ် ကြောရေးကို စစ်ငြိမ်းသူနှင့် ဂျက်စတန်က တာဝန်ယူရသည်။ ကျန် သည့် အမျိုးသမီးတွေကို မင်းကိုက တာဝန်ယူ၍အားချင်း စစ်ဆေး ရေးပြုလုပ်နေကြရလေသည်။

“ခင်ဗျားဘက်က ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြ နိုင်မယ်ဆိုရင် အခွင့်အရေးရနိုင်ပါတယ်...”

“ရဟတ်ယာဉ်... ဘာ ရဟတ်ယာဉ်လဲ ကျွန်မသိဘူး”

“ခင်ဗျား ခေါင်းမာလည်းမထူးဘူးနော်...”

“ကျွန်မ...တကယ်မသိတာပါ”
 စစ်ငြိမ်းသူ ဘယ်လိုပဲမေးမေး...နန်းခင်ဖုန်းဆီမှ ထုတ်
 ဖော်မှုကို မရ...
 “ကောင်းပြီ...ခင်ဗျား ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို
 မပြောနိုင်ရင်.. ဝူကီဝါ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ထွက်သွားသလဲဆိုတာကို
 ပြောနိုင်မှာပေါ့နော်”
 “ဝူကီဝါဆိုတာ...ဘယ်သူလဲ၊ ဟိုတရပ်ကြီးလား”
 “ဟင်...”
 စစ်ငြိမ်းသူ...နန်းခင်ဖုန်းကို နားမလည်စွာနှင့်ကြည့်ပြီး
 နောက်...
 “ဂျက်စတန်...”
 “ဘာလဲ...ဖိုးစစ်”
 “ကျုပ်တို့ တစ်ကွက်ခံလိုက်ရပြီ”
 “ဘာ...ဘာလိုလဲ”
 “သူက...နန်းခင်ဖုန်းမဟုတ်ဘူး”
 “ဘာ...”
 “သူ့မျက်နှာ မျက်နှာဖုံးအတု ကပ်ထားတာ...”
 ဂျက်စတန်ကပ်ပြီး ကြည့်ကာခွာလိုက်တော့...တခြား

တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။
 စစ်ငြိမ်းသူ ခဏမျှစဉ်းစားပြီး၊ မင်းကိုကိုတို့ ဘက်ကို
 အပြေးလာကာ...
 “မင်းကို...မင်းကို”
 “ဘာလဲ...စစ်ငြိမ်း”
 “မင်းစစ်ကြောရေးက...သူတွေရော”
 “ရဲချုပ်ကြီးက မသက်ဆိုင်တဲ့သူတွေကို မေးမြန်းပြီးတာ
 နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်ဆိုလို့...လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ”
 “ဟာ...ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”
 “တစ်နာရီလောက် ရှိပြီကွ...”
 စစ်ငြိမ်းသူ ထောက်လှမ်းရေးရုံးထဲမှ ထွက်ပြီးကားဖြင့်...
 အပြင်ကို မောင်းလာခဲ့သည်။ အရင်ဆုံး အဝေးပြေးကားကိတ် ရှိရာကို
 လာခဲ့ပြီး ရှာဖွေပေမယ့် မတွေ့သေးသောကြောင့်...စိတ်ပျက်ပြီး
 ပြန်လာခဲ့စဉ်...
 “ဟင်...”
 “တာချီလိတ်ဘက်ကို ပြေးဆွဲနေသည့် အထူးသီးသန့်
 ကားတစ်စီးပေါ်သို့ အဖျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်တက်နေသည်ကို
 လှမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့်...ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တစ်ဖက်ကားလမ်း

ကို ကူးစဉ် အထူးသီးသန့်ကားမှာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ စစ်ငြိမ်းသူ သူကားဆီသို့ ပြန်လာပြီး...ကားကြီးနောက်ကို လိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာ ကားကြီးကို မှီသည်နှင့် ကွေ့ပတ်ပြီး၊ မီးနှင့်အချက်ပြ ကာ...ရပ်ခိုင်းလိုက်ရတော့သည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

စစ်ငြိမ်းသူ ကားဒရိုင်ဘာကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ပြီး...ကားပေါ်သို့တက်ကာ နောက်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်နေသော အမျိုး သမီးကြီးဆီသို့ လျှောက်လာကာ...

“ကဲ...ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က ရေစက်မကုန် ဘူးနော်”

“မင်း ဘာတွေလာပြီးပြောနေတာလဲ... ငါက နန်းခင်ဖုန်း အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်လုံ”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ... ဒေါ်လုံကို မေးစရာလေးကျန် လို့ လာပြီးခေါ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ သွားကြရအောင်”

ဒေါ်လုံကို ခေါ်ပြီး၊ ကားပေါ်မှဆင်းကာ...ခရီးသည်များ နှင့် ဒရိုင်ဘာကို တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်လုံ... ခင်ဗျား မျက်နှာမှာကပ်ထားတဲ့ဟာ၊ ကွာနေ ပြီ ပြန်ပြီးကပ်လိုက်ဦး”

“ဟင်...”

နန်းခင်ဖုန်း သူမပါးလေးကိုစမ်းကြည့်ကာ...ပြီးမှ သူပြုံး လိုက်သည်။

“မင်းဟာ တကယ်တော်တဲ့စုံတောက်တစ်ယောက်ပါပဲ ကွာ...”

“ခဲလို ဂုဏ်ပြုစကားပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်...မင်းညံ့တာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဂူကီဝါ လွတ်သွားတာလား...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... သူလွတ်သွားတာ သိပ်ကိုအန္တရာယ် ကြီးတယ်ဆိုတာ ယုံနော်... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကို ကောင်းကောင်းသိပြီး၊ ကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်... တရပ်ပြည်ရော မြန်မာပြည်ကိုပါ အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်တို့ ပိုင်နက်ထဲမှာရှိရင်... ရအောင်ဖမ်းပြမယ်”

“မင်း ဘယ်လောက်တော်လဲဆိုတာ စောင့်ပြီးကြည့်ရ တာပေါ့။ ဒါနဲ့... ငါနဲ့ ဒေါ်လုံရပ်ပြောင်းထားတာကို မင်းဘယ်လို လုပ်ပြီးသိသွားတာလဲ”

“ဒေါ်လုံဟာ . . . နန်းခင်ဖုန်းမဟုတ်လို့ နန်းခင်ဖုန်းလို သွေးနီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ခံစားချက်မရှိဘူးလေ”

“ငါ...တာချီလိတ်ကားမှာ လိုက်မယ်ဆိုတာရော”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားအတွက်ကံဆိုးခြင်းနဲ့ ကျုပ်အတွက် ကံကောင်းခြင်းဆိုရမှာပေါ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ...ခင်ဗျားဆီက ပြောနိုင်တာတွေကို ပြောစေချင်ပါတယ်”

“နောက်ကျသွားပြီ . . .ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝူကီဝါက ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဆီကို သွားနေပြီလေ... နေရာကိုသိလည်း ဘာမှ မထူးခြားတော့ပါဘူး”

စစ်ငြိမ်းသူ...ဝူကီဝါနောက်ကို အချိန်မီဆက်ပြီးလိုက်ရ တော့မှာ ဖြစ်သောကြောင့် နန်းခင်ဖုန်းကို ထောက်လှမ်းရေးဌာန တွင်ထားခဲ့ပြီး...မင်းကိုနှင့် မော်လူးကိုခေါ်ကာ တာချီလိတ်ဘက် ကို အားချင်းခရီးဆက်ခဲ့တော့သည်။

“မိပါ့မလား...စစ်ငြိမ်း”

“နောက်ဆုံးကြိုးစားကြည့်တာပေါ့ကွာ...ဒီကောင်လွတ် သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်မဲ့...လူတွေ အဆောက်အဦတွေဆုံးရှုံး သွားနိုင်တယ် မင်းကို...ဒီကောင်က ရမ်းတော့မှာ”



တာချီလိတ်နယ်စပ်ဂိတ်တွေမှာ လူဝင်လူထွက်တွေကို စုံစမ်းပြီး...ကုန်တင်ကုန်ချ ပစ္စည်းအခြေအနေကိုမေးတော့ သိပ်ပြီး ထူးခြားခြင်းမရှိ၊ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်တော့...တရပ်ပြည်ဘက်သို့ ထွက်ခွာမည့် သင်္ဘောကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းအာဏာ ပိုင်တွေကို ဝင်မေးရပြန်သည်။

“ဒီသင်္ဘောက...ဘယ်တော့ပြန်ထွက်မှာလဲ”

“နောက်နာရီဝက်ဆိုရင် ထွက်တော့မှာ...”

“ဟင်...ကုန်ပစ္စည်းတင်ချမှုကို ဘယ်တုန်းက လုပ်တာ လဲ...”

“(၅)ရက်လောက် ရှိပြီဆရာ”

“ဒီရက်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မတင်ဘူးလား”

“မတင်ဘူးဗျာ... ဒီသင်္ဘောက (၃)ရက်လောက်ကတည်းက ထွက်ဖို့ပဲ၊ ပန်ကာဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး ပြင်နေတာနဲ့... ဒီနေ့မှထွက်ဖြစ်တာပါ”

“ခရီးသည် လိုက်ပါမှုရောရှိလား...”

“မရှိဘူး...”

“ဟာ... ဆရာကျော်၊ မနေ့က တရပ်အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို သင်္ဘောကပ္ပတိန်က တာဝန်ယူပြီးခေါ်သွားဖို့... လာပြီးသတင်းပို့ထားတယ်လေ”

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ဒီအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“သူက ဗီဇာနဲ့လား...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ...”

ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်လာပြီးနောက်...

“မင်းကို နောက်ဆုံးကံစမ်းမဲပဲဟေ့...”

“မင်း... ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သင်္ဘောကြီးပေါ်ကို ရှာဖွေပုံစံနဲ့တက်မယ်... မင်း စခန်း

ကိုသွားပြီး လုပ်ခဲ့ကွာ၊ ငါအရင်တက်နှင့်မယ်...”

“အေး... ကောင်းပြီ”

စစ်ငြိမ်းသူ... သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ရှာဖွေခွင့်တောင်းပြီး တက်ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာ... မင်းကိုကိုနှင့် တာဝန်ရှိသူများ လိုက်ပါလာသည်။ စစ်ငြိမ်းသူ ကြီးမားလှသည့် သင်္ဘောကြီးမှ လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှပေ.. သင်္ဘောကပ္ပတိန်က စစ်ငြိမ်းသူ တို့နားသို့ ရောက်လာပြီးနောက်...

“ကျုပ်တို့က အချိန်နဲ့သွားရတာ ခင်ဗျားတို့ရှာစရာရှိတာကို အမြန်လုပ်ပါ”

“အဲ...”

စစ်ငြိမ်းသူ အာရုံထဲသို့ သတိတစ်ခုဝင်လာပြီး...

“ကပ္ပတိန်... ခင်ဗျားကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

“ဘာဗျ... ကျုပ်က ဘာအပြစ်လုပ်လို့ ဖမ်းရမှာလဲ...”

“ရာဇဝတ်ကောင်ကို ကာကွယ်ပေးထားမှုနဲ့လေ...”

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး...”

“ခင်ဗျား နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ... မနေ့

က ခင်ဗျားတာဝန်ယူပြီး ခေါ်သွားမယ်... တရပ်အဘိုးကြီးကို ခေါ်ပေးပါ..."

"ဟင်... ရ... ရပါတယ် လိုက်ခဲ့"

ကပ္ပတိန် ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပြီး အခန်း

တစ်ခုနားသို့ရောက်တော့...

"ဒီထဲမှာပဲ..."

"ကျွှီ..."

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်တော့ ဘယ်သူမှမရှိပေ...

"ဟာ... သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး"

"ဝုန်း..."

ရေထဲသို့ ခုန်ချသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်... သဘောကြီးဘေးတွင် စက်လှေတစ်စီးရှိပြီး... ဝူကီဝါ ထိုစက်လှေနှင့် မောင်းပြေးလေပြီ။

"ဝုန်း..."

"ဟာ..."

စစ်ငြိမ်းသူပါ ရေထဲသို့ခုန်ချကာ... တစ်ဖက်တွင်ကပ်ထားသော စက်လှေပေါ်သို့တက်ပြီး၊ စက်လှေမောင်းသမားကို

စက်နှိုးခိုင်းပြီး နောက်မှလိုက်ခဲ့တော့သည်။

"ခင်ဗျား... မှီအောင်လိုက်လို့ရမလား"

"ဆရာ... ဘာမှမပူနဲ့ ဒီစက်လှေကို သေချာပေါက်မှီမှာပါ..."

"ဘာကြောင်လဲ..."

"ရှေ့နားမှာ မြစ်ဆုံဝဲကြီးရှိတယ်... ဒီလူ ဒါကိုကျွမ်းကျင်ရင်တော့ လွတ်မယ်... မကျွမ်းကျင်ရင်တော့ စက်လှေပါ မှောက်မှာ..."

"ခိုင်း... ခိုင်း"

"ဟာ..."

စက်လှေပေါ်မှ သေနတ်နှင့်လှမ်းပြီး ပစ်ပေမယ်၊ ထိရောက်မှုကမရှိလှပေ။

"ခင်ဗျား ဝဲကြီးကနီးပြီလား..."

"နီးနေပြီ..."

"သိပ်ကပ်မလိုက်နဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်... သေနတ်ကျည်ဆံဆိုတာ ပြောရတာမဟုတ်ဘူး..."

စက်လှေသမားကို သတိပေးပြီး၊ လိုက်ခဲ့ရင်း...

“ဟာ...သွားပြီဆရာ...ဟိုစက်လှေဝဲကြီးတည့်တည့်ကို ဝင်ပြီးတိုးတာပဲ”

ဂူကီဝါ စက်လှေဝဲကြီးတွင် တစ်ပတ်လည်ပြီး...နှစ်မြုပ်သလိုဖြစ်နေလေပြီ...

“ဘယ်လို ကူနိုင်မလဲ...”

“မလွယ်ဘူးဆရာ...ကယ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့စက်လှေပါ ဝဲထဲကိုရောက်သွားမှာ”

ဂူကီဝါ စက်လှေမှာ လုံးလုံးနှစ်မြုပ်သွားပြီး...လူပါ ရေထဲတွင် ဝဲဂယက်ကြီးနှင့်လည်ပြီး ဖြည်းဖြည်းနှစ်တော့မည် ဖြစ်သည်။ စစ်ငြိမ်းသူ စက်လှေပေါ်မှာတွေ့လိုက်သော ကြိုးစနှင့် ဓာတ်ဆီထည့်သည့်ကော်ပုံးကြီးကို ချီကာ...

“စက်လှေကို...ဟိုလူနားကို ကြိုးစားပြီးကပ်ပေးပါလား”

“အင်း...”

စက်လှေသမားက ကျွမ်းကျင်စွာနှင့် ဝဲဂယက်ကြီးနားသို့ ကပ်လိုက်တော့မှ...

“ရှေ့...မိအောင်ဆွဲထား”

“ဘုတ်...”

ကြိုးကို စက်လှေမှာ ခိုင်အောင်ချီလိုက်သည်။ ဂူကီဝါ ဓာတ်ဆီကော်ပုံးကြီးကို ဆွဲမိသွားသည်နှင့်...

“စက်နဲ့ဆွဲတော့ဗျာ...”

“ရတယ် ဆရာ”

“ပူး...”

စက်လှေရုန်းအားနှင့် ဂူကီဝါကို ဝဲဂယက်ထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟူး...အွတ်”

ဂူကီဝါ စက်လှေပေါ်ရောက်မှ ပါးစပ်ထဲကရေတွေကို အန်ထုတ်တော့သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကံကောင်းတယ်လို့မှတ်ပါ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ...”

“အ...”

“ဟင်...”

ဂူကီဝါ...သူခါးကြားမှ ဓားမြှောင်နှင့် စစ်ငြိမ်းသူကို အနီးကပ်ထိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် နံကြားတွင် ရှုပ်ပြီးထိသွားသည်။

“ကျေးဇူးမသိတဲ့ကောင်...ကဲ”

“ဖြောင်း...ခွပ်...အီ”

“ဝုန်း...”

မြစ်ထဲသို့ ပြန်ပြီးကျသွားတော့သည်။

“ဖလူး...ဖလူး...”

ဂူကီဝါ ရေထဲတွင် နစ်နေပြန်သည်။

“ဆရာ...ကယ်မနေနဲ့ သေပါစေ၊ အာလကားကောင်”

စစ်ငြိမ်းသူ မကယ်၍မရ...သိပ်အရေးပါနေသော ရာဇဝတ်၊
ကောင်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစားချက်ထား၍မရ...ကုတ်ကိုဆွဲမပြီး
စက်လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး...

“ဖြောင်း...”

“အ...”

ဂူကီဝါ ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် ရိုက်ချလိုက်ပြီး...
မေ့အောင်ပြုလုပ်လိုက်ရသည်။

“ဘော်ဘူ...”

အဝေးဆီမှ သက်ဆိုင်ရာ မော်တော်ဘုတ်ကလေး မောင်း
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လက်လှမ်းပြီးပြလိုက်သည်။

“စစ်ငြိမ်း...မင်းနံကြားမှာ သွေးတွေ”

“ရတယ် “မင်းကို”...ရှုပ်ပြီးထိသွားတာ ဒီကောင်ကို
ဆွဲတင်”

“ချောက်...”

ဂူကီဝါကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတော့
သည်။ စစ်ငြိမ်းသူ နံကြားက ဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်ပတ်တီးစည်း
ပေးရင်း...

“ဒီတစ်ခါ...တကယ်ပြီးပြီလား စစ်ငြိမ်း”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပြီးပါပြီကွာ...”

စစ်ငြိမ်းသူတို့၏ တာဝန်က ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။



ရွှေတြိဂံ တရုပ်ပြန်ဟနယ်စပ်တွင် ခေတ်မီနည်းပညာဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော စခန်းကြီးကို တရုပ်တပ်မတော်မှ သိမ်း ဆည်းလိုက်ပြီး၊ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ပြန်လည်ယူဆောင်သွားနိုင် ပြီဆိုသည်ကို...စစ်ငြိမ်းသူတို့ ကြားလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ရန်အတွက် ကူညီပေးခဲ့သော ကလျာရတီကို...အစိုးရမှ လျှော့ပေါ့ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်ပြီး၊ ဒေါ်နန်းခင်ဖုန်း၊ ဦးကျော့ခိုင်အောင်၊ ဒေါ်ကုမုဒြာ၊ နိုင်ထူးနိုင်တို့ကို ထိုက်သင့်သောအပြစ်ဒဏ်တွေကို ချလိုက်ပြီး.. တရားရုံးမှ ပြန်ပြီးအထွက်...

“အစ်ကို...”

“ကလျာရတီ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်...”

“ရပါတယ်ကွာ...မင်းရဲ့ သစ္စာရှိမှုကြောင့်ရယ်၊ ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးတာရယ်ကြောင့် ခုလိုဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တာပါ...ခုပြစ် ဒဏ်လေးက မင်းအတွက် ခဏလေးပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်...အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သွားမယ်နော်...”

ရဲမေတစ်ဦး ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်သို့ ကလျာရတီ လိုက်ပါသွားခဲ့လေပြီ...

“ဆရာ...”

“မော်လူး...ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မန္တလေးဘက်က ဦးလေးဆီမှာ... သွားနေပြီး ကြုံရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်တော့မယ်”

“ဟေ...ကြုံရာအလုပ်ထဲမှာ ပေါက်ကရ မပါစေနဲ့”

“မပါ စေရပါဘူး”

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...”

တရားရုံး အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ထားသောကားဆီသို့ ရောက်တော့...မင်းကိုကိုကားလေး ဘေးချင်းကပ်ရပ်ပြီး...

“စစ်ငြိမ်း...”

“ဘာလဲ...ရဲချုပ်ကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး...တရုတ်အစိုးရက ငါတို့(၂)ယောက်ကို ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ပေးဖို့ တရုတ်ပြည်ကို တစ်ခေါက်သွားရမယ်ဟ...”

မင်းကိုကို စကားလေးကို နားထောင်ပြီး...စစ်ငြိမ်းသူ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်...။

နှိုင်းပဟာ

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်